

**002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
981**

Χ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Β!
Κ
Α
Ι
Ν
Η

Δ
Ι
Α
Θ
Η
Κ
Η

ΕΚΔΟΤΗΣ. ΙΩΑΝ. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ
52 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΔΙΑΘΗΚΗ

ΒΙΒΛΙΟ

Χ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Δημοδιδασκάλου - Εισηγητού

ἐν τῷ Προτύπῳ τοῦ Μαρασλείου Διδασκαλείου

ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Β' ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΜΕ ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΚΑΙ Μ' ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ

52 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

1932

Βιβλιοπωλείον Ι. Σιδέρη.
αὐτ. ἀριθ. εἰσαγ. 1340 τοῦ ἐτους 1932.

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
981

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. } Πρωτ. 1741/2047
 } Διεκπ. 1308/1310

ΑΘΗΝΗΣ 13 Σεπτεμβρίου 1932

Π ρ ο ς

Τὸν κ. Χαρίλαον Ἀθ. Δημητρακόπουλον

Ἐνταῦθα

Ἀπαντῶντες εἰς τὰς ἀπὸ 18 Ἰουλίου καὶ 9 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. αἰτήσεις ὑμῶν, δι' ὧν ὑπεβάλετε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ πρὸς ἔγκρισιν τὰ ἑξ τεύχη βιβλίων τῆς Σειρᾶς «τὰ *Θρησκευτικὰ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου*» ἥτοι: Α') *Παλαιὰ Διαθήκη*, Β') *Καينὴ Διαθήκη*, Γ') *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία*, Δ') *Δει- τουργικὴ*, Ε') *Κατήχησις* καὶ ΣΤ') *Εὐαγγελικαὶ Περικοπαί*, γνωρίζομεν ὑμῖν, Συνοδικῇ διαγνώμῃ, ὅτι, παρακλήσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξετάσας τὰ βιβλία ταῦτα ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος αὐτῆς Κύριος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ἀπεφάνθη, ὅτι οὐδὲν εἶβεν ἐν αὐτοῖς τὸ ἀπᾶδον πρὸς τε τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

(Τ.Σ.) † Ὁ Ἀθηνῶν **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ** Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραρχαματεὺς

Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΡΟΥΜΠΑΝΗΣ

Ἀντιγραφή

Χ. Δημητρακόπουλος

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα ἔχουν τὴν ὑπογραφή τοῦ κ. Χ. Δημητρακοπούλου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὰ σπουδαιότερα ἀπ' τὰ *Ἱερὰ Βιβλία* εἶναι ἡ *Παλαιὰ Διαθήκη* καὶ ἡ *Καينὴ* (νέα) *Διαθήκη*.

Αὐτὰ τὰ δυὸ βιβλία εἶναι τὸ *θεμέλιο* καὶ τὸ *οἰκοδόμημα* δλόκληρο τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.

Διαθήκη θὰ εἴπῃ *συμφωνία*. Παλαιὰ Διαθήκη, εἶναι ἡ παλαιὰ συμφωνία *Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων*.

Κατὰ τὴν συμφωνίαν αὐτήν, ὁ Θεὸς ζητάει ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πίστη σ' *Αὐτὸν* καὶ ὑπακοή στὸ *Θεῖο Νόμο*· καὶ τοὺς ὑπόσχεται τὴν Θεϊκὴν Του προστασίαν.

Στὴ σύντομη *Ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης* εἶδαμε, πῶς ἐφάνερωσε ὁ Θεὸς τὶς θελήσεις Του στοὺς ἀνθρώπους καὶ πῶς ἐφέρθηκαν οἱ ἄνθρωποι στὸ Θεό.

Τώρα στὴν *Ἱστορία τῆς Καينῆς Διαθήκης* θὰ ἰδοῦμε, πῶς ὁ Θεός, μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ Υἱοῦ Του ἀνάμεσά μας, *τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*, ἐδίδαξε καὶ ἔδωκε ἀκριβέστατο ὑπόδειγμα τῶν καθηκόντων, ποὺ ἔχουμε ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπέναντι τῶν συνανθρώπων μας.

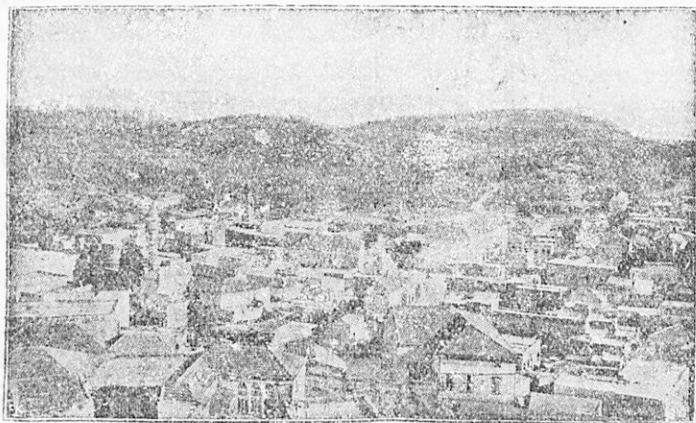
ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Β' ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Α' ΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΘΕΟΤΟΚΟ

§ 1. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Οι γονεῖς τῆς Θεοτόκου λέγονταν *Ἰωακεὶμ* καὶ *Ἄννα*. Ἡ καταγωγή τους ἦταν ἀπὸ τὴ γενεὰ τοῦ Δαυὶδ. Ἦταν καὶ οἱ δύο ἄνθρωποι ἐνάρετοι, δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς. Πατρίδα τους ἦταν ἡ Ναζαρέτ.

Ἡ Ναζαρέτ.

Αὐτοὶ πολλὰ χρόνια ἦταν ἄτεκνοι καὶ πάντα παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώκῃ ἓνα παιδάκι, γιὰ νὰ τῶχουν χαρὰ στὴ ζωὴ τους καὶ στήριγμα στὰ γηρατειά τους.

Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκληση τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, καὶ ἂν καὶ ἦταν γέροντες πιά, ἔμωσεν τοὺς χάρισε ἓνα κοριτσάκι, ποὺ τὸ ὠνόμασαν *Μαρία*.

Ἡ *Μαρία* αὕτη, εἶναι ἡ *Θεοτόκος*, ἡ *Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτιάζει τὰ γενέθλια τῆς Θεοτόκου στίς 8 Σεπτεμβρίου.

§ 2. ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Οἱ γονεῖς τῆς Θεοτόκου ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὸ Θεό, τοῦ ἀφιέρωσαν τὴν *Μαρία*. Τὴν πῆγαν στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅταν ἀκόμα ἦταν μικρὸ παιδάκι. Στὴν τελετῇ, ποὺ γίνηκε στὴν ἐκκλησίᾳ, γιὰ τὴν εἴσοδο τῆς *Μαρίας*, ἔλαβε μέρος ἓνας ἀρχιερέας, ὁ *Ζαχαρίας*, ποῦ, σὰ νὰ φωτίστηκε ἀπ' τὸ Θεό, αἰστάνθηκε, πὼς δὲν εἶχε μπρὸς τοῦ κανένα κοινὸ κοριτσάκι· πῆρε τὴν μικρὴν *Μαρία* ἀπ' τὸ χεράκι καὶ τὴν πέρασε κατ' εὐθεῖαν στὸ ἱερώτερο διαμέρισμα τοῦ Ναοῦ, στὰ *Ἁγία τῶν Ἀγίων*, καθὼς τὸ ἔλεγαν, καὶ ἐκεῖ ἀνάγνωσε τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐχὴν, γιὰ τὴν ἀφιέρωση τῆς *Μαρίας* στὸ Θεό.

Ἡ εἴσοδος αὕτη τῆς *Μαρίας* στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ γιορτιάζεται ἀπ' τὴν Ἐκκλησίαν μας στίς 21 Νοεμβρίου· τότε γιορτιάζουμε τὰ *«Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου»*.

Στὸ Ναὸ τοῦ Κυρίου ὑπηρέτησε ἡ *Μαρία* δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτὸ πέθαναν οἱ γέροντες γονεῖς της. Τὴν προστασία τῆς *Μαρίας* τὴν εἶχαν οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ· αὐτοὶ ἀργότερα τὴν ἀρραβώνιασαν μὲ τὸν καλὸ καὶ ἐνάρετο ξυλουργὸ *Ἰωσήφ*, ποὺ καταγόταν καὶ αὐτὸς ἀπ' τὴ *Ναζαρέτ*.

§ 3. Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ Μαρία ἔμενε στὴ Ναζαρέτ. Ἦταν κόρη πολὺ εὐσεβής,

Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία...

ἀγαθὴ καὶ ταπεινὴ. Ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀρετὴ τῆς ἦταν παρα-

δαιγματική στήν Πατρίδα της. Είχε πάντα τὴν προσοχή της καὶ τὶς ἐλπίδες της στὸ Θεό. Ἐπειτα ἀπ' τὶς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ της, εὑρίσκει πάντα τὴν εὐκαιρίαν νὰ φιερώνη λίγες ὥρες γιὰ τὴ μελέτη βιβλίων θρησκευτικῶν.

Μία μέρα, καὶ σὲ στιγμή, ποὺ ἡ Μαρία ἦταν ἀφωσιωμένη στὴ μελέτη καὶ στὴν κατανόηση ἑνὸς τέτοιου ἱεροῦ βιβλίου, ἔξαφνα παρουσιάζεται μπρὸς της ὁ Ἅγγελος Γαβριήλ καὶ τῆς λέει : «*Χαῖρε, Κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ· εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξί !*» (δηλ. Χαῖρε Χαριτωμένη Μαρία. Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί σου. Εἶσαι εὐλογημένη Σὺ μεταξὺ ὄλων τῶν γυναικῶν)

Ἡ Μαρία, σὰν εἶδε μπρὸς της τὸν Ἅγγελο καὶ ἄκουσε τὸ χαιρετισμὸ αὐτό, τρέμαξε καὶ ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ ἄφωνη ! Ὁ Ἅγγελος κατάλαβε τὴν ταραχὴ της καὶ λέει : *Μὴ φοβᾶσαι Μαριάμ ! ἡδρες χάρε ἀπ' τὸ Θεό ! Ὁ ἀγεννήσης υἱό, ποὺ θὰ τὸν ὀνομάσης Ἰησοῦν ! Αὐτὸς θὰ γίνῃ μέγας, θὰ ὀνομαστῇ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ εἶναι ὁ αἰώνιος βασιλεὺς τοῦ κόσμου !*

Ἡ Μαρία ἄρχισε νὰ συνέρχεται ἀπ' τὴν πρώτη της ταραχὴ· πῆρε θάρρος καὶ ρώτησε : *Καὶ πῶς εἶναι δυνατό νὰ γίνῃ αὐτό ;* Ὁ Ἅγγελος ἀποκρίθηκε : *Πνεῦμα Ἅγιο θὰ ἔλθῃ σ' ἐσὲ καὶ θὰ σὲ προστατέψῃ ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου· γι αὐτὸ καὶ τό παιδί, ποὺ θὰ γεννήσῃς θὰ ὀνομαστῇ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ λυτρώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες.*

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Μαρία ἔκλινε τὴν κεφαλὴ της καὶ εἶπε : *Ἰδοὺ ἐγὼ εἶμαι δούλη τοῦ Θεοῦ· ὥς γίνῃ κατὰ τὸ λόγο σου !* Ὁ Ἅγγελος ἀμέσως γίνηκε ἄφαντος.

Τὴν ὥρα αὐτὴ ἀγγελία στὴ Μαρία, τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου, τὸν γιορτιάζουμε ὅλοι εἰς Χριστιανοὶ στὶς 25 Μαρτίου.

§ 4. Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ Παναγία μετὰ τὸ φρικτὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἔμεινε στήν κατοικίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννη, μαζί με τὴ μητέρα τοῦ Ἰωάννη, τὴ Σαλώμη, ποὺ ἦταν καὶ συγγενής της.

Ἡ Θεοτόκος, ὅμα προαισιτάνθηκε τὸ θάνατό της, ἀνέβηκε στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν—ἐκεῖ, ποὺ συχνὰ ὁ Γίός της καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέβαινε καὶ ἔκανε τὴν προσευχή Του—καὶ προσευχήθηκε καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεό. Ἐπειτα γύρισε στήν κατοικίαν της καὶ ἐτοίμαζε τὰ σχετικὰ μετὰ τὴν κηδεῖαν της.

Ἡ παράδοση τῆς Ὁρησκείας μας λέει, πὼς νεφέλες ἄρπαξαν τοὺς Ἀποστόλους ἀπ' τὰ μέρη, ποὺ ἔτυχε καθένας νὰ διδάσκη καὶ τοὺς συγκέντρωσαν γύρω στήν κλίνη τῆς Θεοτόκου. Ἡ Θεοτόκος καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' τὴν κλίνη της, παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ δίνη εἰρήνη καὶ νὰ προστατεύῃ τὸν κόσμον· εὐλόγησε τοὺς Ἀποστόλους καὶ ὅλους, ὅσοι ἦταν ἐκεῖ, καὶ ἄφηκε τὴν Ἁγία της Ψυχὴ νὰ πετάξῃ στὰ χέρια τοῦ Γιοῦ της καὶ Θεοῦ!

Οἱ Ἀπόστολοι σήκωσαν οἱ ἴδιοι τὸ φέρετρο μετὰ τὸ σεπτὸ λείψανον τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ ἐνταφίασαν σὲ τάφο σκαλισμένον στὸ ρίζωμα μεγάλου βράχου, ἐπάνω στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ἐπάνω στὸν Τάφο τῆς Θεοτόκου χτίστηκε ἀργότερα ὡραιότατος ναὸς ἀπ' τὴν Ἁγία Ἐλένη, τὴ Μητέρα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

Τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου τὴ γιορτιάζουμε στίς 15 Αὐγούστου.

Β' ΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟ

§ 5. Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ

Γνωρίζουμε απ' τὴν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὰ σχετικὰ μετὰ τὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ποῦ ἦταν στὴν Ἱερουσαλὴμ.

Ἐνας απ' τοὺς πολλοὺς ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ ἦταν κι ὁ Ζαχαρίας. Ὁ Ζαχαρίας εἶχε σύζυγον τὴν Ἑλισάβετ. Καὶ οἱ δύο τοὺς ἦταν ἀνθρωποὶ ἐνάρετοι καὶ γεμᾶτοι εὐσέβεια καὶ καλωσύνης καὶ, φυσικῶς, ὁ Θεὸς τοὺς ἀγαποῦσε πολὺ. Ἦταν καὶ οἱ δύο τοὺς προχωρημένοι στὴν ἡλικίαν· σὲ λίγο θὰ ἔφευγαν απ' τὸν κόσμον αὐτό. Εἶχαν ὅμως μιὰ στενοχώριαν· δὲν εἶχαν ἀποκτήσῃ κανένα παιδί· γι' αὐτό, παντοτινὰ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδάκι.

Μιὰ μέρα, ποῦ ὁ Ζαχαρίας λειτουργοῦσε στὸ Ναό, βλέπει ἔξαφνα μπρὸς τοῦ ἓναν ἄγγελον! Ὁ Ζαχαρίας φοβήθηκε! Μὰ ὁ ἄγγελος, μετὰ ἡρεμῆς καὶ ἀγγελικῆς φωνῆς, τοῦ λέει: *Μὴ φοβᾶσαι, Ζαχαρία!* ὁ Θεὸς ἀκούσε τις προσευχὰς καὶ τις παρακλήσεις τις δικές σου καὶ τῆς Ἑλισάβετ· καὶ θὰ ἀποκτήσετε ἓνα παιδί· αὐτὸ θὰ τὸ ὀνομάσετε Ἰωάννη· θὰ γίνῃ μέγας ἀνθρώπος καὶ θὰ ὀδηγήσῃ ὅλον τὸν κόσμον στὸ δρόμον τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀγάπης!

Ὁ Ζαχαρίας σ' αὐτὰ ἀπάντησε: *Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτό;* ἔμεῖς καὶ οἱ δύο εἴμαστε πολὺ γέροντες!

Ὁ ἄγγελος εἶπε: *Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ! καὶ, λέγοντας αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα, κἀνῶ ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ! ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε νὰ σοῦ τὰ φανερώσω· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔδωκες πίστιν στὰ λόγια μου, θὰ μείνῃς ἄφωνος, ὥς τὴν ἡμέραν, ποῦ θὰ γεννηθῇ τὸ παιδί.*

Ἐπειτα απ' τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄγγελος γίνηκε ἄφαντος! Ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε ἄφωνος! καὶ δὲ μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ καὶ ν' ἀποτε-

λειώση τὴ λειτουργία! Ὁ κόσμος συμπέρανε, πὼς κάτι ἔκτακτο, κάτι σοβαρό, γίνηκε στὸ γέροντα Ἰερέα.

§ 6. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ Ἑλισσάβητ γέννησε ἓνα παιδάκι. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἔτρεξαν στὸ σπίτι τους νὰ τοὺς συγχαροῦν. Ὅλοι χαίρονταν γιὰ τὴ χαρὰ τῶν καλῶν γερόντων· μὰ καὶ λιπόντουσαν μαζί, ποὺ ἔβλεπαν ἄφωνο τὸ Ζαχαρία.

Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ!

Στὶς ὀκτὼ ἡμέρες ἀπ' τὴ γέννηση τοῦ βρέφους, συγκεντρώθηκαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι γιὰ νὰ δώκουν ὄνομα στὸ μωρό, κατὰ τὴ συνήθεια, ποὺ εἶχαν οἱ Ἰουδαῖοι. Ὅλοι εἶχαν τὴ γνώμη, πὼς ἔπρεπε νὰ

δῶκουν στὸ βρέφος τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα, τοῦ γέροντα κι ἄφωνου **Ζαχαρία** ! Ἡ μητέρα ἔλεγε νὰ τὸ ὀνομάσουν **Ἰωάννη**. Οἱ ἄλλοι εἶχαν διαφορετικὴ γνώμη· εἶπε κάποιος νὰ συνεννοηθοῦν καὶ μὲ τὸν ἄφωνο πατέρα, μὲ νεύματα. Ὁ Ζαχαρίας μὲ νεύματα ζήτησε καὶ τοῦδωκαν μιὰ πινακίδα (μιὰ πλάκα) κι ἔγραψε : « **Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ !** »

Ἀποτελεῖσι τὸ γράψιμο καὶ...ὦ τοῦ θαύματος ! λύθηκε ἡ γλῶσσα του καὶ μιλοῦσε κι ἐπαναλάβαινε : « **Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ !** »

Ἔτσι κι ἔγινε. Δόθηκε τὸ ὄνομα Ἰωάννης στὸ μικρό. Ἐπειτα ὁ Ζαχαρίας προσευχήθηκε πρῶτα στὸ Θεό· τὸν ἐδόξασε καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ μεγαλεῖο Του ! κι ἀμέσως διηγήθηκε μὲ λεπτομέρειες σ' ὅλη τὴ συγκέντρωση, τό τι τοῦ γίνθηκε καὶ τί ἔπαθε.

Ὁ κόσμος, ποὺ εἶδε κι ἄκουσε κι ἔμαθε τὰ καθέκαστα, θαύμασε καὶ δόξασε τὸ Θεό.

§ 7. ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Ἄμχ ἔφτασε ὁ Ἰωάννης σ' ἀντρικὴ ἡλικία, πῆγε σὲ μιὰ ἔρημο, πλησίον στὸν **Ἰορδάνη** ποταμό, κι ἐκεῖ ἔμενε. Φοροῦσε ἓνα φόρεμα καμωμένο ἀπὸ καμηλόμαλλο· ἔτρωγε ἄγρια χόρτα καὶ μέλι ἀπ' ἄγρια μελίτσια. Ἐκεῖ πάντοτε παρακαλοῦσε τὸ Θεό, νὰ λυπηθῇ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ δρόμο τῆς ἁμαρτίας. Κι ἀκόμα δίδασκε καὶ συμβούλευε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν γιὰ νὰ σωθοῦν. **Μετανοήστε**—τοὺς ἔλεγε—**γιατὶ ἔφτασε ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν !**

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔτρεχαν ἐκεῖ νὰ τὸν ἀκούσουν· καὶ μετανοοῦσαν γιὰ τίς ἁμαρτίες τους· αὐτοὺς τοὺς βάπτιζε ὁ Ἰωάννης μέσα στὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη **«Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»**.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ μετανοοῦσαν καὶ βαπτίζονταν, ἔλεγαν μετὰ τοὺς : **Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, ποὺ γράφουν τὰ ἱερά βιβλία τῶν Γραφῶν !**

‘Ο Ἰωάννης κατάλαβε τὶς σκέψεις τοὺς καὶ τοὺς εἶπε : “Οχι, δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός. Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω στὸ νερό. Αὐτὸς θὰ σᾶς βαπτίσῃ στὸ *Ἅγιο Πνεῦμα*. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός· ἀλλὰ κείνος, ποὺ θ’ ἄρθῃ ἔπειτα ἀπὸ μέ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω οὔτε τὰ ὑποδήματά του.

‘Ο Ἰωάννης λοιπόν, κατὰ θεϊκὴ φώτιση, ἔδειξε *πρῶτα τὸ δρόμο*, τὸν ἀληθινό, καὶ προσετοίμασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ Χριστό· γι’ αὐτὸ λέγεται καὶ *Πρόδρομος*· λέγεται καὶ *Βαπτιστής*, γιατί βαπτίσει χιλιάδες ἀνθρώπους, κι ἀκόμα καὶ τὸν ἴδιο τὸ Χριστό, καθὼς θὰ ἰδοῦμε ἀργότερα.

§ 8. Η ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

‘Ο Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, στελμένος στὸν κόσμον ἀπ’ τὸ Θεό, γιὰ νὰ συμβουλέψῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ δρόμο τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς, δὲ δίσταζε νὰ καυτηριάξῃ μὲ τὰ λόγια τοῦ κάθε παρεκτροπῇ !

Τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνη βασιλεὺς στὴ Γαλιλαία ὁ Ἡρώδης⁽¹⁾. Αὐτὸς εἶχε ἀδερφὸ ἓναν, *Φίλιππο* ὀνομαζόμενο, ποὺ πέθανε κι ἄφηκε στὴ ζωὴ τὴ γυναῖκα του *Ἡρωδιάδα* καὶ τὴν κόρη τῆς *Σαλώμῃ*. Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους, ποὺ εἶχαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι,μποροῦσε κανεὶς, ἂν ᾔθελε, νὰ πάρῃ τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του ἅμα, κείνος πέθαινε ἄτεκνος. ‘Ο Ἡρώδης ὅμως πῆρε τὴν Ἡρωδιάδα γυναῖκα του, μολονότι αὐτὴ εἶχε ἀποκτήσῃ παιδί, τὴ Σαλώμῃ.

Τὴν κακὴ αὐτὴ πράξῃ τοῦ Ἡρώδῃ, τὴ συζητοῦσε ὅλος ὁ κόσμος. ‘Ο Ἰωάννης παρουσιάστηκε στὸν Ἡρώδῃ καὶ τοῦ παρατήρησε μὲ θάρρος, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐστηρότητα, πὼς ἔκανε παράνομα νὰ παντρευτῇ τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του.

(1) Παιδί τοῦ Ἡρώδῃ ἐκείνου, ποὺ βασιλεὺς τότε, ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστός.

‘Ο ‘Ηρώδης, ἀντὶ νὰ σωφρονιστῇ, ὠργίστηκε πολὺ. Καὶ ἡ ‘Ηρωδιάδα, μὲ τίς κακὲς συμβουλές της, τὸν παρακινοῦσε νὰ φονέψῃ τὸν ‘Ιωάννη. Θὰ τὸ ἔκανε ὁ ‘Ηρώδης, ἂν δὲ φοβόταν τὸν κόσμον, ποῦ θεωροῦσε τὸν ‘Ιωάννη *μεγάλον προφήτη* καὶ τὸν σεβόταν πολὺ. Ὅμως ὁ ‘Ηρώδης ἔδωκε διαταγὴν καὶ ἐφυλάκισαν τὸν ‘Ιωάννη.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ ‘Ηρώδης εἶχε γιορτὴν γιὰ τὰ γενέθλιά του· κάλεσε στ’ ἀνάκτορό του πολλοὺς ἄρχοντες καὶ μεγιστᾶνες καὶ ἔκαμαν μεγάλες διασκεδάσεις. Στὶς ὥρες αὐτές, ποῦ ὅλοι τοὺς ἦταν μεθυσμένοι, παρουσιάστηκε στὴν αἴθουσα καὶ ἡ κακιὰ Σαλώμη, ἡ κόρη τῆς ἁμαρτωλῆς ‘Ηρωδιάδας· φοροῦσε πολυτελέστατα φορέματα καὶ χόρευε... Ὁ ‘Ηρώδης εὐχαριστήθηκε ἐξαιρετικὰ ἀπ’ τὸ χορὸν της καὶ τῆς λέει, μπρὸς σ’ ὅλους τοὺς ξένους: *Σαλώμη, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καὶ σοῦ δοκίμωμαι νὰ σοῦ τὸ δώκω· ἀκόμα καὶ τὸ μισό μου βασίλειον, ἂν θέλῃς, στὸ δίνω!*

Ἡ Σαλώμη, ἡ κακὴ κόρη, ἔτρεξε νὰ παρῇ τὴ συμβουλὴν τῆς χειρότερης μητέρας της, τῆς ‘Ηρωδιάδας. Ἡ ἁμαρτωλὴ μητέρα τῆς λέει: *Τρέξε! ζήτησε γρήγορα νὰ σοῦ φέρουν τὴν κεφαλὴν τοῦ ‘Ιωάννου τοῦ βαπτιστοῦ!*

‘Ο ‘Ηρώδης, σὰν ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἀπαίτησιν, στενοχωρήθηκε! λυπήθηκε! Μὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀνακαλέσῃ τοὺς ὄρκους του, μπρὸς τὴν παράλογον αὐτὴ ἀπαίτησιν... καὶ ἔδωκε διαταγὴν στὸ δῆμιον νὰ φέρῃ καὶ νὰ δώκῃ στὴν κακιὰ ἐκείνην κόρην τὴν κεφαλὴν τοῦ Προδρόμου!....

Ἡ κακιὰ κόρη καὶ ἡ ἑλεεινὴ μητέρα της εὐχαριστήθηκαν!...

Οἱ μαθητὲς καὶ οἱ φίλοι τοῦ ‘Ιωάννου πῆραν ἀπ’ τῆς φυλακῆς τὸ ἱερὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτιάζει τὴν ἀποκεφάλισιν τοῦ ‘Ιωάννου τοῦ Προδρόμου στίς 29 Αὐγούστου.

Γ' Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

§ 9. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ Παλαιστίνη ἦταν ὑποταγμένη στοὺς Ρωμαίους. Ὁ αὐτοκράτορας τῶν Ρωμαίων *Καῖσαρ* (¹) ἔδωκε διαταγή, ν' ἀπογραφοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀνῆκαν στὸ κράτος του. Ἐπρεπε κάθε ἄνθρωπος νὰ πάη στὴν πατρικὴ του πόλη κι ἐκεῖ, νὰ παρουσιαστῇ σὲ ὁρισμένο γραφεῖο, νὰ τὸν καταγράψουν. Ὁ Ἰωσήφ πῆρε τὴ Μαρία ἀπ' τὴ Ναζαρέτ καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴ Βηθλεέμ, ποὺ ἦταν ἡ πατρικὴ τους πόλη. Ἡ Βηθλεέμ ἀπέχει ἀπ' τὴ Ναζαρέτ 20 ὥρες περίπου.

Ἐπειτα ἀπὸ κουραστικὴ πορεία ἔφτασαν ἀργὰ στὴ Βηθλεέμ. Ἦταν ἀδύνατο, στὴν ὥρα αὐτή, νὰ βροῦν ξενοδοχεῖο ἢ δωμάτιο νὰ μείνουν. Ὅλα ἦταν γεμάτα, ἀπ' τὸν πολὺ κόσμο, ποὺ ἦταν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ. Ἡ ὥρα περνοῦσε· κι ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία κατάκοποι, χτυποῦσαν παντοῦ καὶ ζητοῦσαν μέρος νὰ διανυκτερέψουν. Τὸ χειμωνιάτικο κρύο δυνάμωνε! ὅσοι ἦταν κάτω ἀπὸ στέγη καὶ πλάϊ ἀπὸ φωτιὰ εἶχαν ἀνακούφισή· εἶχαν χαρά! Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία σέρνονταν ὡς τίς ἄκρες τῆς Βηθλεέμ, ζητώντας καταφύγιο! Τίποτε! Ὅλα γεμάτα!

Ὁ δρόμος τοὺς ἔφερε ἔξω ἀπ' τὴν πόλη. Πλάϊ στὸ δρόμο ἓνα σπήλαιο εἶχε ὀρθάνοιχτή τὴν πόρτα του... δὲν εἶχε κἄν πόρτα. Μιὰ ιδέα τοὺς ἦρθε· μπορούσαν ἐκεῖ μέσα νὰ περάσουν τὴν παγερὴ βραδιά· δὲν ἄργησαν!... μπῆκαν μέσα!

Πρόβατα κι ἄλογα καὶ βώδια, στριμωγμένα στὶς γωνιές, ἔτρωγαν λαίμαργα τὸ χόρτο, ποὺ τοὺς ἔρριχναν οἱ βοσκοὶ τους!

Καλὰ εἶναι δῶ, εἶπαν· διάλεξαν μιὰ γωνιά καὶ κάθησαν ν' ἀνα-

(¹) Καῖσαρ (=Αὐτοκράτορας), ἦταν τότε ὁ *Αὐγουστος* (=Θεὸς) Ὁκταβιανός.

πάψουν τὰ κουρασμένα μέλη τους καὶ νὰ συνέλθουν ἀπ' τὴν κόυ-

Τόσο ταπεινά γεννήθηκε ὁ Χριστός μας !
ραση !. .. κι ὁ ὕπνος ἔκλεισε ἑλαφρὰ ἑλαφρὰ τὰ μάτια τους !

Τὴν νύχτα ἦρθε ἡ ὥρα νὰ γεννήσῃ ἡ Μαρία τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστόν ! Καὶ τὴν ἐγέννησε ! Ἐγέννησε τὸ βασιλιὰ
τοῦ κόσμου, μέσα στὸ ταπεινὸ αὐτὸ σπήλαιο καὶ πλάϊ ἀπὸ
ἄλογα καὶ πρόβατα... Τόσο ταπεινὰ γεννήθηκε ὁ Χρυστός μας !
Ἡ Μαρία τὸν τύλιξε πρόχειρα μὲ ροῦχα, ποὺ ἔβγαλε ἀπ' ἐπάνω της.
Παραμέρισαν ἓνα ἄλογο καὶ στὴ φάτνη του τοποθέτησαν τὸ Θεῖο
βρέφος !

Τὴν ὥρα, ποὺ μέσα στὸ σπήλαιο γεννιόταν ὁ βασιλιάς τοῦ Οὐρα-
νοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἔξω ἔλαμπε ὁ κόσμος ! Φῶς οὐράνιο, γλυκύτατο καὶ
ζωηρότατο, ἔκανε ὅλη τὴ γύρω ἔκταση νὰ λαμπεκοπάη ! Μερικοὶ βο-
σκοί, ποὺ διανυκτέρευαν ἐκεῖ πλησίον, περιλούστηκαν ἀπ' τὸ οὐράνιο
αὐτὸ φῶς ! καί... τοὺς ἔπιασε φόβος καὶ τρόμος !

Στὴ στιγμή παρουσιάστηκε μπρὸς τοὺς ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς
λέει : Μὴ φοβᾶστε· σᾶς φέρνω καλὴ ἀγγελία ! σᾶς φέρνω
χαρὰ μεγάλη ! σήμερα γεννήθηκε ὁ Σωτήρας μας - ὁ Χριστὸς !
πηγαίνετε γρήγορα σ' ἐκεῖνο τὸ σπήλαιο καὶ θὰ τὸν βρῆτε
βρέφος, στὴ φάτνη ἐνὸς ἀλόγου !

Οἱ βοσκοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ σπήλαιο. Ἐκεῖ ἤδραν τὸ Θεῖο
βρέφος, καὶ τὸ προσκύνησαν μὲ μεγάλη εὐλάβεια !

Καθὼς βγῆκαν ἀπ' τὸ σπήλαιο, βρέθηκαν ἀνάμεσα σὲ πλῆθος ἀγ-
γέλων, ποὺ ἔψαλαν : « Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη·
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ». ⁽¹⁾ Ἐπειτα οἱ βοσκοὶ σκορπίστηκαν στὴν
πόλη καὶ στὰ γύρω χωριὰ κι ἔλεγαν τὰ ὅσα εἶδαν κι ἄκουσαν.

Τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ τὴν γιορτιάζουμε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ στίς
25 Δεκεμβρίου.

Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων φάλλουν στὴν Ἐκκλησίᾳ τὸ
ἀκόλουθο τροπάριο :

« Ἡ γέννησίς Σου, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κό-

⁽¹⁾ Δηλαδή : ὡς εἶναι δόξα στὸ Θεό, ποὺ βρίσκεται στοὺς οὐρανοὺς καὶ στὴ γῆ ὡς
εἶναι εἰρήνη καὶ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ὡς εἶναι ἡ Θεία Χάρη.

σμφ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λα-
τρεύοντες ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, Σὲ προσκυνεῖν τὸν ἥλιον
τῆς δικαιοσύνης καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε
Δόξα σοι». ⁽¹⁾

§ 10. Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἄφου πέρασαν 8 μέρες, ἀπ' τῇ γέννηση τοῦ Θεοῦ βρέφους,

Καὶ προφήτεψε πολλὰ σχετικά μὲ τὸ ἔργο...

⁽¹⁾ Δηλαδή: Χριστέ ἡ γέννησή Σου ἔκαμε τὸν κόσμον νὰ ἰδῇ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας.
Ἐκεῖνοι, ποὺ λάτρευαν τὰ ἄστρα ἔμαθαν ἀπὸ τῇ γέννησή Σου νὰ προσκυνοῦν Σέ, ποὺ
εἶσαι ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ Σὲ ἀναγνωρίζουν φῶς, ποὺ ἀνάτειλες ἀπ' τὸν οὐρανόν·
Κύριε νὰ εἶσαι δοξαζόμενος.

τοῦ δόθηκε τὸ ὄνομα *Ἰησοῦς*, σύμφωνα μὲ ὅσα εἶχε εἰπωμένα ὁ Ἀγγελος στὴ Μαρία, κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό. Στὶς 40 ἡμέρες ἀπ' τὴ γέννηση, σύμφωνα μὲ ἔθιμο, ποὺ εἶχαν οἱ Ἰουδαῖοι (καὶ κρατοῦμε κι ἐμεῖς ὡς σήμερα), ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία πῆγαν τὸν Ἰησοῦ στὸ Ναὸ γιὰ νὰ εὐλογηθῇ.

Στὸ ναὸ λειτουργοῦσε ἓνας προφήτης, ὁ γέροντας *Συμεὼν*. σ' αὐτὸν εἶχε φανερωμένο ὁ Θεός, πῶς δὲ θάποθάνη, προτοῦ νὰ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του τὸ *Χριστό*, τὸ *Σωτῆρα τοῦ κόσμου* !

Ἄμα εἶδε ὁ Συμεὼν τὴ Μαρία μὲ τὸ βρέφος, ἀμέσως, ἀπὸ Θεῖα ἔμπνευση, ἐνόησε, πῶς εἶχε μπρὸς του τὸν *Υἱὸ τοῦ Θεοῦ* !

Πῆρε στὰ χέρια του τὸ Θεῖο βρέφος καί, μὲ σεβασμὸ κι εὐλάβεια πολλή, τὸ εὐλόγησε ! καὶ προφήτεψε στὴ Μαρία πολλὰ σχετικὰ μὲ τὸ ἔργο καὶ τὸ Θάνατο τοῦ Χριστοῦ !

Ἐπειτα δόξασε τὸ Θεὸ καὶ εἶπε : *Θεέ μου ! ἄς πεθάνω τώρα ! εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὸν Υἱὸ Σου, ποὺ ἔστειλες στὸν κόσμο γιὰ νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους στὸ θέλημά Σου !*

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπ' ὅσα ἄκουσαν.

§ 11. Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Ἄμα γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἐκτὸς ἀπ' τὴ λάμψη, ποὺ εἶδαμε, πῶς φώτισε τὰ μέρη, τὰ γειτονικά μὲ τὸ σπήλαιο, φάνηκε στὸν Οὐρανὸ κι ἓνα λαμπρὸ ἄστρο, ποὺ προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου μὲ τὴ λάμψη του !

Ἰδιαίτερη προσοχὴ ἔδωκαν σ' ἐκεῖνο τὸ ἄστρο τρεῖς σοφοὶ ἄνθρωποι (τρεῖς *Μάγοι*) ἀπ' τὴν Ἀνατολή. Αὐτοὶ εἶχαν διαβάσει στὰ βιβλία τῶν Προφητῶν κάτι σχετικό. Πρόσεξαν πάλι καλὰ τὰ βιβλία

τους καὶ πῆρξαν τὴν ἀπόφασιν, νὰ πᾶν νὰ βροῦν, καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸ βασιλιὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Ἐκίνησαν ἀπ' τὴ χώρα τους καὶ προχωροῦσαν· τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἄστρο τοὺς ἔδειχνε τὸ δρόμον. Ἐφτάσαν στὴν Ἱερουσαλὴμ. Στὰ πρόθυρά της ἔχασαν τὸ ἄστρο! μπῆκαν στὴν πόλιν καὶ ρωτοῦσαν: *Ποῦ γεννήθηκε ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων; Εἶδαμε τὸ ἄστρο του στὴν Ἀνατολὴ καὶ ἤρθαμε νὰ τὸν προσκυνήσουμε!*

Ὁ Ἡρώδης, ὁ ἡγεμόνας τῆς Ἱερουσαλὴμ, σὰν ἄκουσε αὐτὴ τὴν εἶδησιν, ταραχτήκε πολὺ! Τί σημαίνουν αὐτά; ἔλεγε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων! *Τί βασιλιὰ ζητᾶν αὐτοί;*

Προσκάλεσε στ' ἀνάκτορά του ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς γραμματισμένους τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τοὺς εἶπε: *Ποῦ λένε οἱ προφῆτες σας, πῶς θὰ γεννηθῇ ὁ Χριστός;* Αὐτοί, ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ ἔρευνα στὰ ἱερὰ βιβλία, ἀπάντησαν: *Οἱ προφῆτες γράφουν, πῶς ὁ Χριστὸς θὰ γεννηθῇ στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.*

Ὁ κακὸς Ἡρώδης ὠργίστηκε φοβερά· μὰ σκέφτηκε νὰ κρύψῃ τὴν κακίαν του! Προσκάλεσε τοὺς μάγους στ' ἀνάκτορα καὶ τοὺς ἔκανε μεγάλες περιποιήσεις· ἔπειτα φρόντισε μὲ κάθε καλὸ τρόπο νὰ μάθῃ κεῖνο, ποῦ ἤθελε· δηλ. ποῦ ὑποθέτουν νὰ γεννήθῃκε ὁ νέος βασιλιάς τοῦ Κόσμου· τότε πάνω-κάτω φάνηκε τὸ ἄστρο, κι ἄλλα σχετικά. Ἐπειτα τοὺς λέει: *Πηγαίνετε στὴ Βηθλεὲμ· φροντίστε ναῦρετε τὸ νεογέννητο βασιλιά· προσκυνήστε τον καὶ στὴν ἐπιστροφὴ σας δόστε μου πληροφορίες, ποῦ εἶναι ἀκριβῶς, γιὰ νὰ πάω κι ἐγὼ νὰ τὸν προσκυνήσω!*

Οἱ Μάγοι ξεκίνησαν· ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ τους ὅμα, βγαίνοντας ἀπ' τὴν Ἱερουσαλὴμ, εἶδαν πάλι τὸ λαμπρὸ ἄστρο στὸν οὐρανό, νὰ τοὺς δείχνῃ τὸ δρόμον!

Τέλος τὸ ἄστρο στάθηκε στὴ Βηθλεὲμ, κι ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπ' τὸ σπήλαιο, ποῦ γεννήθηκε ὁ Χριστός.

Οἱ Μάγοι κατέβηκαν ἀπ' τὴς καμήλας τους καὶ μπῆκαν στὸ σπή-

λαιο. Είδαν τὴν εὐλογημένη Μητέρα νὰ κρατῇ στὰ γόνατά της τὸ
Θεῖο βρέφος! Μὲ βαθὺ σεβασμὸ ἔπεσαν καὶ τὸ προσκύνησαν! Τοῦ

Μὲ βαθὺ σεβασμὸ ἔπεσαν καὶ τὸ προσκύνησαν...

πρόσφεραν καὶ δῶρα, ποὺ εἶχαν ἐπίτηδες φερμένα : χρυσόν, γιὰ νὰ δείξουν, πὼς εἶναι βασιλιάς· σμύρναν, γιὰ νὰ δείξουν, πὼς εἶναι θνητός· καὶ λίβανον, γιὰ νὰ δείξουν, πὼς εἶναι Θεός.

Οἱ Μάγοι γεμάτοι εὐχαρίστηση, ἀπ' τὴν ἐπιτυχίᾳ τῆς μεγάλης καὶ κουραστικῆς πορείας τους, κοιμήθηκαν τὴν νύχτα. Εἶχαν σκοπὸ νὰ ξυπνήσουν πρῶτ', νὰ περάσουν ἀπ' τὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ δώκουν πληροφορίες στὸν Ἡρώδη, καὶ νὰ προχωρήσουν κατ' εὐθεία γιὰ τὴν πατρίδα τους. Στὸν ὕπνο τους ὁμως εἶδαν ἄγγελο, ποὺ τοὺς εἶπε : *Πηγαίνετε στὴν πατρίδα σας ἀπ' ἄλλο δρόμο, χωρὶς νὰ περάσετε ἀπ' τὴν Ἱερουσαλήμ !*. Κι ἔτσι γίνηκε. Οἱ Μάγοι ἀναχώρησαν ἀπ' ἄλλο δρόμο γιὰ τὴν πατρίδα τους.

§ 12. Ο ΗΡΩΔΗΣ ΚΑΙ Η ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Τὴν ἴδια νύχτα ἄλλος ἄγγελος παρουσιάστηκε στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε : *Παράλαβε τὸ Παιδί καὶ τὴ Μητέρα του καὶ φύγε μακρὰ στὴν Αἴγυπτο· ὁ Ἡρώδης ζητάει νὰ τὸ φονέψῃ !*.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία, μὲ τὸ Θεῖο βρέφος, ξεκίνησαν γιὰ τὸ μακρυνὸ κι ἐπίπονο ταξίδι. Ἡ Θεία δύναμη τοῦ ἔδινε θάρρος... καὶ ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο !

Ὁ Ἡρώδης ἔχασε τὴν ὑπομονή του περιμένοντας τοὺς Μάγους· κάποτε τὸ κατάλαβε, πὼς οἱ Μάγοι τὸν ἐγέλασαν καὶ δὲ θὰ περνοῦσαν νὰ τοῦ δώκουν λεπτομέρειες γιὰ τὸν Χριστό ! Ὁργίστηκε τρομερὰ κι ἔδωκε διαταγὴ νὰ φονέψουν ὅλα τὰ παιδάκια τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῶν περιχώρων, ὅσα ἦταν ἀπὸ δυὸ χρονῶν καὶ κάτω ! Νόμιζε ὁ κακὸς κι ἄπρονος Ἡρώδης, πὼς μαζί τους θὰ ἦταν κι ὁ Χριστός.

Καὶ γίνηκε φοβερὸ κακό ! Οἱ δύστυχες οἱ μητέρες γιὰ πολὺ καιρὸ ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητες τὸ θάνατο τῶν μικρῶν παιδιῶν τους· καὶ πουνθενὰ δὲν εὗρισκαν πρηγοριά· τὰ παιδάκια τους δὲν ὑπῆρχαν πιά !

Ξεκίνησαν γιά τὸ μακρινὸ ταξίδι...

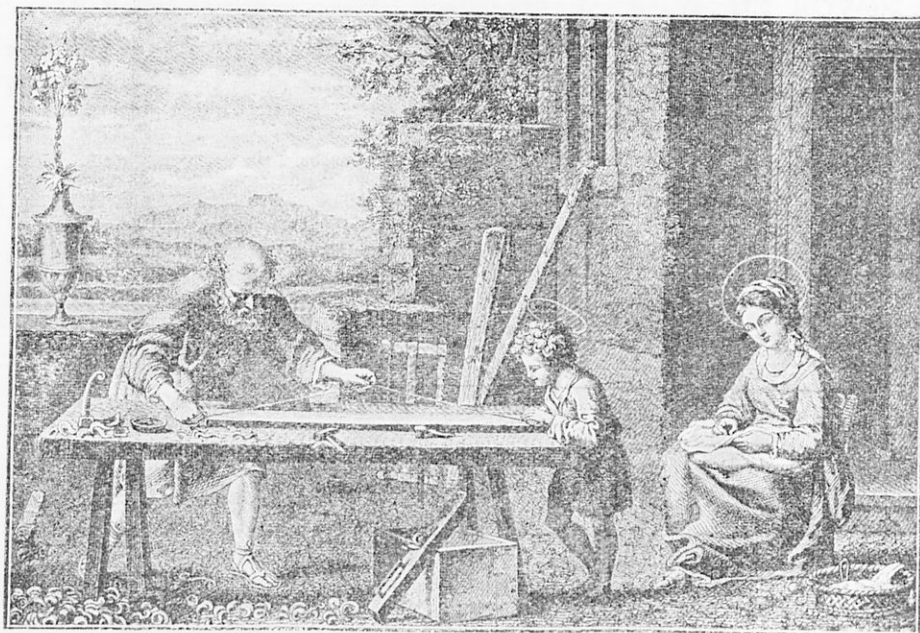
§ 13. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ

Ὁ τρομερὸς Ἡρώδης τιμωρήθηκε τρομερώτερα γιά τὸ κακό, ποὺ ἔκανε. Φεβερὴ ἀρρώστεια τὸν ἔπιασε· κι ἀφοῦ τὸν βασάνισε φριχτὰ τοῦφερε τὸ θάνατο !

Τότε ἄγγελος Θεοῦ παρουσιάστηκε στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε :
*Ἰωσήφ, πέθανε ὁ κακὸς Ἡρώδης· πάρε τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴ
Μητέρα Του καὶ γύρισε στὴν πατρίδα σου.*

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μάρια μὲ τὸν Ἰησοῦ γύρισαν στὴ Ναζαρέτ
καὶ ἔμειναν ἐκεῖ.

Στὴ Ναζαρέτ πέρασε ὁ Χριστὸς τὰ παιδικὰ του χρόνια. Γι' αὐτὸ

Βοηθοῦσε καὶ τὸν Ἰωσήφ στὶς ἐργασίες του...

ὀνομάστηκε καὶ **Ναζωραῖος**. Στὸ διάστημα αὐτὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικί-
ας ἔδωκε πολλὰ δείγματα τῆς **Θεότητός** του. Ἦταν ἡσυχὸς καὶ ἐργα-
τικὸς· βοηθοῦσε μάλιστα καὶ τὸν Ἰωσήφ στὶς ἐργασίες του· ἦταν γε-
μᾶτος προθυμίας καὶ ὑπακοῆς· ἡ ἀγάπη του πρὸς ὅλα τὰ παιδιά τῆς
ἡλικίας του καὶ πρὸς ὅλο τὸν κόσμον ἦταν ἀμέτρητη! ἐλάτρευε τὴν
ἀλήθεια καὶ τὸ δίκιο!

§ 14. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΟ ΝΑΟ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Οι Ἰουδαῖοι πίστευαν, πὼς ἀληθινὴ λατρεία καὶ προσκύνησι τοῦ

*Δὲν ξέρετε, πὼς ἐγὼ πρέπει νὰ μένω στὸν οἶκο
τοῦ πατέρα μου ;... !*

Θεοῦ μπορούσε νὰ γίνῃ μόνο στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, στὴν
Ἱερουσαλὴμ.

Στίς ἐπίσημες γιορτές τους, ἐκεῖ πήγαιναν νὰ δοξολογήσουν τὸ Θεό. Ἦταν αὐτὸ γνῶρισμα τῶν πιστῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία, σὺν καλοῖ Ἰουδαῖοι κι αὐτοί, πήγαιναν κατὰ τίς μεγάλες γιορτές στὴν Ἱερουσαλήμ, νὰ προσκυνήσουν στὸ Θεό, μέσα στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος· μάλιστα κατὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, ποὺ ἦταν ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τῶν Ἰουδαίων, ποτὲ δὲν ἔλειπαν. Καὶ οἱ διάφορες τελετὲς γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα κρατοῦσαν ἑπτὰ ἡμέρες!

Ἀμα γίνηκε ὁ Χριστὸς δώδεκα χρόνων, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία τὸν πῆραν κατὰ τὴν γιορτὴ τοῦ Πάσχα στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ χαρὰ τοῦ ἦταν ἀπερίγραπτη, ἅμα εἶδε τὸν ὡραῖο Ναὸ τοῦ Σολομῶντος· εὗρισκε κάθε εὐκαιρία κι ἐκεῖ κατέφευγε! Ἄκουε μὲ προσοχὴ τὴ διδασκαλία καὶ τίς ἐρμηνεῖες, ποὺ ἔκαναν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Διδάσκαλοι τῶν Ἰουδαίων. Αὐτοί, βλέποντας τὴν ἐξαιρετικὴ, τὴ μοναδική του προσοχή, πολλὰς φορὲς τοῦ ἔκαναν ἐρωτήσεις. Οἱ ἀπαντήσεις, ποὺ ἔδινε ὁ Χριστός, ἦταν μοναδικὲς σὲ ἀλήθεια καὶ σὲ ἀκρίβεια! Πολλὰς φορὲς οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Διδάσκαλοι ἀποροῦσαν καὶ θαύμαζαν γιὰ τίς γνώσεις καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ!

Ἀμα τέλειωσαν οἱ γιορτὲς ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἀναχώρησαν γιὰ τὴ Ναζαρέτ. Ὁ Χριστὸς παράμεινε στὴν Ἱερουσαλήμ, δίχως νὰ τὸ καταλάβουν ἐκεῖνοι! Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία προχώρησαν μιᾶς δλοκλήρης ἡμέρας δρόμο, θαρρώντας, πὼς ὁ Ἰησοῦς θὰ προχωροῦσε ἢ θὰ κολουθοῦσε μὲ τὰ παιδιὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γνωστῶν τους.

Ἐπὶ τέλους ἀπελπίστηκαν! οὔτε μπρὸς πήγαινε, οὔτε πίσω φαίνονταν! Ἡ στενοχώρια τους ἦταν ἀφάνταστη! Πῆραν πάλι τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, προσέχοντας τίς διαφορὲς συνοδείες, ρωτώντας... ἐρευνώντας!... μὰ ἄδικα! Κανένας δὲν εἶχε νὰ τοὺς πληροφωρήσῃ κάτι σχετικὸ γιὰ τὸ Χριστό! Ἐφτασαν στὴν Ἱερουσαλήμ καί, γυρίζοντας παντοῦ, πέρασαν κατὰ τύχη μπρὸς ἀπ' τὸ Ναό. Μὲ ἐκπληξὴ μεγάλη βλέπει, πρώτη ἡ Μητέρα, τὸν Ἰησοῦ νὰ κάθεται ἀνάμεσα στοὺς Γραμματεῖς καὶ στοὺς Διδασκάλους! τὸν βλέπει καὶ... τὸν ἀκούει νὰ δίνει

ἔξοχες ἀπαντήσεις καὶ νὰ προβάλῃ ἀξιοθαύμαστες ἐρωτήσεις! Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ καὶ οἱ Διδάσκαλοι σκυθρωποὶ σκέφτονται: Τί εἶναι τάχα αὐτὸ τὸ παιδί!

Τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ ἡ Μαρία καὶ μύρια διαλογίζεται· δάκρυα τρέχουν ἀπ' τὰ μάτια της! Τὰ βλέπει κι ὁ Ἰωσήφ καὶ θαυμάζει κι ἀπορεῖ!

Σὲ μιὰ στιγμή τὰ μάτια τῆς Μαρίας συναντήθηκαν μὲ τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς, βλέποντας τὴ μητέρα του, ρίχνεται στὴν ἀγλία της!

— *Γιατί τόκαμες αὐτό, παιδί μου; λέει ἡ Μαρία! Σὲ ζητοῦμε μὲ τόση ἀνησυχία!*

— *Γιατί ἀνησυχεῖτε, Μητέρα μου; λέει ὁ Χριστὸς. Δὲν ξέρετε, πὼς ἐγὼ πρέπει νὰ μένω στὸν οἶκο τοῦ πατέρα μου;. Κι ἀμέσως ἀναχώρησε μαζί τους γιὰ τὴ Ναζαρέτ.*

Οὔτε ὁ Ἰωσήφ, οὔτε ἡ Μαρία ἐνόησαν τὴ σημασία αὐτῶν τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Μαρία κρατοῦσε στὸ νοῦ της αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ πολλὰς φορὲς διαλογιζόταν, τί τάχα νὰ σήμαιναν!

§ 15. Η ΒΑΦΤΙΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Εἶπαμε πὺδ μπρὸς, πὼς ὁ Ἰωάννης ἔμενε πλησίον τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ· ἐκεῖ δίδασκε τοὺς ἀνθρώπους καὶ κείνους, ποὺ μετανοοῦσαν, τοὺς βάφτιζε στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Μιὰ μέρα ἦρθε καὶ ὁ Χριστὸς, ἅμα ἦταν πιά 30 χρόνων, καὶ παρακάλεσε τὸν Ἰωάννη νὰ τὸν βαπτίσῃ καὶ αὐτόν! Ὁ Ἰωάννης κατὰ θεῖα ἔμπνευση, τὸν ἐγνώρισε καὶ τοῦ λέει: *Κύριε ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτιστῶ ἀπὸ Σέ, καὶ Σὺ ἔρχεσαι πρὸς ἐμέ;*

Ὁ Χριστὸς ὁμῶς τοῦ εἶπε: *Ἄφησε τώρα, Ἰωάννη, νὰ γίνῃ ὅπως σοῦ λέγω· αὐτὸ εἶναι δίκιο καὶ νόμιμο· αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! Βάπτισέ με!*

Ὁ Ἰωάννης, δίχως ἄλλη ἀντίρρηση, βάπτισε τὸ Χριστὸ στὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη.

Τῇ στιγμῇ, ποὺ ὁ Κύριος ἀνέβαινε ἀπ' τὰ νερά, ἄνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὰν περιστερά, κατέβηκε καὶ κάθησε στὴν κεφαλὴ τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἀπ' τὸν οὐρανὸ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔλεγε : «*Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός· αὐτὸν νὰ ἀκούετε*».

Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ γιορτιάζουμε τὴ βάπτισή τοῦ Χριστοῦ στὶς 6 Ἰανουαρίου. Ἡ γιορτὴ αὕτῃ λέγεται καὶ Θεοφάνεια, γιὰτὶ κατὰ τὴν ἡμέρα αὕτῃ φανερώθηκε στοὺς ἀνθρώπους ἡ Ἁγία Τριάδα, δηλαδὴ ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Λέγεται καὶ τῶν Φώτων· γιὰτὶ, σὲ παλαιότερη ἐποχὴ, βαπτίζονταν αὕτῃ τὴν ἡμέρα πολλοὶ Χριστιανοὶ καὶ γίνονταν πολλὰ φῶτα, δηλ. πολλοὶ φωτισμοί, ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ δρόμο τῆς Ἀρετῆς.

Στὴν ἐκκλησίᾳ ψάλλουν τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων, μὲ ἀλλὰ, καὶ τὸ ἀκόλουθο τροπάριο :

«*Ὡς ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζόμενον Σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις. Τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει Σοι, ἀγαπητόν Σε Υἱὸν ὀνομάζουσα. Καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν εἶδει περιστερᾷ, ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανής, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα Σοι*».

Τὸ τροπάριο αὐτὸ μιλεῖ μὲ λίγα λόγια γιὰ τὸ ἱστορικὸ τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐννοιά του εἶναι αὕτῃ : Ὅταν ἐβαπτίζεσαι, Κύριε, στὸν Ἰορδάνη ποταμό, φανερώθηκε ἡ Ἁγία Τριάδα, ποὺ πρέπει νὰ προσκυνᾷμε· δηλαδὴ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ Σὲ γέννησε, μαρτυροῦσε κι αὕτῃ καὶ Σὲ ὀνόμαζε ἀγαπητό του Υἱό, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὰν περιστέρα, ἐβεβαίωνε τὴν ἀλήθεια αὐτοῦ τοῦ λόγου. Δόξα ὅς εἶναι σὲ Σέ, Χριστέ ὁ Θεός, ποὺ φανερώθηκες καὶ φωτίσες τὸν Κόσμο.

Δ' ΤΟ ΘΕΙΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

§ 16. Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ πρώτη ἐργασία τοῦ Κυρίου ἦταν νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν τῶν δώδεκα μαθητῶν του.

Μὴ μέρα ὁ Χριστὸς ἐβάδιζε στὴν ἀκτὴ τῆς λίμνης *Τεβεριάδος*.

Ἀκολουθήστε με καὶ ἐγὼ σᾶς κάνω ἀλιεῖς ἀνθρώπων...

(ἡ λίμνη αὐτὴ λεγόταν καὶ *θάλασσα τῆς Γαλιλαίας*). Ἐκεῖ εἶδε δύο ἀδέρφια ἀλιεῖς (ψαράδες), ποὺ τοίμαζαν τὰ δίχτυα τους γιὰ νὰ ψαρέ-

ψουν· ὁ ἓνας ὠνεμαζόταν *Σίμων* ἢ *Πέτρος* καὶ ὁ ἄλλος *Ἀνδρέας*. Ὁ Κύριος τοὺς πλησίασε καὶ τοὺς λέει : *Ἀκολουθήστε με καὶ θὰ σᾶς κάνω ἀλιεῖς ἀνθρώπων*. Καὶ εἰ δυό, δίχως καμμιὰν ἀντίρρηση, ἄφηκαν τὰ δίχτυα καὶ ἀκολούθησαν τὸν Κύριο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς συνάντησε στὴν ὄχθη τῆς Ἰδίας λίμνης ἄλλους δυὸ ἀδερφοὺς, τὸν *Ἰάκωβο* καὶ τὸν *Ἰωάννη*, πικιδιὰ τοῦ *Ζεβεδαίου*· ἦταν μαζί με τὸν πατέρα τους, μέσα στὸ μικρὸ πλοῖο τους καὶ ἐτοίμαζαν τὰ δίχτυα γιὰ νὰ ψαρέψουν. *Ἀκολουθήστε με*, τοὺς λέει· καὶ αὐτοί, στὴ στιγμὴ ἀποχαιρέτησαν τὸ γέρο-πατέρα τους καὶ ἀκολούθησαν τὸν Κύριο !

Ἀργότερα ὁ Χριστὸς κάλεσε μαζί του τὸ *Φίλιππο*· ὁ Φίλιππος παρουσίασε στὸν Κύριο καὶ τὸ φίλο του *Ναθαναὴλ* ἢ *Βαρθολομαῖο*· *πᾶμε*, τοῦ λέει· *εὐρήκαμε κεῖνον*, ποὺ ἔγραφε ὁ *Μωϋσῆς* καὶ οἱ *Προφῆτες*· *εὐρήκαμε τὸν Ἰησοῦ*, τὸν καταγόμενο ἀπὸ τὴ *Ναζαρέτ* ! Ὁ *Ναθαναὴλ* τοῦ λέει : *Ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ εἶναι δυνατό νὰ βγῇ κανένα καλό ;* Ἐλα μαζί μου καὶ θὰ ἰδῆς, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος.

Ὁ Κύριος, βλέποντας τὸν *Ναθαναὴλ* νὰ ἔρχεται, λέει : *ἰδέτε ἓνας ἀληθινὸς Ἰσραηλῆτης*, ποὺ δὲν ἔχει πονηρίες !

Ὁ *Ναθαναὴλ* λέει : *Ποῦθε με γνωρίζεις Κύριε ;*

Ὁ Χριστὸς ἀποκρίνεται : *σὲ εἶδα, ποὺ καθόσουν κάτω ἀπὸ τὸ συκιά, προτοῦ νὰ σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος !*

Ὁ *Ναθαναὴλ* ἀπάντησε μὲ θαυμασμό : *Διδάσκαλε, Σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ! Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ !*

Ὁ Κύριος εἶπε : *Ναθαναὴλ ἐπίστεψες, ποὺ σοῦ εἶπα, πῶς σὲ εἶδα νὰ κάθῃσαι κάτω ἀπ' τὴ συκιά ;* θὰ ἰδῆς μεγαλύτερα ἀπ' αὐτά !

Κατὰ ἀνάλογο τρόπο ἔκανε ὁ Χριστὸς τὴν ἐκλογὴ καὶ τῶν ἄλλων ἑξὶ μαθητῶν του, κι ἔγιναν ἔλοι δώδεκα· *Πέτρος καὶ Ἀνδρέας-Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης-Φίλιππος καὶ Ναθαναὴλ* (Βαρθολομαῖος) - *Ἰάκωβος καὶ Λεββαῖος-Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος-Σίμων καὶ Ἰούδας* (ὁ Ἰσκαριώτης).

Ἀρχίζει τὸ θεῖο του ἔργο σὲ ἡλικία 30 χρόνων...

Ὁ Κύριος εἶχε πάντα μαζί του αὐτοὺς τοὺς 12 μαθητές του· τοὺς δίδασκε πάντα· ἔβλεπαν κι ἄκουαν ὅ,τι ἔκανε κι ὅ,τι δίδασκε· ἦταν οἱ ἀγαπητοὶ του Μαθητὲς καὶ οἱ πιστοὶ του φίλοι.

Ὀνομάζονται καὶ *Ἀπόστολοι*, γιατί αὐτοὺς ἀπόστειλε ὁ Κύριος ἀργότερα ν' ἀπλώσουνε στὸν κόσμον τὴ θεϊκὴ Του διδασκαλία.

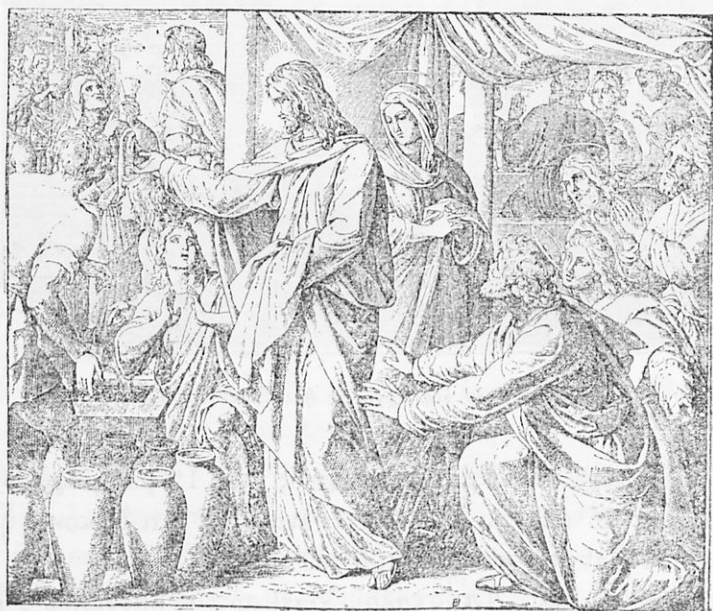
Μ' αὐτοὺς ἀρχίζει τὸ θεῖο του ἔργο ὁ Κύριος, ἀπ' ἐδῶ κι ἔμπρός, σὲ ἡλικία 30 χρόνων σχεδόν.

α' ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

§ 17. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΝΑ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

Ἡ *Κανὰ* ἦταν μιά μικρὴ πόλη τῆς Γαλιλαίας, πλησίον τῆς Ναζαρέτ.

Λίγες μέρες ἔπειτα ἀπ' τὴν ἐκλογὴ τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ,

Δόσατε τες σὸν ἀρχιτεράκινο...

ἔτυχε νὰ γίνηται στὴν Κανὰ ἓνας γάμος. Γιὰ τὸ γάμο αὐτὸ -εἶχε πρόσκληση ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου κι ὁ Χριστὸς με τοὺς μαθητὲς του.

Καὶ πῆγαν· ἔμειναν μάλιστα μετὰ τὴ στέψη καὶ ἔλαβαν μέρος στὸ φαγητὸ καὶ στὴ διασκέδαση.

Καθὼς προχωροῦσε ἡ διασκέδαση, ἔλειψε τὸ κρασί· ἦταν ἀδύνατο νὰ προμηθευτοὺν ἄλλο· καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ εἶχαν πολλή στενοχώρια. Ἡ Μαρία, βλέποντας ὅλα αὐτά, πλησίασε τὸ Χριστὸ καὶ τοῦ λέει : *Δὲν ἔχουν κρασί καὶ στενοχωριοῦνται. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε : Μητέρα, δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα μου ! Ἡ Μαρία ἄρχισε νὰ προαισθάνεται, πὼς ὁ ὕψος τῆς καὶ Θεός, θάκανε κάτι σπουδαῖο !*

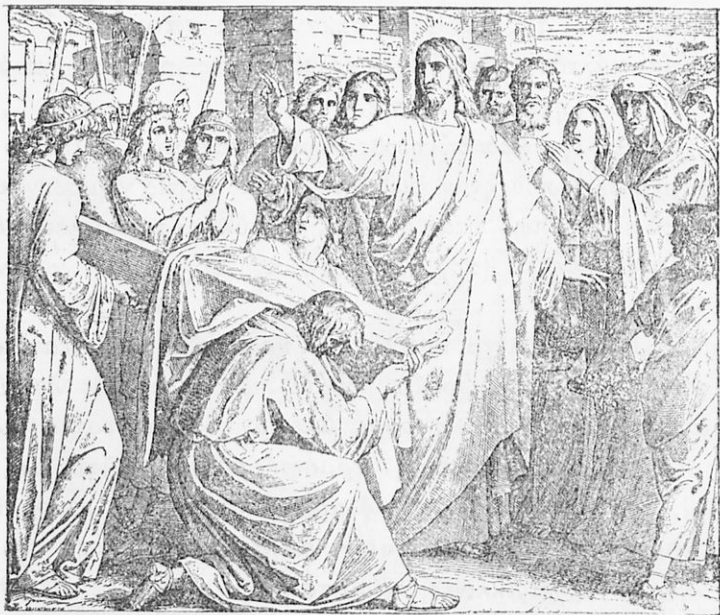
Ἡ Μαρία κάλεσε τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς σύστησε νὰ κάνουν πρόθυμα ὅ,τι τοὺς ζητήσῃ ὁ Ἰησοῦς.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ Ἰησοῦς ἔδωκε διαταγὴ νὰ πλύνουν καλὰ ἔξι ὑδρίες (στάμνες), ποὺ ἦταν ἐκεῖ πλησίον καὶ νὰ τίς γεμίσουν καθαρὸ νερό· ἅμα τοῦ εἶπαν, πὼς ἦταν ἑτοιμες, τίς εὐλόγησε καὶ λέει : *δόστε τες στὸν ἀρχιτρίκλινο* (ἀρχιφροντιστὴ, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ τραπεζιοῦ).

Ἐκεῖνος ἔδοκίμασε λίγο· καὶ ἀντὶ γιὰ νερό, εἶδε, πὼς ἦταν κρασί, καὶ μάλιστα, *ἐξαιρετικὰ ὡραῖο !* Τότε προσκάλεσε τὸ νυμφίον (τὸ γαμπρὸ) καὶ τοῦ λέει : *Πρώτη φορὰ βλέπω τέτοια ἀταξία· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, στίς διασκέδασεις, προσφέρνουν πρῶτα τὸ καλὸ κρασί καὶ... σὰν προχωρήσῃ ἡ διασκέδαση... τότε μποροῦν νὰ δώκουν καὶ... κατώτερο· σὺ ὅμως ἐπῆγες ἀντίθετα. Δὲν εἶχε πάρει εἶδησις ὁ ἀρχιτρίκλινος, πὼς τὸ νερὸ εἶχε μεταβληθῇ σὲ κρασί ! Μόνο οἱ ὑπηρέτες, ποὺ γέμισαν τίς στάμνες, εἰ Μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ ἦταν πλησίον ἀντιλήφθηκαν τὸ θαῦμα, ποὺ γίνηκε ! Οἱ Μαθητὲς ἄρχισαν νὰ αἰσθάνονται τὴν ἀνώτερη δύναμιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ μεγάλη του ἀξία.*

Γ' 18. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΞΑΝΑΚΑΝΕΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΙΑΝ ΑΤΥΧΗ ΜΗΤΕΡΑ

Μιά μέρα ὁ Χριστὸς πήγαινε ἀπὸ τὴν *Καπερναοὺμ* σὲ μιὰν ἄλλη μικρὴ πόλη τῆς Γαλιλαίας, στὴ *Ναῖν*. Τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ μαθητὲς του καὶ πολλὸς ἄλλος κόσμος. Στὴν εἴσοδο τῆς *Ναῖν* συναντήθηκαν μὲ μιὰ κηδεῖα. Εἶχε πεθάνει τὸ μονάκριβο παιδάκι μιᾶς χήρας γυναίκας. Κόσμος πολλὸς συνώδευε τὴν κηδεῖα τοῦ μικροῦ καὶ προσπα-

Καὶ... ὦ τοῦ θαύματος ! ὁ νεκρὸς... ἀνασηκώθηκε !

θοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ παρηγορήσουν τὴν ἀπαρηγόρητη μανούλα του. Ὁ Κύριος στ' ἀντίκρουσμα τῆς ἄμοιρης μητέρας συγκινήθηκε κατὰκαρδὰ τὴν πλησίασε καὶ τῆς λέει : *Μὴν κλαῖς*. Ἐπειτα εἶπε νὰ σταματήσῃ ἡ κηδεῖα καὶ πλησίασε στὸ φέρετρό· μὲ τὸ Ἅγιο του χέρι ἔπιασε τὸ χεράκι τοῦ μικροῦ νεκροῦ καὶ τοῦ λέει : *Παιδί μου,*

σήκω σοῦ λέγω ! Καί . . . ὦ τοῦ θαύματος ! Ὁ νεκρὸς ἀνοιξε τὰ μάτια του, ἀνασηκώθηκε καὶ κάθησε στὸ φέρετρο· φιλοῦσε τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ ! φιλοῦσε τὴν πονεμένη του μανούλα !

Ὁ Χριστὸς ἐδόθητε τὸ μικρὸ νὰ πηδήσῃ ἔξω ἀπ' τὸ φέρετρο καὶ τὸ παράδωκε στὴ μητέρα. Ἐκείνη, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ἔπεσε καὶ φιλοῦσε τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ· κι ὁ μικρὸς φιλοῦσε ἀτελείωτα τὰ χέρια τοῦ Κυρίου !

Ὁ κόσμος, βλέποντας τὸ θαῦμα αὐτό, δοξολογοῦσε τὸ Θεὸ κι ἔλεγε :
 Ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε μεγάλο προφήτη, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ !
 Ὁ Θεὸς μᾶς εὐσπλαχνίστηκε !.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ διαδόθηκε σ' ἔλη τὴν Ἰουδαία καὶ στὰ περίχωρα.

§ 19. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ

Μιὰ μέρα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδασκε τὸν κόσμο, ποὺ ἦταν συγκεντρωμένος στὴν κατοικία τοῦ μαθητοῦ του *Ματθαίου*. Στὴ στιγμή αὐτή, παρουσιάστηκε μπρὸς στὸ Χριστὸ ἓνας ἄνθρωπος, διασχίζοντας τὸν κόσμο· φαινόταν καταβλημένος ἀπὸ κάποια μεγάλη στενοχώρια· δὲ μπορούσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴ σκέψη του καὶ νὰ μιλήσῃ !... Κάποτε ... λέει : *Κύριε, ὀνομάζομαι Ἰάειρος· εἶμαι ὁ ἀρχισυνάγωγος* ⁽¹⁾ *τοῦ τόπου· ἔχω μιὰ μεγάλη ἀνάγκη· θεράπευέ μου τὸ μονάκριβο κοριτσάκι μου ! Πεδαίνει ! Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ζήσῃ ! Δὸς του ζωή, Κύριε !*

Ὁ Χριστὸς ἔκαμε διακοπὴ στὸ κήρυγμά του καὶ μὲ πολλή προθυμία ἀκολούθησε τὸν Ἰάειρο, ἦταν σὲ κάποια μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ Ἰαείρου· ὁ θλιμμένος πατέρας ἀντίκρυζε μὲ πόνο τὸ σπῆτι του ! καὶ προχωροῦσε μὲ τὴν πεποίθησι, πὼς ὁδηγεῖ ἐκεῖ τὴ *σωτηρία* τῆς κόρης του !. Τί κρίμα ὅμως !... Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ

(1) *Συναγωγὴ* λέγεται ὁ τόπος, ποὺ οἱ Ἰουδαῖοι προσεύχονται στὸ Θεό· ἡ ἐκκλησία τους.

Ἰαείρου ἔρχεται ἀπ' ἐκεῖ μὲ σκυμμένο κεφάλι... μὲ δάκρυα στὰ μάτια !.
Πλησιάζει τὸν Ἰάρειο καὶ τοῦ λέει μὲ πόνο : *Κύριε, μὴν ἐνοχλῆς
τὸ Χριστὸ ἄδικα· πέθανε ἡ καϊμένη ἡ κόρη σου !*

Ὁ Χριστὸς ἄκουσε τὸ μῆνυμα· εἶδε τὸν πατέρα νὰ σβήνῃ ἀπ' τὴ
λύπη του ! *Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ λέει ! πίστευε καὶ ἡ κόρη σου θὰ
σωθῇ !... καὶ προχωροῦσαν.*

Πλησιάζουν στὴν κατοικία τοῦ Ἰαείρου καὶ κόσμος πολλὸς τοὺς
ἀκολουθεῖ. Φωνὲς καὶ κλάματα σχίζουν τ' αὐτιά καὶ ραγίζουν τίς καρ-

Κόρη μου σήκω, σοῦ λέγω...

διές τοὺς· Οἱ γείτονες καὶ οἱ συγγενεῖς, μαζεμένοι γύρω ἀπ' τὴ νεκρὴ
κόρη, θρηνοῦσαν μὲ πόνο πολὺ !

Ὁ Ἰάειρος ὅμως, μ' ὅλην του τὴ θλίψη, πιστεύει ! κάτι ἐλπίζει !...
τρέμει ἀπ' τὸν πόνο κι ἀπ' τὴ συγκίνηση· μὰ ὅμως ... ἐδηγεῖ ἑαυτὸν τὸν

Κύριο στὸ δωμάτιο, πού, λίγο πρίν, ἄφηκε τὴν κόρη του νὰ παλεύη μὲ τὸ θάνατο ! Τὴν ἀντικρύζει... χλωμὴ τώρα... Δὲν ἀπαντάει τὰ μάτια της νὰ τὸν ἀναζητᾷ... Εἶναι ἄφωνα... εἶναι νεκρή!... Γυρίζει τὰ μάτια του στὸν Κύριο καὶ τὸν κοιτάζει ἄφωνα καὶ ἐκευτικά...

Ὁ Χριστὸς στρέφεται στὸν κόσμο, ποὺ κλαίει καὶ θρηνεῖ καὶ τοὺς λέει : *Τί κλαῖτε ; ἡ κόρη δὲν ἐπέθανε... κοιμᾶται !*

Ὅλοι παραξενεύτηκαν γι' αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου... Μερικοὶ μάλιστα κινούσαν τὸ κεφάλι τους καὶ τὸν περιπίπταν ! βλέποντας, πὼς ἡ κόρη ἦταν πεθαμένη !

Ὑστερα ὁ Χριστὸς παρακάλεσε νὰ βγοῦν ὅλοι ἔξω· κράτησε μαζί του μόνο τοὺς τρεῖς μαθητὲς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τῆς νεκρῆς κόρης.

Πλησιάζει τὸ νεκρὸ σῶμα· προσεύχεται καὶ δοξάζει τὸ Θεὸ καὶ πατέρα Του· ἀπλώνει τ' ἅγια χέρια του στὴ νεκρὴ κόρη καὶ λέει : *Κόρη μου, σήκω σοῦ λέγω !... Κι αὐτοστιγμὴ πετάχθηκε ὀρθία ἡ κόρη !* Ὁ Χριστὸς τὴν παραδίνει στοὺς γονεῖς της καὶ τοὺς λέει : *δόστε της νὰ φάη...*

Ποιὸς νὰ περιγράψῃ τὴ χαρὰ τῶν γονιῶν ! Προσκυνοῦσαν καὶ τὸν τόπο ἀκόμα, ποὺ πᾶτησάν τ' ἅγια πόδια τοῦ Κυρίου ! καὶ ἤθελαν νὰ εἶχαν τὴ δύναμη νὰ διακηρύξουν τὸ θαῦμα σ' ὅλο τὸν κόσμο !

Ὁ Κύριος τοὺς σύστησε νὰ ἡσυχάσουν κι ἔφυγε· μὰ ὁ κόσμος τὸν ἀκολουθοῦσε σὲ πολὺ διάστημα, δοξάζοντας Αὐτόν.

§ 20. Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ

Μιά μέρα ὁ Χριστὸς ἀπάντησε στὸ δρόμο του δέκα ἀνθρώπους ἄρρωστους· ἔπασχαν ἀπ' τὴ φοβερὴ ἀρρώστεια *λέπρα*. Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ εἶναι κολλητικὴ καὶ ἐπικίνδυνη. Σ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ὅσοι πάθαιναν ἀπὸ τέτοια ἀσθένεια, ὑποχρεώνονταν νὰ χωριστοῦνε ἀπὸ τὴν οἰκογένειά τους καὶ νὰ μένουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τους, ὥσπου νὰ θεραπευτοῦν ἐντελῶς. Κάθε τόσο πῆγαιναν στὴν πόλιν νὰ ξεταστοῦν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ τόπου· καὶ ἂν εἶχαν θεραπευτῇ, ἔπαιρναν τὴν ἄδεια νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὶς οἰκογένειές τους· διαφορετικὰ δὲν τοὺς ἦταν ἐπιτετραμμένο νὰ πλησιάσουν ἄνθρωπο !

Αὐτοὶ λοιπόν, οἱ δέκα λεπροί, ἅμα εἶδαν τὸ Χριστὸ νὰ περνᾷ, στάθηκαν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν δυνατά : *Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησέ μας!...*

Ὁ Κύριος τοὺς εἶδε καὶ τοὺς λυπήθηκε ! *Πηγαίνετε, τοὺς λέει, νὰ σᾶς ἰδοῦν οἱ ἱερεῖς !*

Αὐτοὶ ἔβλεπαν οἱ ἴδιοι τὴν κατάστασή τους καὶ καταλάβαιναν, πῶς δὲν ἦταν ἀκόμα καιρὸς νὰ πᾶνε στοὺς ἱερεῖς· ὅμως, μπρὸς στὸ λόγο τοῦ Κυρίου, ξεκίνησαν μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδες· προχώρησαν λίγο καὶ... ὦ ! τοῦ θαύματος ! ἔσβησαν ἐντελῶς... οἱ φοβερὲς πληγές, ποὺ τοὺς βασάνισαν ! *Εἶχαν γίνει ἐντελῶς καλὰ !*

Τότε ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δέκα - ποὺ ἦταν Σαμαρείτης, γιατί οἱ ἄλλοι ἦταν Ἰουδαῖοι—σταμάτησε ! Πῆρε πάλι τὸ δρόμο πρὸς τὰ πίσω ! Ἦθελε νὰ βρῇ τὸ Χριστό ! Ἦθελε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ πρῶτα καὶ ἔπειτα νὰ πάῃ στοὺς ἱερεῖς καὶ στὴν οἰκογένειά του !.. Συνάντησε τὸν Κύριο· ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ τὸν προσκυνοῦσε... καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε !

Αὐτὸ τὸ δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης εὐχαρίστησε καὶ συγκίνησε τὸν Κύριο· θὰ ἤθελε αὐτὸ τὸ *αἰσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης* νὰ τὸ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό τους· θὰ εὐχαριστιόταν, ἂν καὶ οἱ

ἄλλοι ἐννέα λεπροὶ ἔδειχναν τὴν εὐγνωμοσύνην τους! Τοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ παράλειψή τους αὐτὴ καὶ ρώτησε :

Οἱ ἄλλοι ἐννέα δὲ θεραπεύτηκαν ; Δὲ γύρισε κανένας τους νὰ δώκῃ εὐχαριστήσεις στὸ Θεό, παρὰ μοναχὰ αὐτὸς ὁ ξένος ;...!

Ἐπειτα στράφηκε στὸ Σαμαρεῖτη καὶ τοῦ λέει : Σήκω καὶ πήγαινε στὴν οἰκία σου· ἡ πιστὴ σου σ' ἔσωσε !..

§ 21. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΕΝΑΝ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

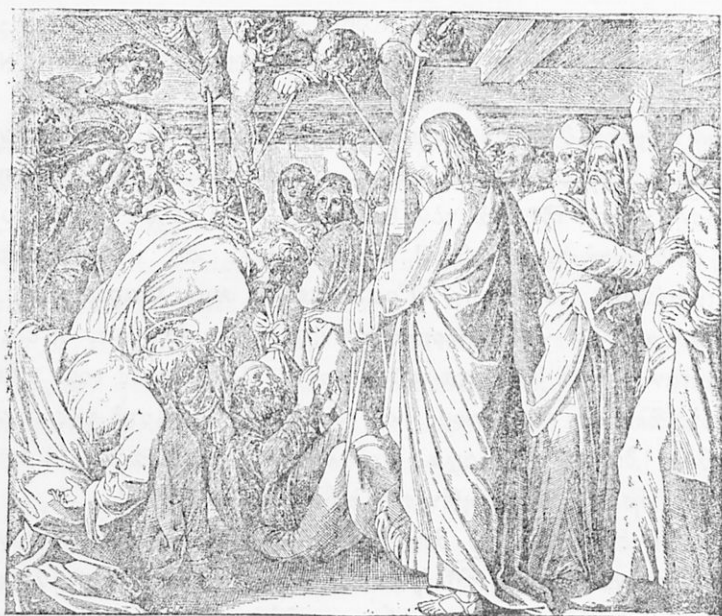
Κάποιx μέρx ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν στὴν πόλῃ Καπερναοῦμ. Στὴν οἰκία, ποῦ ἔμενε, συγκεντρώθηκε πολλὸς κόσμος νὰ τὸν ἀκούσῃ, νὰ τὸν ἰδῇ, νὰ τὸν θαυμάσῃ. Ὅλα τὰ θαύματά του εἶχαν ἀκουστῇ σ' ὅλῃ τῇ γύρω χώρα ! Ἐτρεξαν ἐκεῖ καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματισμένους Ἰουδαίους, *Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι*, καθὼς τοὺς ὠνόμαζαν, γιὰ νὰ πιστοποιήσουν, ἂν ἦταν ἀληθινὲς οἱ διαδόσεις, ποῦ γίνονταν γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς τοὺς εἶδε, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ κατὰλαβε τὸ σκοπὸ τῆς παρουσίας τους. Ὅλως διόλου ἀτάραχα, ξακολούθησε τῇ διδασκαλίᾳ του· κι ὁ κόσμος ὅλος ἦταν προσηλωμένος στὰ θεϊκὰ του λόγια !

Τὸ σπῆτι εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμος. Πολλοὶ ἀκόμα ἀνέβαιναν καὶ στὰ παράθυρα νὰ ἰδοῦν· ἡ αὐλὴ καὶ οἱ γύρω τόποι ἦταν γεμάτοι.

Στὴν Καπερναοῦμ, ἀπὸ χρόνια πολλὰ πρίν, ἦταν ἄρρωστος ἓνας ἄνθρωπος ἀπὸ παράλυση. Ὁ παραλυτικὸς αὐτὸς ἄκουσε, πὼς βρίσκεται στὴν πόλῃ ὁ Χριστὸς· παρακάλεσε τοὺς συγγενεῖς του νὰ τὸν μετακομίσουν μὲ τὸ κρεβάτι του, καθὼς ἦταν ἀκίνητος ἐπάνω σ' αὐτό, καὶ τὰ τὸν πᾶνε μπρὸς στὸν Κύριο ! Θὰ σκεπτόταν κάτι νὰ τοῦ εἰπῇ· θὰ ἤθελε... κάτι νὰ τὸν παρακαλέσῃ ! Τὶ ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ συχωρέσῃ τίς ἁμαρτίες καὶ νὰ τοῦ δώκῃ τὴν ὑγεία του !

Τέσσερες συγγενεῖς του δέχτηκαν μὲ προθυμία νὰ τὸν βοηθήσουν· τὸν ἐσήκωσαν κι ἔφτασαν στὸ μέρος, ποῦ δίδασκε ὁ Κύριος! Ἀλλά, ποῦ νὰ πλησιάσουν! οὔτε στὰ προαύλια δὲν ἦταν θέση νὰ σταθοῦν!

Τί μηχανεύονται; Νά! δένουν μὲ σχοινιά τὸ κρεβάτι· ἀνεβαίνουν στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ καὶ τραβοῦν τὸ κρεβάτι ἐπάνω. Ἐπειτα παραμερίζουν λίγα κεραμίδια κι ἀνοίγουν μιὰ τρύπα στὴ στέγη· καὶ...μὲ τὰ ἴδια σχοινιά κρεμοῦν μέσα τὸ κρεβάτι μὲ τὸν παραλυτικὸ καὶ τὸ κατεβάζουν προσεχτικὰ μπρὸς στὸν Κύριο!...

Κρεμοῦν μέσα τὸ κρεβάτι μὲ τὸν παραλυτικό...

Ὁ Χριστὸς ἐθαύμασε γιὰ τὴν ἐπιμονή, καὶ γιὰ τὴν πίστη τους καὶ λέει στὸν παραλυτικόν: **Τέννο μου, συχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου!**

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, στὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων

τοῦ Χριστοῦ, ἐννοίωσαν τὴ ζήλεια καὶ τὸ φθόνο νὰ τοὺς καίη τὴν καρδιά καὶ νὰ τοὺς ζαλίζῃ τὸ νοῦ. Ποῦ τὸ ἡῦρε αὐτὸς τὸ δικαίωμα νὰ συχωρᾷ ἁμαρτίες ; διαλογίζονταν. Μόνο ὁ Θεὸς ἔχει αὐτὴ τὴ δύναμη.

Μὰ ὁ Κύριος, ὁ καρδιογνώστης Θεός, κατάλαβε τοὺς πονηροὺς διαλογισμοὺς τοὺς καὶ τοὺς λέει : Γιατὶ σκέφτεστε πονηρὰ στὴν καρδιά σας ; Τί εἶναι εὐκολώτερο νὰ εἰπῶ στὸν παραλυτικό ; Νὰ τοῦ εἰπῶ αὐτό, ποὺ τοῦ εἶπα, δηλ. Τέκνο μου, συχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου· ἢ νὰ τοῦ εἰπῶ, σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτει ; Ὅμως γιὰ νὰ μάθετε καλά, πῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συχωρᾷ ἁμαρτίες στὴ γῆ, ἀκούσατε· καὶ... γυρίζει στὸν παραλυτικὸ καὶ τοῦ λέει : Παραλυτικέ, σήκω· πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πῆγαινε στὴν οἰκία σου!.

Καὶ ἡ πολύχρονη ἀρρώστεια θεραπεύτηκε μπρὸς στὸ θεῖο λόγο τοῦ Κυρίου ! Ὁ παραλυτικὸς σηκώθηκε ! πῆρε τὸ κρεβάτι του στὸν ὦμο του, εὐχαρίστησε μὲ δάκρυα τὸ Θεὸ καὶ Σωτῆρα του καὶ, περνώντας ἐμπρὸς σ' ὅλους, ἔφυγε !...

Τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου, ποὺ ἦταν ἐκεῖ, θαύμασε γι' αὐτό, ποὺ γίνηκε μπρὸς στὰ μάτια του ! Ὅλοι δόξαζαν τὸ Θεὸ καὶ ἔλεγαν, πῶς ποτὲ δὲν εἶχαν ἰδῆ τέτοιο θαῦμα !...

§ 22. Ο ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ ΚΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Ἄλλη μέρα ἔτυχε νὰ βρῖσκεται πάλι ὁ Κύριος στὴν Καπερναοὺμ. Παρουσιάστηκε μπρὸς τοῦ ἑνὸς Ρωμαῖος Ἐκατόνταρχος (δηλ. ἀξιωματικός, ποὺ διοικοῦσε 100 ἄντρες) καὶ λέει : Κύριε, ὁ ὑπηρέτης μου εἶναι στὴν κατοικία μου ἄρρωστος ἀπὸ παράλυση καὶ βασανίζεται πολὺ· σὲ παρακαλῶ κάμε τον καλά !

Ὁ Χριστὸς ἀποκρίθηκε : Θάρθω νὰ τὸν θεραπεύσω καὶ

ξεκίνησε. "Οχι ! "Οχι !, λέει ὁ Ἐκατόνταρχος· Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νᾶρθῃς στὸ σπίτι μου· φτάνει νὰ εἰπῇς μόνο ἓνα λόγο, ἀπ' τῇ θέσῃ σου κι ὁ ὑπηρέτης μου θὰ θεραπευτῇ. Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος, κι ἔχω στὴ διαταγὴ μου ἄλλους ἀνθρώπους· κι ὁμως, λέω στὸν ἓνα, πῆγαινε κεῖ, κι ἀμέσως πηγαίνει· λέω στὸν ἄλλον, ἔλα δῶ κι ἀμέσως ἔρχεται· καὶ στὸν ὑπηρέτῃ μου λέω, κάμε τοῦτο, κι ἀμέσως τὸ κάνει !

Ὁ Χριστὸς, σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ἐκατόνταρχου, ποὺ σήμαιναν, πὼς εἶχε μεγάλη πεποίθησι στὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, θαύμασε καὶ εἶπε : *Σᾶς λέω, πὼς μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων δὲν ἦτορα πουνθενὰ τέτοια δυνατὴ πίστις !...*

Ἐπειτα στράφηκε στὸν Ἐκατόνταρχο καὶ τοῦ λέει : *Πῆγαινε· καὶ θὰ γίνῃ ἀνάλογα μὲ τὴν πίστιν σου.* Ὁ Ἐκατόνταρχος μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης καὶ θαυμασμοῦ εὐχαρίστησε τὸν Κύριο κι ἔφυγε !

Κι ὁ ὑπηρέτης του θεραπεύτηκε αὐτοστιγμὴ.

§ 23. Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ

Κάποτε ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὲς του περνοῦσε ἀπ' τὴν πόλιν Ἱεριχώ· τὸν ἀκολουθοῦσε πολὺς κόσμος, δοξάζοντάς τον καὶ παρκαλώνοντας τον νὰ τοὺς μιλήσῃ. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου, καθόταν ἓνας τυφλὸς καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπ' τοὺς διαβάτες. Ἀκουσε ὁ τυφλὸς τὸ θόρυβο καὶ ζητοῦσε πληροφορίες· τί συμβαίνει ; τί συμβαίνει ; ρωτοῦσε. Τοῦ εἶπαν : *Περνάει ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος !* Τότε ὁ τυφλὸς, ποὺ εἶχε ἀκουσμένα νὰ γίνεται τόσος λόγος γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ : *Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησέ με !.* Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἦταν πληροὶ στὸν τυφλόν, τοῦ σίστησαν νὰ πάψῃ καὶ νὰ μὴ φωνάζῃ· μὰ κείνος ἐφώναζε πιὸ δυνατὰ : *Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησέ με !.* Πολλοὶ τοῦ ἔκαναν βαρεῖες ἐπιπλήξεις ! Τίποτε ! ὁ

τυφλὸς ἀκόμα περισσότερο φώναζε : Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησέ με!

Ὁ Κύριος ἄκουσε τὶς φωνὲς αὐτὲς καὶ ζήτησε νὰ ὁδηγήσουν πλησίον του καὶ τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ὡδήγησαν· καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε : Τί θέλεις ; Ὁ τυφλὸς ἀποκρίθηκε : Κύριε, θέλω νὰ μοῦ ξαναδώκῃς

τὸ φῶς μου ! Τότε ὁ Κύριος τοῦ εἶπε : Ἀνάβλεψε· ἡ πίστις σου σ' ἔσωσε ! Κι ἀμέσως ὁ τυφλὸς εἶδε... καὶ ἀκολούθησε τὸν Κύριο, δοξάζοντας Αὐτόν.

Ὁ λαός, ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα, δόξασε τὸν Ἰησοῦ καὶ εἶλεγε : Ἀλήθεια· Θεοῦ Υἱὸς εἶναι Αὐτός!...

§ 24. ΧΟΡΤΑΣΜΟΣ 5.000 ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΜΕ ΠΕΝΤΕ ΑΡΤΟΥΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΨΑΡΙΑ

Κάποτε ὁ Χριστός διάτριβε μὲ τοὺς μαθητὲς του σ' ἓνα ἡσυχὸ μέ-
ρος, πέρα ἀπ' τὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Κόσμος πολὺς συγκεν-
τρώθηκε ἀπ' τὰ γειτονικά μέρη, γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ διδασκαλίαν Του. Ὁ
Κύριος, βλέποντας τὸν κόσμον νὰ τὸν ἀκολουθῇ μὲ τόσῃ ἐπιμονῇ, βλέ-
ποντάς τον νὰ διψᾷ τόσο γιὰ τὴ διδασκαλίαν Του, ἀνέβηκε σ' ἓνα μι-
κρὸ ὕψωμα καὶ τοὺς μιλοῦσε ὥρες πολλὰς. Ὁ κόσμος ἀκούραστος
ἤκουε. Ἡ ὥρα περνοῦσε· ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε τὴ δύση, καὶ ὁ κόσμος δὲν
εἶχε στὸ νοῦ του νὰ φύγῃ!

Τότε οἱ μαθητὲς του, πλησίασαν τὸν Κύριον καὶ τοῦ εἶπαν: *Κύ-
ριε, πλησιάζει νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ εἴμαστε στὴν ἐρημί-
ᾳ φησε τώρα τοὺς ἀνθρώπους νὰ πᾶνε στὰ χωριά τους· θὰ πει-
νοῦν!* Ὁ Κύριος εἶπε: *Δότε τοὺς σεῖς νὰ φᾶνε.* Οἱ μαθητὲς ἀπάν-
τησαν: *Κύριε, ἡμεῖς δὲν ἔχομε· μόνο πέντε ἄρτοι εἶναι καὶ
δύο ψάρια, καὶ εἶναι χιλιάδες ὁ κόσμος!* ποίους νὰ πρωτοφάγῃ;

Ὁ Χριστὸς λέει: *Φέрте μου ἐδῶ αὐτά, ποὺ ἔχετε.* Οἱ μαθη-
τὲς τὰ ἔφεραν. Ἐπειτα τοὺς λέει: *βάλτε τοὺς ἀνθρώπους νὰ κα-
θήσονται κατὰ γῆς, ἐπάνω στὰ χορτάρια καὶ μὲ τάξιν.* Ἐγίνε-
κε αὐτό. Ἐπειτα ὁ Κύριος ἔλαβε τὰ ἅγια χέρια του τοὺς πέντε ἄρ-
τους καὶ τὰ δύο ψάρια· τοὺς ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανόν· προσευχήθηκε
στὸν *Οὐράνιον Πατέρα* καὶ τὰ εὐλόγησε· τὰ ἔδωκε ἔπειτα στοὺς μα-
θητὲς του καὶ τοὺς λέει: *κόψετε καὶ κάνετε διανομὴ!*

Καί... ἔφαγαν ὅλοι· καὶ χόρτασαν· καὶ περίσσεψαν καὶ... δώδεκα
κοφίνια γεμάτα! Ἦταν δὲ ὅλος ὁ κόσμος πέντε χιλιάδες ἄντρες,
ἐξὸν ἀπ' τὴς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά.

Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ εἶδαν αὐτὸ τὸ θαῦμα, παραξενεύτηκαν πολὺ
καὶ ἔλεγον: *Ἀλήθεια!... αὐτὸς εἶναι ὁ Προφήτης, ποὺ τὸν
ἔστειλε ὁ Θεὸς στὸν κόσμον νὰ μᾶς σώσῃ!* Ἦθελαν μάλιστα νὰ

τὸν ἀρπάξουν στὰ χέρια καὶ νὰ τὸν ἀνακηρύξουν βασιλιά. Μὰ ὁ Κύριος, ποὺ δὲν ἦταν γιὰ ἐπίγειος βασιλιάς, συμβούλεψε τοὺς ἀνθρώπους νὰ διαλυθοῦν· καὶ παραμέρισε μόνος του.

§ 25. Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΣΤΗ ΒΗΘΕΣΔΑ

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχή, ποὺ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὰ θαύματά του καὶ τίς διδασκαλίες του στὸν κόσμο, ἔτυχε κάποια μέρα νὰ βρίσκεται στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἦταν ἡμέρα Σάββατο. Περπατοῦσε μπρὲς σὲ μιὰ Πύλη τῆς Ἱερουσαλήμ, ποὺ τὴν ἔλεγαν *Προβατική* ⁽¹⁾. Πλησίον στὴν Πύλη ἦταν μιὰ μικρὰ λίμνη, ποὺ τὴν ἔλεγαν *Βηθεσδά*. Σ' αὐτὴ τὴ λίμνη, ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό, κατέβαινε ὁ Ἀγγελος Κυρίου καὶ ἀνατάραζε τὰ νερά· ὅποιος ἔμπαινε πρῶτος μέσα, *θεραπευόταν, ἀπ' ὅποιοδῆποτε νόσημα καὶ ἂν ἔπασχε!* Πλησίον στὴ λίμνη εἶχαν κατασκευασμένα πέντε υπόστεγα. Κάτω ἀπ' τὰ υπόστεγα ἦταν πλῆθος ἀρρώστων· τυφλοί, χωλοί, παράλυτοι κ. λ. π. καὶ περίμεναν τὴν ἄγνωστη ὥρα, ποὺ θὰ κατέβαινε ὁ Ἀγγελος ν' ἀναταράξη τὰ νερά.

Ὁ δρόμος ἔφερε τὸν Κύριο μπρὲς στὰ υπόστεγα τῶν ἀρρώστων. Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἓνας παράλυτος 38 ὁλόκληρα χρόνια! Ἦταν σὲ ἄθλια καὶ ἐλεεινὴ κατάσταση. Τὸν λυπήθηκε ὁ Κύριος καὶ τὸν ρώτησε: *Θέλεις νὰ γίνης καλά;* Καὶ ὁ παράλυτος ἀποκρίθηκε: *Κύριε, βασανίζουμαι χρόνια πολλά· μὰ τίποτε δὲν κάνω· ἅμα ἀναταραχτῇ τὸ νερὸ ἀπ' τὸν Ἀγγελο, σέρνομαι ὥς τὴ λίμνη· μὰ ποτὲ δὲν προλαβαίνω· ἄλλος πιὸ γρήγορα ἀπὸ μένα πηδάει πρῶτος καὶ θεραπεύεται!* δὲν ἔχω ἀνθρώπο νὰ μὲ βάλῃ στὴ λίμνη, ἀμέσως μετὰ τὴν ταραχὴ τοῦ νεροῦ!...

(1) Τὴν ἔλεγαν *Προβατική*, γιατί ἀπ' αὐτὴν ἐγινόταν ἡ εἴσοδος [καὶ ἔξοδος] στὴν πόλη τῶν προβάτων καὶ τῶν ἄλλων ζώων.

Τότε ὁ Κύριος τοῦ λέει : *Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε.*

Κι ὁ παραλυτικὸς ἀμέσως γίνηκε ἐντελῶς καλὰ ! σηκώθηκε, εὐχαρίστησε τὸ Σωτῆρα του, πῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ πῆγε στὸ σπίτι του !

Οἱ *Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι* ἄκουσαν τὸ θαῦμα αὐτό· ἀντὶ νὰ δοξάσουν τὸ Θεὸ γιὰ τὸ μεγαλεῖο του, ἤϋραν τὴν ἀφορμὴ νὰ κατηγορήσουν τὸ Χριστό. Εἶναι ἀσεβὴς ἔλεγαν· δὲν κρατάει τὸ Σάββατο (!)· εἶδαν τὸν πρῶην παραλυτικὸ νὰ μεταφέρῃ τὸ κρεβάτι του· τὸν φωνάζουν καὶ τὸν ρωτοῦν : *Πῶς τολμᾷς νὰ μεταφέρῃς τὸ κρεβάτι σου τὸ Σάββατο ;* Ὁ παραλυτικὸς ἀποκρίνεται : *Αὐτός, ποὺ μὲ θεράπευε, μοῦ εἶπε, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε.* Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός, ρώτησαν οἱ *Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ;* (κάνοντας, πῶς δὲν ἤξαιραν !) Ὁ πρῶην παραλυτικὸς δὲ μίλησε, γιὰτὶ δὲν ἤξαιρε κι ὁ ἴδιος ποῖος ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ τὸν ἐθεράπευε !

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς συνάντησε μέσα στὸ Ναὸ καίνο τὸν ἄνθρωπο νὰ προσεύχεται· τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε : βλέπεις ; ἔγινες ἐντελῶς καλὰ ! πρόσεχε μὴν κάμῃς ἄλλες ἁμαρτίες, γιὰ νὰ μὴ πάθῃς χειρότερα.

Αὐτὸς — ὁ πρῶην παραλυτικὸς — ἐνόησε τότε, πῶς ὁ Χριστὸς τὸν ἐθεράπευε· τὸν προσκύνησε καὶ τὸν εὐχαρίστησε· κι ἀκόμα πῆγε στοὺς *Γραμματεῖς καὶ στοὺς Φαρισαίους* καὶ μὲ καύχημα τοὺς λέει : *Ὁ Ἰησοῦς, ὁ Ἰησοῦς μὲ θεράπευε !*

Ἐκεῖνοι ὠργίστηκαν κατὰ τοῦ Χριστοῦ, δῆθεν γιὰτὶ ἐργαζόταν τὸ Σάββατο, κι ἄρχισαν νὰ σκέφτουνται πῶς νὰ τὸν ἐξοντώσουν !..

Ὁ Κύριος ὅμως τοὺς ἔλεγε : Ὁ Πατέρας μας στὸν οὐρανὸ κάθε μέρα ἐργάζεται γιὰ τὸ καλὸ· κι ἐγὼ τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνω, σὰν *Υἱὸς τοῦ Θεοῦ*, ποὺ εἶμαι ! Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τοὺς *Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους* νὰ λυσσοῦν ἀπὸ θυμὸ κατὰ τοῦ Κυρίου.

(1) Οἱ Ἰουδαῖοι κρατοῦσαν αὐστηρὴ ἀρχὴ τὸ Σάββατο· ἔχι μόνο γιὰ κέρδος δὲν ἐργάζονταν, μὰ οὔτε κι ἀγαθὴ ἐργασία δὲν ἔκαναν καμμιὰ.

§ 26. Η ΚΑΤΑΠΑΥΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ

(ΟΙ ΑΝΕΜΟΙ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ)

Κάποια μέρα ὁ Χριστὸς ἐπιβιβάστηκε σ' ἓνα πλοιαράκι μὲ τοὺς μαθητὲς του γιὰ νὰ περάσῃ στὴν ἄλλη ὄχθη τῆς θάλασσης τῆς Γαλιλαίας· ὁ καιρὸς ἦταν ὥραϊος καὶ τὸ πλοῖο ταξίδευε ἡσυχα. Ὁ Χριστὸς ἀποκοιμήθηκε. Σὲ λίγη ὥρα σηκώθηκε δυνατὴ τρικυμία· τὰ κύματα σκέπαζαν τὸ πλοῖο καὶ τὸ τάραζαν! Οἱ μαθητὲς εἶχαν τρομάξει ἀπ' τὸ φόβο τους· ὁ Κύριος ἦταν σὲ βαθὺν ὕπνο. Τότε ἔτρεξαν καὶ τὸν ἐξύπνησαν μὲ δυνατὰς φωνάς: *Κύριε, ὡστε μας· χανόμεστε!* Ὁ Κύριος ἀνοιξε τὰ μάτια του, τοὺς κοίταξε ἡσυχα καὶ τοὺς εἶπε: *Ὁλιγόπιστοι! γιατί εἶστε τόσο δειλοί;* Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ εἶπε στοὺς ἀνέμους καὶ στὴ θάλασσα νὰ ἡσυχάσουν· καὶ αὐτοστιγμὴ γίνθηκε μεγάλη γαλήνη!

Οἱ μαθητὲς του, κι ὅσοι ἄλλοι ἦταν στὸ πλοῖο, ἅμα εἶδαν αὐτὸ τὸ πρᾶμα, θαύμασαν κι ἔλεγαν: *Μὰ τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός, στὸν ὁποῖο δείχνουν ὑπακοή καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα!*

§ 27. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΕΝΑΝ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΤΥΦΛΟΣ

Μιὰ μέρα, μόλις βγῆκε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπ' τὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀπάντησε ἓναν ἄνθρωπο, ποὺ ὅλοι τὸν ἤξειραν, πὼς εἶχε γεννηθῇ τυφλός.

Οἱ μαθητὲς του τὸν ἐρώτησαν: *Κύριε, ποίος ἀμάρτησε; αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του, γιὰ νὰ γεννηθῇ τυφλός;* Ὁ Κύριος ἀποκρίθηκε: *Οὔτε αὐτὸς ἀμάρτησε, οὔτε οἱ γονεῖς του· ἀλλὰ γεννήθηκε τυφλός γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.*

Κι ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἔφτυσε χάρμω κι ἔκαμε λίγο πηλό· μ' αὐτὸν

ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ λέει : *Πήγαινε νὰ νιφτῇς στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ* ⁽¹⁾.

Ὁ τυφλὸς ἐπῆγε· νίφτηκε... καὶ ἀμέσως ἀπόχτησε τὴν ὄρασή του καὶ... εἶδε... τὸν κόσμον ! Δόξασε τὸν Κύριο γιὰ τὸ καλὸ, ποῦ τοῦ ἔκανε καὶ γύρισε στὴν κατοικία του.

Οἱ γείτονες καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι, ὅσοι τὸν ἤξαιραν, πὼς ἦταν ὅλη του τὴ ζωὴ τυφλός, βλέποντάς τον τώρα, ἔλεγον : *Μὰ δὲν εἶναι αὐτός, ποὺ γυρίζοντας στοὺς δρόμους καὶ καθισμένος στὶς γωνιές, ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ;* — Ἄλλοι ἔλεγον : *αὐτὸς εἶναι·* ἄλλοι πάλιν ἔλεγον : *μοιάζει πολὺ μ' ἐκεῖνον·* αὐτὸς δέ, ὁ θεραπευμένος τυφλός, ἔλεγε : *ἐγὼ εἶμαι, ποὺ ἤμουν τυφλός ! Τώρα θεραπεύτηκα !*

Πολλοὶ τὸν ρωτοῦσαν πὼς ἐθεραπεύτηκε καὶ ποιὸς τὸν ἐθεράπευε· καὶ αὐτὸς ἔλεγε : *Ἐνας ἄνθρωπος, ποὺ τὸν λένε Ἰησοῦ, ἔφτυσε κάτω, ἔκανε πηλό, μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια καὶ μ' ἔστειλε νὰ νιφτῶ στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ· ἐνίφτηκα καὶ τώρα βλέπω !...*

Ἦταν καταπληκτικὴ ἡ ἐντύπωση, ποὺ προξένησε σ' ὅλη τὴν πόλιν τῆς Ἱερουσαλὴμ αὐτὸ τὸ σπουδαῖο θαῦμα ! Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ τοὺς κατάρτωγε ὁ φθόνος τοὺς κατὰ τοῦ Χριστοῦ, βλέποντας τὴν ἐντύπωση, ποὺ ἔκαναν τὰ θαύματά του, τὸν κατηγοροῦσαν καὶ τὸν συκοφαντοῦσαν μὲ κάθε τρόπο ! Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ αὐτός, ἔλεγον, ἀφοῦ... κάνει πηλό... τὸ Σάββατο !

Ἄλλοι πάλι ἔλεγον : *Καλὰ αὐτά ! μὰ ὅμως, πὼς μπορεῖ ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς νὰ κάνῃ τέτοια θαύματα !*

Κι ἄρχισε φοβερὴ φιλονικία καὶ διχόνοια μεταξὺ τους. Τότε καλοῦν πάλι τὸν τυφλὸ καὶ τὸ ρωτοῦν : *Σύ, ποιαὺς γνώμης εἶσαι*

⁽¹⁾ *Σιλωάμ* : Ἀέξη ἐβραϊκῇ = ἀποσταλμένος. Ἦταν ὄνομα μιᾶς πηγῆς τῆς Ἱερουσαλὴμ· τὰ νερά τῆς πηγῆς ἐσχημάτιζαν πῶς κάτω (πρὸς Ν. τῆς Ἱερουσαλὴμ) μιὰ μικρὴ λίμνη..

γι αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια ; Ὁ ἄλλοτε τυφλὸς λέει : *Προφήτης εἶναι !* *

Στέλνουν τότε οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ προσκαλοῦν τοὺς γονεῖς τοῦ ἄλλοτε τυφλοῦ καὶ τοὺς ρωτοῦν : *Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί σας, ποὺ τὸ γεννήσατε τυφλό ; Πῶς βλέπει τώρα ;* Ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν : *Τὸ παιδί μας εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιο, ποὺ μᾶς εἶχε γεννηθῇ τυφλό· πῶς βλέπει τώρα δὲν ξαίρουμε· ρωτήστε τὸ ἴδιο νὰ σᾶς εἰπῇ· αὐτὸ ἔχει ἡλικία καὶ μπορεῖ νὰ σᾶς εἰπῇ λεπτομερῶς. Αὐτὰ τὰ εἶπαν γιὰτὶ ἤξαιραν τὴν ἀπόφαση, ποὺ εἶχα· πάρει οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, νὰ διώχνουν ἀπὸ τὴ συναγωγὴ καθέναν, ποὺ θὰ παραδεχόταν τὸν Ἰησοῦ γιὰ τὸ Μεσσία, ποὺ εἶχαν γράψει οἱ Προφῆτες).*

Τότε αὐτοὶ—οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι—γυρίζουν στὸν τυφλὸ καί, τάχα μὲ συμπόνοια καὶ μ' ἀγάπη, τοῦ λένε : *Δόσε δόξα στὸ Θεό, ποὺ θεραπεύτηκες ! Ἐμεῖς ξαίρουμε καλά, πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀμαρτωλός !*

Ἄλλὰ ὁ ἄλλοτε τυφλὸς ἀπάντησε : *Ἐγὼ δὲν ξαίρω ἂν εἶναι ἀμαρτωλὸς ἢ ὄχι· ἓνα μόνο γνωρίζω, πῶς ἐνῶ ἤμουν τυφλὸς τώρα βλέπω !* Θύμωσαν γιὰ τὴ ζωντὴ αὐτὴ ἀπάντησιν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ τοῦ λένε : *Πές μας λοιπόν ! Τί σοῦ ἔκανε ; Πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια ;*

Ἐκεῖνος, κουρασμένος πιά, ἀπ' τὴς ἀτέλειωτες ἀνακρίσεις, τοὺς λέει : *Σᾶς τὸ εἶπα· τί μὲ ρωτᾶτε πάλι ; μήπως θέλετε νὰ γίνετε καὶ σεῖς μαθητὲς ἐκείνου ;*

Αὐτοὶ θυμωμένοι τοῦ ἀπαντοῦν : *Σὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου· ἔμεῖς εἴμαστε μαθητὲς τοῦ Μωϋσέως καὶ ὄχι ἐκείνου, ποὺ σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια, γιὰτὶ ἐκεῖνος εἶναι ἀμαρτωλός !.* Ὅχι λέει ὁ ἄλλοτε τυφλός, ἐγὼ ξαίρω καλά, πῶς ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει ἀμαρτωλοὺς ἀνθρώπους· μόνο ἂν εἶναι κανένας θεοσεβὴς καὶ κἀνὴ τὸ θέλημά του, μόνο αὐτὸν ἀκούει ! *Ποτὲ ὥς τώρα δὲν ἀκού-*

στηκε ν' ἀνοίξη κανέναν τὰ μάτια γεννημένου τυφλοῦ ! Ἄν αὐτὸς δὲν ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ποτὲ δὲ θὰ μπορούσε νὰ μοῦ ἀνοίξη τὰ μάτια !..

Τοὺς ντρόπιασαν καὶ τοὺς καυτηρίασαν τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ τυφλοῦ· κι ἀγριεμένοι τοῦ λένε : *Σὺ γεννήθηκες ὅλος μέσα στὶς ἁμαρτίες καὶ ζητᾷς τώρα νὰ μᾶς διδάξης !...*; καὶ τὸν ἐδιώξαν ἄσχημα...

Ὁ Κύριος ἔμαθε, πὼς τὸν ἐδιώξαν ἀπ' τῇ Συναγωγῇ, καὶ παρουσιάστηκε μπρὸς του καὶ τοῦ λέει : « *Σὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ ;* ». « *Καὶ ποὶὸς εἶναι Κύριε, λέει ὁ ἄλλοτε τυφλός, γιὰ νὰ πιστέψω ;* ». « *Κι ἄλλοτε τὸν εἶδες !* τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κύριος, *κι αὐτός, ποὺ μιλεῖ τώρα μαζί σου, Ἐκεῖνος εἶναι !* »

Ἦταν μεγάλη ἡ συντριβὴ καὶ ἡ ἐκπληξή τοῦ ἄλλοτε τυφλοῦ !... « *Πιστεύω, Κύριε... πιστεύω !* », εἶπε· κι ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ προσκύνησε τὸ Σωτῆρα του !

§ 27. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Πολὺ πλησίον στὴν Ἱερουσαλὴμ εἶναι ἓνα μικρὸ χωριό, ἡ *Βηθανία*. Στὴ Βηθανία κατοικοῦσε στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ, ὁ *Λάζαρος*, ἄνθρωπος τίμιος κι ἐνάρετος, μὲ τὶς δυὸ ἀδερφές του, τὴ *Μάρθα* καὶ τὴ *Μαρία*. Ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν καλὸ Λάζαρο· καὶ πολλὰς φορὲς ἐπήγαινε στὸ σπίτι του κι ἔμενε.

Κάποτε ὁ Λάζαρος ἀσθένησε πολὺ βαρεια. Ὅλα τὰ σημεῖα ἔδειχναν, πὼς ἦταν πολὺ κοντὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Οἱ δυὸ του ἀδερφές ἦταν ἀπελπισμένες· ἔχαναν τὸν ἀδερφό τους, τὸ μονάκριβο προστάτη τους !

Σκέφτηκαν νὰ στείλουν νὰ καλέσουν τὸν Ἰησοῦ, ποὺ μάθαιναν,

πὼς ἦταν κάπου, ἐκεῖ γύρω στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Κι ἀμέσως ἔστειλαν ἓναν ἄνθρωπο νὰ εἰπῇ στὸν Κύριο νὰ ῥθῃ, γιατί ὁ φίλος του ὁ Λάζαρος εἶναι ἄρρωστος βαρεῖα καὶ πεθαίνει δὶχως ἄλλο.

Ὁ Χριστὸς ἄκουσε τὴν πρόσκληση κι ἀπάντησε : ἡ ἀσθένεια αὐτὴ δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξαστῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ !.

Καὶ δὲν ἀναχώρησε γιὰ τὴ Βηθανία· παρὰ ἔμεινε στὰ μέρη, ποὺ ἦταν καὶ ξακολούθησε τὸ θεῖο κήρυγμά Του !

Τὴν τρίτη μέρα λέει στοὺς μαθητὲς του ὁ Κύριος : Ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος κοιμήθηκε· ἄς πᾶμε νὰ τὸν ξυπνήσουμε !. Οἱ μαθητὲς του εἶπαν : Κύριε, ἅμα κοιμήθηκε ὁ Λάζαρος, θὰ ξυπνήσῃ μόνος του. Γιατὶ νὰ πᾶμε μεῖς ἐκεῖ ;

Τότε ὁ Χριστὸς, σὰν εἶδε πὼς οἱ μαθητὲς δὲν κατάλαβαν τὰ λόγια του, τοὺς λέει καθαρά : ὁ Λάζαρος ἐπέθανε ! ἄς πᾶμε ὥς ἐκεῖ. Καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴ Βηθανία.

Στὴ Βηθανία ἔφτασε πρῶτα ἀπ' τὸν Κύριο ἡ εἰδηση, πὼς « ἔρχεται ὁ Χριστὸς ! ». Ἡ Μάρθα, στὸ ἄκουσμα, πὼς ὁ Χριστὸς καταφτάνει, ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχτῇ, ἔξω ἀπ' τὴ Βηθανία· τὴν ἀκολούθησαν καὶ πολλοὶ ἀπ' ἐκείνους, ποὺ βρίσκονταν στὸ σπίτι τους, γιὰ νὰ τὴς παρηγορήσουν.

Πλησίαζε νὰ μπῇ στὴ Βηθανία ὁ Κύριος· ἡ Μάρθα τρέχει, πέφτει στὰ πόδια του καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ λέει : Κύριε... Κύριε... ἂν ἦσουν ἐδῶ ὁ Λάζαρος δὲ θὰ πέθαινε... !.

Ὁ Χριστὸς ὅμως τῆς δίνει θάρρος καὶ τῆς λέει : Μὴ φοβᾶσαι, ὁ ἀδερφός σου θ' ἀναστηθῇ !

Ναί, Κύριε, λέει ἡ Μάρθα, τὸ ξαίρω καλά, πὼς ὁ ἀδερφός μου θ' ἀναστηθῇ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν... στὴ δευτέρα παρουσία !

Τότε ὁ Χριστὸς τῆς λέει : Ἀκουσε Μάρθα· ἐγὼ εἶμαι ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις· ὅποιος πιστεύει σὲ μένα, κι ἂν ἀπο-

θάνη, θὰ ζήσῃ! Τὸ πιστεύεις αὐτό;· *Ναί, Κύριε, λέει ἡ Μάρθα, πιστεύω, πὼς Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!*

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ κατάφτασε καὶ ἡ Μαρία καὶ μαζί της ὅλοι, ὅσοι ἦταν μαζεμένοι στὸ σπίτι τους. Καὶ ἡ Μαρία, ἅμα εἶδε τὸν Κύριο, ξέσπασε σὲ δυνατὰ κλάματα καὶ ἔλεγε: *Κύριέ μου... ἂν ἦσουν ἐδῶ, ὁ Λάζαρος δὲ θὰ πέθαινε!*· Κι ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα ἡ Μαρία καὶ ἔχυνε πικρὰ δάκρυα ἡ Μάρθα· καὶ ἔκλαιγαν ὅλοι ὅσοι τὴς συνώδευαν.

Ὁ Κύριος συγκινήθηκε βαθεῖα καὶ ἡ καρδιά του ὅλη συγκλονίστηκε! Καὶ ρώτησε: *«ποῦ εἶναι ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου;»*· «*Ἐρχομαι καὶ ἰδὲν*» τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαρία· καὶ ἔτρεξε πρώτη νὰ δείξῃ τὸν τάφο τοῦ Λαζάρου. Ἐφτάσαν ὅλοι μπρὸς στὸν τάφο! Ἦταν ἓνα σπήλαιο κλεισμένο μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα. Ἄμα εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὸν τάφο δάκρυσε καὶ εἶπε: *Σηκῶστε τὴν πέτρα!*

Ἡ Μάρθα, καθὼς ἄκουσε, πὼς ὁ Κύριος θέλει ν' ἀνοίξουν τὸν τάφο, τοῦ εἶπε: *Κύριε ὁ ἀδερφός μου τώρα πιά μυρίζει· εἶναι τέσσερες μέρες, ποὺ πέθανε!* Ὁ Κύριος ἀπάντησε: *Δὲ σοὺ εἶπα νὰ πιστεύῃς καὶ θὰ ἰδῇς τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ;*

Ἀποκύλησαν λοιπὸν τὸ λίθο ἀπ' τὴ θύρα τοῦ μνημείου· ὁ Κύριος ἐπλησίασε στὸν τάφο· ἔπεσε στὰ γόνατα· ὕψωσε τὰ μάτια του στὸν Οὐρανὸν καὶ προσευχήθηκε! *«Πατέρα οὐράνιε, εἶπε, Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ πάντοτε μ' ἄκουσες· ἄκουσέ με καὶ τώρα γιὰ νὰ ἰδῇ ὁ κόσμος τὴ δύναμή σου καὶ νὰ δοξάσῃ Σέ, ποὺ μ' ἔστειλες στὸν κόσμον!»* Ἐπειτα φώναξε δυνατὰ: *«Λάζαρε ἔλα ἔξω!»*.

Καὶ . . βγήκε ὁ Λάζαρος μὲ τυλιγμένα τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια! Τότε ὁ Κύριος εἶπε: *ἐλευθερώστε τον ἀπ' τὰ σάβανα καὶ ἀφήστε τον νὰ περπατήσῃ!...*

Φόβος καὶ τρόμος καὶ ἐκπληξὴ μεγάλη ἔπιασε ὅλους, ὅσοι εἶδαν τὸ θαῦμα. Πολλοὶ Ἰουδαῖοι πίστεψαν στὸν Κύριο καὶ ὁμολόγησαν, πὼς *«αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!»*.

Τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου τὴ γιορτιάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν

παραμηνή τῆς Κυριακῆς τῶν Βαῶν· τότε ψάλλεται καὶ τὸ ἀκόλουθο τροπάριον :

«Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός· ὄθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννά ὁ ἐν τοῖς Ὑψί-

Λάζαρε ἔλι ἔξω...

στοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Δηλ. γιὰ νὰ βεβαιώσης πρὸ τοῦ σταυρικοῦ σου θανάτου, Χριστὲ Θεέ, πὼς ὅλοι θάναστηθοῦμε, ἀνάστησες ἀπ' τοὺς νεκροὺς τὸ Λάζαρο. Γι αὐτὸ καὶ μεῖς, κρατοῦντες, σὰν τὰ παιδιὰ (ὅταν ἔκανες τὴν εἴσοδο στὴν Ἱερουσαλὴμ) τὰ σημεῖα τῆς νίκης, φωνάζουμε σὲ Σένα τὸ νικητῇ τοῦ θανάτου : Σῶσε μας λοιπόν, Σὺ ποὺ εἶσαι στοὺς οὐρανοὺς. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος, Σὺ, ποὺ ἔρχεσαι μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου.

§ 28. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΖΑΚΧΑΙΟΣ

Κάποια μέρα ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπήγαινε στὴν Ἱεριχώ. Οἱ κἀ-
τοικοι, στὸ ἄκουσμα, πὼς «*ἔρχεται ὁ Χριστὸς*» ἔτρεξαν νὰ τὸν
ὑποδεχτοῦν. Μαζί τους ἔτρεξε κι ἓνας πλουσιώτατος τελώνης, ὁ
Ζακχαῖος. Αὐτὸς ἦταν ὑπερβολικὰ μικρὸς στὸ ἀνάστημα. Ἦθελε
κι αὐτὸς νὰ ἰδῇ καὶ ν' ἀκούσῃ τὸν Κύριο· ὅλα τὰ πεζοδρόμια, στοὺς
δρόμους ποὺ θὰ περνοῦσε ὁ Χριστὸς, ἦταν γεμάτα. Κανεῖς δὲν παρ-

Ζακχαῖε! κατέβα γρήγορα . . .

χωροῦσε θέσῃ στὸ μικρόσωμο Ζακχαῖο! Ὁ Χριστὸς ἐπλησίαζε· κι ὁ
Ζακχαῖος ἔχανε τὴν εὐκαιρίαν καὶ νὰ τὸν ἀντικρύσῃ, ἔστω καὶ γιὰ
λίγο! Τί νὰ κάμῃ; Ἐμπρὸς του ἦταν μιὰ συκομουριά· τρέχει καὶ
στὴ στιγμὴ ἀνεβαίνει ἐπάνω! πατάει: στὰ χοντρά της κλαδιὰ καὶ
βασιέται καλὰ καὶ... βλέπει... βλέπει ἀχόρταστα τὸν Κύριο, ποὺ
περνάει!

Ὁ Κύριος περνάει τώρα κάτω ἀπ' τὴ συκομουριά· βλέπει τὸ

Ζακχαῖο καὶ τοῦ λέει : **Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα· σήμερα πρόπει νὰ μείνω στὴν οἰκία σου !**

Γεμᾶτος χαρά, πήδησε κάτω ὁ **Ζακχαῖος** κι ἔτρεξε νὰ προσκυνήσῃ τὸν Κύριο καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴν κατοικία του.

Οἱ **Γραμματεῖς** καὶ οἱ **Φαρισαῖοι** ὅμως, βλέποντας, πὼς ὁ **Χριστὸς** καταδέχτηκε νὰ ζητήσῃ φιλοξενία ἀπ' τὸ **Ζακχαῖο** - τὸν τελώνη, ποὺ τὸν θεωροῦσαν ἁμαρτωλό-γόγγυζαν.

Εἶδε ὁ **Ζακχαῖος** τὸ **Χριστὸ** νὰ πατάῃ σὺ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ του κι ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος ! ἔννοιωσε χαρὰ κι ἀγαλλίαση νὰ βασιλεύῃ στὴν καρδιά του ! ἔννοιωσε φῶς νὰ φωτίζῃ τὸ νοῦ του ! Καὶ λέει : **Κύριε, νά ! τὴ μισή μου περιουσία τὴ μοιράζω στοὺς φτωχοὺς· κι ἂν ἐπῆρα ἀπὸ κανέναν τίποτε ἄδικα, τοῦ τὸ ἐπιστρέφω τετραπλάσιο !**

Ὁ **Χριστὸς** ἐχάρηκε γιὰ τὴ μετάνοια καὶ σωτηρία τοῦ **Ζακχαίου** καὶ εἶπε : **« Σήμερα γίνηκε σωτηρία σ' αὐτὸ τὸν οἶκο ! »**. Κι ἀπαντώντας σὺς κατηγορίες τῶν **Γραμματέων** καὶ τῶν **Φαρισαίων** πρόσθεσε : **κι ὁ Ζακχαῖος πλάσμα τοῦ Θεοῦ εἶναι. ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμον νὰ ζητήσω καὶ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς.**

§ 29. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΑ

Κάποτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς **Χριστὸς** ἐταξίδεψε μὲ τοὺς μαθητὲς του ἀπ' τὴν Ἰουδαία στὴ **Γαλιλαία**. Γιὰ νὰ φτάσῃ στὴ **Γαλιλαία** ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ μιὰν ἄλλη περιφέρεια, ἀπ' τὴ **Σαμάρεια**. Οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ **Σαμαρεῖτες** δὲν ἦταν σὲ καλὲς σχέσεις μεταξύ τους.

Αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὸν Κύριο νὰ περάσῃ ἀπ' τὴν περιφέρεια τῆς **Σαμάρειας**. Ὁ Κύριος κατέβηκε στὸν κόσμον γιὰ νὰ διδάξῃ, πὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδέρφια μεταξύ τους !

Ὁ δρόμος τὸν ἔφερε στὰ πρόθυρα τῆς πόλεως **Σιχάρ**. Ἐκεῖ ἦταν ἓνα πολὺ παλαιὸ πηγάδι, ποὺ τὸ εἶχε ἀνοίξει ὁ ἴδιος ὁ Ἰακώβ. εἶχε ὠραῖο νερό, ἀπ' τὸ ὁποῖο ὕδρευόνταν οἱ κάτοικοι τῆς **Σιχάρ**. Πλησίον

στὸ πηγάδι ἦταν μεγάλα δέντρα μὲ παχειὰ σκιά. Ἦταν ἡμέρα θερινή
κι ὥρα μεσημέρι. Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ μαθητές, κατακουρασμένοι ἀπ’
τὴν ὁδοιπορίαν, ξάπλωσαν στὴ σκιά νὰ ξεκουραστοῦν. Ἐπειτα ἀπὸ
λίγη ὥρα οἱ μαθητὲς ἐπῆγαν στὴν πόλιν νὰ προμηθευτοῦν τροφίμα
γιά τὸ γεῦμα τους. Ὁ Κύριος ἔμεινε μόνος. Σὲ λίγο ἦρθε στὸ πηγάδι
μιὰ γυναίκα ἀπ’ τὴ Σιχάρ νὰ πάρῃ νερὸ σὲ μιὰ στάμνα.

Θὰ τοῦ ζητοῦσες ἐσὺ νὰ σοῦ δώκῃ νερὸ μὲ ζωή...

Ὁ Χριστὸς λέει στὴ Σαμαρείτιδα αὐτή : Δός μου λίγο νερὸ νὰ
πιῶ ! Ἐκείνη ἀπαντᾷ· Σὺ εἶσαι Ἰουδαῖος ! πῶς ζητᾷς νὰ πιῇς
νερὸ ἀπὸ μένα, πὺν εἶμαι Σαμαρείτιδα ; δὲν ὑπάρχει καμμιά
σχέση μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Σαμαρειτῶν !. Ὁ Κύριος τότε
ἀπαντᾷ· Ἄν ἤξαιρες ποιὸς εἶναι αὐτός, πὺν σοῦ μιλεῖ, θὰ
τοῦ ζητοῦσες ἐσὺ νὰ σοῦ δώκῃ νὰ πιῇς νερὸ μὲ ζωή.

Ἡ Σαμαρεΐτιδα, σὺν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ εἶδε τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν καλωσύνη τοῦ ξένου, ἄλλαξε τρόπο καὶ τοῦ λέει: **Κύριε, οὔτε δοχεῖο ἔχεις οὔτε τίποτε· καὶ τὸ πηγάδι εἶναι πολὺ βαθύν· ποῦ ἡῤες λοιπὸν νερό, καὶ μπορεῖς νὰ μοῦ δώκης;** Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ: **Καθένας, ποὺ πίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, πάλι διψᾷ· μὰ ὅποιος πιῇ ἀπ' τὸ νερό, ποὺ θὰ τοῦ δώκω ἐγώ, δὲ θὰ διψᾷ στὴ ζωὴ του!** Ἐκείνη δὲν κατάλαβε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου· τῆς ἤρθε νὰ γελάσῃ! Πάλι λέει: **Κύριε, δόσε μου ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, γιὰ νὰ μὴ διψῶ ποτὲ καὶ νὰ μὴ κάνω τόσο κόπο νὰ ῥχῶμαι κάθε λίγο δῶ πέρα!**

Ὁ Χριστὸς τῆς λέει: **Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν ἄντρα σου.** Αὐτὴ γιὰ μιὰ στιγμή τᾶχασε! ἔπειτα λέει σιγὰ καὶ ντροπαλὰ: **«Κύριε,... δὲν ἔχω ἄντρα».** **«Καλὰ εἶπες»**, τῆς ἀπαντᾷ ὁ Κύριος, **πολλὰς φορὰς παντρεύτηκες, καὶ ὁ ἄντρας, ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι νόμιμος ἄντρας σου!**

Ἡ Σαμαρεΐτιδα χλωμιάζει ἀπ' τὴ ντροπὴ τῆς! Συλλογίζεται! **«ποὶς εἶναι τάχα αὐτός, ποὺ ξαίρει τὰ καθέκαστα τῆς ζωῆς τῆς καὶ μάλιστα μὲ τόσες λεπτομέρειας;»** Δὲ βλέπει τώρα μπροστὰ τῆς τὸν Ἰουδαῖο, ποὺ ἔβλεπε λίγο πρὶν. Δὲ βλέπει τὸν ξένο, ποὺ ἔβλεπε στὴν ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας· βλέπει κάποιον ὑπεράνθρωπο! βλέπει κάποιον προφήτη! τοῦ τὸ φανερώνει μάλιστα: **«Κύριε»**, λέει, **«βλέπω ὅτι σὺ εἶσαι Προφήτης».**

Ἀφ' ἧς κάτω τὴ στάμνα τῆς ἡ Σαμαρεΐτιδα καὶ ἀνοίγει συζήτηση, γιὰ θρησκευτικὰ ζητήματα· ρωτᾷ τὸν Κύριο: **Κύριε, οἱ πρόγονοί μου, οἱ Σαμαρεῖτες, ἐπίστευαν, πῶς ὁ Θεὸς πρέπει νὰ λατρεύεται στὸ ὄρος Γαριζίν· σεῖς οἱ Ἰουδαῖοι πάλι πιστεύετε, πῶς ὁ Θεὸς μόνο στὴν Ἱερουσαλὴμ πρέπει νὰ λατρεύεται· ποῖα εἶναι ἡ ἀλήθεια;** Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ: **Θάρθῃ καιρὸς, ποὺ ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ προσκυνητὲς θὰ προσκυνοῦν τὸ Θεὸ, ὅπου καὶ ἂν βρίσκονται· γιὰτὶ ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα καὶ εἶναι πανταχοῦ παρών.**

Ἡ Σαμαρείτιδα λέει: *Ναί! γνωρίζω, πὼς θάρθῃ μιὰ μέρα ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔρθῃ Ἐκεῖνος θὰ μᾶς τὰ εἰπῇ ὅλα καθὼς πρόκειται. Ὁ Κύριος τῆς ἀπαντάει: Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός, ποὺ μιλῶ μαζί σου!*

Ἐπάνω στὰ λόγια αὐτὰ κατάφτασαν οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου· τὸν εἶδαν νὰ μιλῇ μὲ Σαμαρείτιδα γυναῖκα, καὶ τὸ θεώρησαν ταπεινωτικὸ γι' Αὐτόν· μὰ δὲν τοῦκαναν λόγο.

Ἡ γυναῖκα ἄφηκε τὴ στάμνα τῆς καὶ ἔτρεξε στὴν πόλιν! Ἐλᾶτζ, ἔλεγε σ' ὅλους, *ἐλᾶτε ἔξω νὰ ἰδῇτε ἓναν ἄνθρωπο, ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα μου τὰ μυστικά! ἐλᾶτε νὰ ἰδῇτε!.. μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός!...*

Καὶ ἔτρεξαν πάρα πολλοὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες στὸ πηγᾶδι τοῦ Ἰακώβ.

Στὴν ὥρα αὕτῃ οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου ἐτοίμασαν τὸ γεῦμα καὶ τὸν προσκαλοῦσαν νὰ εὐλογήσῃ τὸ φαγητό: *Δὲν πεινῶ, ἀπαντάει ὁ Κύριος!—Περίεργο, συλλογίζονταν οἱ μαθητὲς, μήπως τοῦ ἔφερε κανένας καὶ ἔφαγε;*

Ὁ Κύριος κατάλαβε τὶς σκέψεις τους καὶ τοὺς λέει: *Δικό μου φαγητό, εἶναι νὰ κάμω τὸ θέλημα Ἐκεῖνου, ποὺ μ' ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο Του. Νά, λέει ὁ Κύριος, ἔφτασαν οἱ Σαμαρεῖτες· καιρὸς νὰ τοὺς σώσουμε!*

Ἦρθαν οἱ Σαμαρεῖτες! Καὶ τοὺς μίλησε ὁ Κύριος πολλὰς ὥρες. Ἐκεῖνοι εὐχαριστήθηκαν ὑπερβολικά· ἐπίστεψαν πολλοὶ καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μένῃ λίγο στὴν πόλιν τους. Ὁ Κύριος ἐδέχτηκε· καὶ δυὸ ἡμέρες τοὺς ἐδίδασκε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πάρα πολλοὶ Σαμαρεῖτες ἐπίστεψαν στὸν ἀληθινὸ Θεό· ἔλεξαν μάλιστα στὴ Σαμαρείτιδα: *πρῶτα πιστέψαμε ἀπὸ ὅσα μᾶς εἶπες ἐσύ· μὰ τώρα πιστεύουμε, γιὰτὶ καταλάβαμε καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πολὺ καλὰ, πὼς αὐτὸς πράγματι εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου!...*

Β' ΟΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅπου κι ἂν ἐπήγγαινε, δὲν ἄφηνε καμμιὰ εὐκαιρία νὰ χαθῇ. Μιλοῦσε κι ἐδίδασκε στοὺς ἀνθρώπους τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅσες φορές εἶχε μπρός του μορφωμένους ἀνθρώπους, τοὺς ἐδίδασκε καθαρὰ καὶ ξάστερα τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ὅσες ἄλλες φορές εἶχε μπρός του καὶ κόσμο ἀπλοῦν μιλοῦσε, φέρνοντας πολλὰ παραδείγματα· ἔκανε πολλὲς παραβολές. Οἱ παραβολές αὐτές, ἐνῶ ἀπ' τὸ ἓνα μέρος ἦταν ἀπλές κι εὐκολονόητες ἀπ' τὸν καθένα, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος μιλοῦσαν καθαρὰ καὶ δίχως ἀμφιβολίες γιὰ τὰ καθήκοντα τῶν ἀληθινῶν χριστιανῶν. Καὶ τὸ προτιμοῦσε πολὺ ὁ Κύριος αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς διδασκαλίας του· ὁ κόσμος τὸν καταλάβαινε καλύτερα καὶ τὸν πρόσεχε μὲ πολλή εὐχαρίστηση.

Μερικὲς ἀπὸ τίς παραβολές τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ οἱ ἀκόλουθες :

§ 30. ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΑΝΟΗΤΟ ΠΛΟΥΣΙΟ

Ὁ Κύριος θέλοντας κάποτε νὰ διδάξῃ, πὼς ἡ πλεονεξία εἶναι κακὸ πρᾶμα καὶ πὼς ὁ πλεονέκτης ζημιώνει τὴ ψυχὴ του, εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολή :

Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πολὺ πλούσιος· εἶχε μεγάλη κτηματικὴ περιουσία. Κάποια χρονιά οἱ καλλιέργειες, ποὺ ἔκανε στὰ κτήματά του, εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία· τὰ εἰσοδήματά του γίνθηκαν ἀμέτρητα... Ἀλλὰ... μεγάλωσαν καὶ οἱ στενοχώριες του !

«Τί νὰ τὰ κάμω, ἔλεγε, τόσα εἰσοδήματα ; οἱ ἀποθήκες μου δὲ χωροῦν· ποῦ νὰ τὰ βάλω; » Εἶχε μεγάλη σκέψη· καὶ στενοχώρια τρανὴ

Τελώνης γύρισε στὸ σπίτι του περισσότερο κερδισμένος, παρὰ ὁ Φαρισαῖος· γιατί ὁποῖος πολὺ ὑψώνεται γρήγορα ταπεινώνεται· κι ὁποῖος εἶναι ταπεινὸς ὑψώνεται.

§ 32. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Κάποτε ὁ Κύριος ἦρε ἀφορμὴ νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους, πῶς πρέπει νὰ εἵμαστε πάντα ἑτοιμοί, γιατί δὲν ξαίρουμε, οὔτε τὴν ὥρα, οὔτε τὴ στιγμή, πού θάρθῃ τὸ τέλος μας. Γιὰ νὰ διδάξῃ καλὰ αὐτὸ τὸ σπουδαῖο πρᾶμα καὶ νὰ τὸ κάνῃ ὁλοφάνερο, εἶπε τὴν ἀκόλουθη παραβολή :

Μιά φορὰ γινόταν σ' ἓνα μέρος γάμος· ὁ νυμφίος (ὁ γαμπρὸς) ἐπρόκειτο νᾶρθῇ ἀπὸ μακρυνότερο μέρος· ἐπλησίαζε νὰ γίνῃ νύχτα καὶ δὲν εἶχε φτάσει. Δέκα παρθένες ἐπῆραν τοὺς φανούς τους καὶ βγήκαν νὰ τὸν προῦπαντήσουν· ἀπ' αὐτὲς οἱ πέντε πῆραν μαζί τους καὶ λάδι γιὰ νὰ ρίξουν στοὺς φανούς τους, μήπως σθῇσουν· οἱ ἄλλες πέντε—ἀνόητες καὶ μωρές, καθὼς ἦταν—ἄρπαξαν ἕπως-ὅπως τοὺς φανούς τους κι ἔτρεξαν μαζί με τίς ἄλλες γιὰ τὴν προῦπάντησιν.

Ἡ ὥρα περνοῦσε· πλησίαζε μεσάνυχτα ! κι ὁ νυμφίος πουθενὰ δὲ φαινόταν. Οἱ παρθένες ὅλες ἐνύσταξαν κι ἀποκοιμήθηκαν ἐκεῖ ἀπὸ πού ! Κατὰ τὸ μεσονύχτιο ἀκριβῶς ἀκούστηκε μιὰ φωνή : « Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται !.... »

Πετάχτηκαν ὅλες ἔξαφνα ! οἱ φανοὶ τους ἔσβηναν ! οἱ πέντε παρθένες ἔθαλαν καὶ τὸ λάδι, πού εἶχαν παρμένο μαζί τους κι ἔτρεξαν· οἱ ἄλλες... ἐκείνη τὴν ὥρα... οἱ ἀνόητες... εἶδαν τὴν ἀπερισκεψία τους... « ὁδότε καὶ σὲ μᾶς λίγο λάδι, ἔλεγαν στὶς πρῶτες... σθῇσουν οἱ φανοί μας ». Ἀλλὰ οἱ φρόνιμες καὶ σκεπτικὲς τοὺς λένε : « τῶρα τί νὰ σᾶς κάνουμε ! αὐτὸ τὸ λίγο δὲ φτάνει καλὰ καλὰ οὔτε γιὰ μᾶς ! τρέξτε καλύτερα σὲ κείνους, πού πουλοῦν ν' ἀγοράσετε !... » Κι ἔφυγαν ἐκεῖνες γιὰ νὰ προμηθευτοῦν λάδι !

Στὸ μεταξὺ κατάφτασε ὁ νυμφίος· οἱ πέντε φρόνιμες παρθένες τὸν ἀκολούθησαν στὸ σπίτι τῆς νύφης καὶ ἡ θύρα κλείστηκε καλὰ. Ἦρθαν ἔπειτα καὶ οἱ μωρὲς καὶ ἐχτυποῦσαν νὰ τοὺς ἀνοίξουν· «*Κύριε, Κύριε, ἀνοίξέ μας*»! ἔλεγαν. Κι ὁ νυμφίος ἀποκρίθηκε· «*Ἀλήθεια σὰς λέω, δὲ γνωρίζω ποιοὶ εἴστε*!..».

Τελειώνοντας ὁ Κύριος τὴν παραβολή του, λέει στοὺς ἀκροατὲς του : «*Προσέχετε λοιπὸν νὰ εἴστε πάντα ἔτοιμοι, γιατί δὲν ξαίρετε οὔτε τὴν ἡμέρα, οὔτε τὴν ὥρα, πὺν θάρῃ ὁ Θεὸς νὰ κρῖνῃ τὰ ἔργα σας*!..».

§ 33. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗ

Κάποια μέρα, καὶ πὺν δίδασκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὸν κόσμον, παρουσιάστηκε μπρὸς τοῦ ἑνας ἀπὸ τοὺς ἀναπτυγμένους καὶ μορφωμένους Ἰουδαίους, ἑνας νομικός, ὅπως τοὺς ἔλεγαν τότε, καὶ τὸν ἐρώτησε, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν πειράξῃ : *Διδάσκαλε, τί νὰ κάμω, γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιο ζωή*; Ὁ Κύριος κατάλαβε καλὰ τὸ σκοπὸ τοῦ νομικοῦ καὶ τὸν ἐρώτησε : *Τί εἶναι γραμμένο στὸ Νόμο*; τί διαβάξεις στὸ Νόμο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ;. Ὁ νομικὸς ἀπάντησε : *Ν' ἀγαπήσης Κύριο τὸ Θεό σου, ἀπ' ὅλη σου τὴν ψυχὴ, καὶ ἀπ' ὅλη σου τὴ διάνοια· καὶ τὸν πλησίον σου, σὰν τὸν ἑαυτό σου*! Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε : *Ὅρθὰ ἀποκρίθηκες· αὐτὸ νὰ κάνης καὶ σὺ στὴ ζωὴ σου καὶ θὰ κληρονομήσης τὴν αἰώνιο ζωή*!

Ὁ νομικὸς ἔμεινε ἐκτεθειμένος· ἄδικα ἔφερε διακοπὴ στὴ διδασκαλίᾳ τοῦ Κυρίου· δὲ φανταζόταν, πὺς ὁ Κύριος θὰ τὸν ἔκανε ναῦρη μόνος τοῦ τὴν ἀπάντησιν, μέσα στὰ βιβλία, πὺν διάβαζε!... Καὶ τώρα, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἑαυτό του, κάνει τάχα πὺς δὲν καταλαβαίνει καλὰ ποιοὺς εἶναι ὁ πλησίον καὶ ρωτᾷ : «*Καὶ ποιοὺς εἶναι ὁ πλησίον μου, Κύριε* ;...»

Τὸν τοποθετεῖ ἐπάνω στὸ ζῶο του...

Ὁ Κύριος ἤρε τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ σ' ὅλους τοὺς ἀκροατὲς του γιὰ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ζήτημα· καὶ μίλησε ἀπλὰ καὶ καθαρά, μὲ τὴν ἀκόλουθη παραβολή:

Ένας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπ' τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Ἱεριχώ·
στὸ δρόμο ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν· οἱ ληστές τὸν ἐγύμνωσαν καὶ τὸν
ἐπληγῶσαν· τὸν ἄφηκαν μισοπεθαμένο κι' ἔφυγαν!

Σὲ λίγο περνοῦσε κατὰ σύμπτωση ἀπὸ κεῖνο τὸν τόπο ἓνας ἱε-
ρέας· εἶδε τὸν πληγῶμένο σὲ κακὴ κατάσταση καὶ προσπέρασε, χωρὶς
νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν ζωντανὸς ἢ πεθαμένος! Ἐπέρασε ἓνας Λευΐτης ⁽¹⁾
ἀργότερα· αὐτὸς ἐπλησίασε λίγο, εἶδε...κι' ἔφυγε!

Πιὸ ὕστερα περνοῦσε ἓνας **Σαμαρεῖτης**. Βλέπει τὸν ἄνθρωπο μι-
σοπεθαμένο! τὸν πλησιάζει! (βλέπει πὼς ἦταν Ἰουδαῖος - ἐχτρὸς τῶν
Σαμαρειτῶν - μ' αὐτὸ δὲ τὸν ἐνδιαφέρει), λυπᾶται γιὰ τὴν κατά-
στασὴ του· πηδάει ἀπ' τὸ ζῶο του κι' ἀρχίζει νὰ περιποιέται τὸ δυστυ-
χημένο· χύνει κρασί καὶ πλένει τὶς πληγές του· τὶς ἀλείφει μὲ λάδι
καὶ τὶς δένει. Ἐπειτα τὸν τοποθετεῖ πάνω στὸ ζῶο του καὶ τὸν φέρ-
νει σ' ἓνα ξενοδοχεῖο· κι' ἐκεῖ φροντίζει γιὰ τὸν ἄτυχο ὅλη τὴ νύχτα!
Τὸ πρωῒ, προτοῦ νὰ φύγῃ, καλεῖ τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ λέει: **Δάβε**
δυσὸ δηνάρια ⁽²⁾ καὶ φρόντισε, μὲ κάθε τρόπο νὰ γιαιτρευτῇ ὁ
πληγῶμένος· κι' ὅσα δαπανήσῃς περισσότερο, ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ
πληρώσω ὅταν ἐπιστρέψω.

Τέλειωσε ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν του, κι' ἔδειξε φανερά, «πὼς
πρέπει νὰ φερνῶμαστε στὸν κάθε ἄνθρωπο, ποῦ ἔχει τὴν
ἀνάγκη μας· καὶ στοὺς ἐχτροὺς μας ἀκόμα».

Σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀκροατὲς δὲν ἔμεινε ἀμφιβολία ποῖος εἶναι ὁ
πλησίον· ὅμως ὁ Κύριος ρώτησε μόνο τὸ νομικό· ποῖος λοιπόν,
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται, πὼς εἶναι ὁ πλησίον
ἐκείνου, ποῦ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν;— Ἐκεῖνος ποῦ
τὸν εὐσπλαχνίστηκε ἀποκρίθηκε ὁ νομικός. **Πήγαινε**, τοῦ λέει
τώρα ὁ Κύριος, καὶ κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο.

(1) Οἱ Λευῖτες ἦταν βοηθοὶ τῶν ἱερέων καὶ διδάσκαν τὸν κόσμον.

(2) **Δηνάρια** : Ρωμαϊκὸ νόμισμα—μὲ μιὰ δραχμὴν.

Χ. Δημητράκοπούλου : Καινὴ Διαθήκη.— Ἔκδ. Β'

§ 34. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ

Ὁ Κύριος ἤθελε νὰ δώκῃ στοὺς ἀνθρώπους νὰ καταλάβουν καλὰ, πῶς ὁ Θεὸς ἔχει πολλὴ εὐσπλαχνία· ἤθελε νὰ τοὺς κάνῃ νὰ πιστέψουν, πῶς συχωράει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἅμα μετανοοῦν μὲ εἰλικρίνεια· ἀκόμα ἤθελε νὰ τοὺς βεβαιώσῃ, πῶς στὴν οὐρανὸν γίνεται μεγάλη χαρά, ἅμα μετανόησι κανέναν ἁμαρτωλόν!

Τις ἀλήθειες αὐτὲς τίς ἐδίδαξε μὲ τὴν ἀκόλουθον παραβολήν, ποὺ εἶπε :

Ἦταν, εἶπε ὁ Κύριος, ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε δύο γιούς. Ὁ νεώτερος εἶπε κάποια μέρα στὸν πατέρα του : Πατέρα, δός μου ὅ,τι μοῦ ἀνήκει ἀπ' τὴν περιουσία μας. Κι ὁ πατέρας διαμοίρασε τὴν περιουσία του στὰ δύο του παιδιὰ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ νεώτερος ἐσύναξε τὸ κάθε τι, ποὺ εἶχε, κι ἔφυγε σὲ χώρα μακρινή!

Ἐκεῖ διασκόρπισε καὶ κατασπατάλησε ὅλην του τὴν περιουσία, φθείροντας τὴ ζωὴν του καὶ τὴν υἰεῖάν του σὲ ἄσωτεῖες καὶ σὲ κακὰς συναναστροφάς· Σ' ἐποχὴν, ποὺ δὲν τοῦ εἶχε πιά τίποτε ἀπομείνει, ἔπασσε πείνα μεγάλη, σωστὸς λιμός, σ' ἐκείνη τὴ χώρα. Ὅλοι δυστυχοῦσαν... κι αὐτὸς ἔφτασε νὰ μὴ βρίσκῃ οὔτε λίγο φωμάκι νὰ ζήσει! Τότε... πῆγε καὶ προσκολλήθηκε σ' ἓνα πολίτη τῆς χώρας ἐκείνης· ἐκεῖνος τὸν ἔστειλε στοὺς ἀγροὺς, νὰ θόσῃ χοίρους! Μὰ κι ἐκεῖ τὴν δυστυχίαν εἶχε συντροφιά! δὲ χόρταινε φωμάκι! πιθυμοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιὰν του ἀπὸ ξυλοκέρατα, ἀπὸ κεῖνα, ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι!... Μὰ κι ἀπ' αὐτὰ κανέναν δὲν τοῦδινε ἀρκετά... Αὐτὸ ἦταν τὸ κατάντημά του!

Ἐπάνω στὴν τρανὴν καὶ ἀφάνταστην δυστυχίαν του, ἤρθε τὴν αἰτία

τῆς συμφορᾶς του· ἡ ἄσωτη ζωὴ του, τὸν ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ σημείο ! Τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴν εὐτυχίαν· τὸν ἀπομάκρυνε ἀπ' τὴν χαρὰ, ποὺ βασιλεὺς στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του ! Τί νὰ κάμῃ τώρα ;... Συλ-

ἤρε τὴν αἰτία !... ἡ ἄσωτη ζωὴ του τὸν...

λογιέται... κι ἀναστενάζει ! « πόσοι μισθωτοὶ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου χορταίνουν ψωμὶ καὶ τοὺς περισσεύει ! κι ἐγώ ; ἐγώ... πεθαίνω ἀπ' τὴν πείνα ! ». Καὶ σκέφτεται... καὶ συλλογιέται... καὶ κλαίει...

κλαίει... πικρά... Τέλος παίρνει μιάν απόφαση : Θὰ σηκωθῶ, λείπει καὶ θὰ πάω στὸν πατέρα μου· θὰ πέσω στὰ πόδια του καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ : Πατέρα ! ἁμάρτησα στὸν Οὐρανὸ καὶ σὲ Σένα ! δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγουμαι παιδιὸ δικό σου· κάμε με ἕναν ἀπὸ τοὺς δούλους σου !. Τὸ σκέφτεται καλὰ αὐτὸ τὸ πρᾶμα· τὸ μελετάει· τὸ ὑπολογίζει !

Μιὰ δύναμη ἀόρατη, ἕνα πρᾶμα ἀνεξήγητο τὸν παρακινεῖ τοῦ δίνει θάρρος, τὸν σπρώχνει νὰ βάλῃ σ' ἐφαρμογὴ τὴ σκέψη του· Καὶ τὸ κάνει ! Σηκώνεται ... προχωρεῖ πρὸς τὸν πατέρα του !

Μύρια ἐμπόδια τοῦ κόβουν τὸ δρόμο· μὰ ὅχι ! αὐτὸς προχωρεῖ ... θέλει ν' ἀντικρύσῃ, ἔστω κι ἀπὸ μακριὰ ... τὴν πρώτη του εὐτυχία τὴν πρώτη του χαρά...

Κι ὁ πατέρας τὸν βλέπει· κι αὐτὸς ἀπὸ μακριὰ.

Κάποιος ἐκεῖ κάτω...παλεύει κι ἀγωνίζεται νὰ πλησιάσῃ ! Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω, λέει, καὶ...τρέχει ὁ γέροντας ! ἀναγνωρίζει ἀπὸ μακριὰ τὸ γιό του· τὸ γιό τὸν ἄσωτο καὶ διεφθαρμένο ! Καὶ συλλογιέται... „ὁ καϊμένος...πῶς κατάντησε...μὰ ὅμως μετανόησε ! ξανάρχεται... Σφίγγει ὁ γέροντας τὰ κουρασμένα πόδια του καὶ μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά του προχωρεῖ καὶ...δέχεται...τὸ γιό !

Κλαίει ὁ γιὸς ὁ δύστυχος ! Πέφτει στὰ πόδια τοῦ πατέρα καὶ ψιθυρίζει : Πατέρα ! ἁμάρτησα στὸν Οὐρανὸ καὶ σὲ Σένα ! δὲ μοὶ ἄξιζει πιά νὰ λέγουμαι παιδί σου· κάμε με ἕναν ἀπ' τοὺς δούλους σου !... Τὰ δάκρυα τοῦ ἀγαθοῦ πατέρα...βρέχουν τὸ πρόσωπο καὶ σμίγουν μὲ τὰ δάκρυα τοῦ ἁμαρτωλοῦ γιου !...

Γυρίζει ὁ πατέρας στοὺς δούλους, ποὺ ἀκολουθοῦν καὶ λέει : Φέρτε δῶ τὴν πρώτη του στολὴ κι ἐνδύστε τον· καὶ βάλετε του δαχτυλίδι στὸ χέρι καὶ ὑποδήματα στὰ πόδια· καὶ θυσιάστε τὸ θρεμμένο μας μοσχάρι, γιὰ νὰ φᾶμε καὶ νὰ εὐφραν

θοῦμε, γιατί ὁ γιός μου αὐτός ἦταν νεκρός κι ἀνάζησε, ἦταν χαμένος κι εὐρέθη.

Κι ἄρχισαν νὰ διασκεδάζουν.

Ὁ μεγαλύτερος γιός ἦταν στοὺς ἀγρούς. Τὴν ὥρα αὐτὴ γύριζε στὸ σπίτι. Ἀκούει ἀπὸ μακριὰ μουσικὴ, τρυχούδια, χορούς! Παραξενεύεται! φωνάζει ἓναν ὑπηρέτη καὶ ζητάει πληροφορίες· κι αὐτὸς τοῦ ἀπαντάει. Ἦρθε ὁ ἀδερφός σου! κι ὁ Πατέρας σας θυσίασε τὸ μοςχάρι τὸ θρεφτὸ γιὰ νὰ χαροῦμε!

Θύμωσε καίνοσ καὶ δὲν ἤθελε νὰ περάσῃ μέσα! Βγήκε ὁ πατέρας στὴν εἴσοδο καὶ τὸν παρακαλοῦσε! Ἐκεῖνος ὅμως ἔλεγε μὲ παράπονο: Πατέρα, δουλεύω μαζί σου τόσα χρόνια καὶ ποτὲ δὲν παράκουσα τίς ἐντολές σου· κι ὅμως ποτὲ δὲ μοῦδωκες ἓνα κατσίκι νὰ διασκεδάσω κι ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου· τώρα, πού ἦρθε ὁ γιός σου αὐτός, πού ἔφαγε ὅλο σου τὸ βιὸς μὲ ἄσωτεῖες, ἐθυσίασες τὸ θρεφτὸ μοςχάρι!

Ἀλλὰ ὁ Πατέρας τοῦ εἶπε: Παιδί μου, ἐσὺ εἶσαι πάντοτε μαζί μου· κι ὅλα, ὅσα ἔχω γώ, δικά σου εἶναι· ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ χαρῆς καὶ νὰ εὐφρανθῆς, γιατί ὁ ἀδερφός σου αὐτός ἦταν νεκρός κι ἀνάζησε· ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε!.

§ 35. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΥΛΟΓΕΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τελειώνοντας τὸ θεῖο του ἔργον στὴ γῆ, ξεκίνησε ἀπ' τὴ Γαλιλαία γιὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ, μαζὶ μὲ τοὺς μαθητές του. Στὸ ταξίδι αὐτὸ ἄρχισε νὰ τοὺς προλέγῃ τὰ πάθη του. Ἦταν στὴν Καπερναούμ, κι ἔπειτα ἀπὸ διδασκαλίες κι ὁδηγίες, ποὺ ἔδωκε στὸ λαό, τὸν ρώτησαν οἱ μαθητές του: *Κύριε ποιὸς εἶναι πιὸ μεγάλος στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν;* Ὁ Χριστὸς προσκάλεσε ἓνα παιδάκι, τὸ κράτησε πλησίον του καὶ εἶπε στοὺς μαθητές του καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀκροατές του: *Σᾶς λέω ἀλήθεια! ἂν δὲ γινῇτε πρὸς τὰ πίσω, ἀπ' τὸ δρόμο, ποὺ πήρατε, καὶ δὲ γινῇτε σὰν τὰ παιδάκια, δὲ θὰ μπῆτε στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.* Ὅποιος μπορεῖ νὰ ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτό του, σὰν αὐτὸ δὰ τὸ παιδάκι, αὐτὸς θά'ναι πιὸ μεγάλος στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. *Κι ὅποιος προστατέψῃ ἑστω [κι ἓνα, τέτοιο μικρὸ παιδάκι, κάνει καλὸ σ' ἐμέ· μὰ ὅποιος πειράξῃ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδάκια, ποὺ πιστεύουν σ' ἐμέ, τοῦ ἀξίζει νὰ κρεμαστῇ στὸ λαιμό του μιὰ μυλόπετρα καὶ νὰ καταποντιστῇ στὸ πέλαγος.*

Εἶχε περάσει ὁ Κύριος τὴ Γαλιλαία καὶ βρισκόταν στὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας, πέρα ἀπ' τὸν Ἰορδάνη ποταμό. Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ποὺ τοὺς ἐδίδασκε καὶ τοὺς ἐθεράπευε. Μερικὲς μητέρες ἀπ' τὰ γειτονικὰ μέρη μαθαίνοντας, πὼς ὁ Χριστὸς φεύγει ἀπ' τὰ μέρη τοὺς ἔτρεξαν νὰ τὸν ἴδουν καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν· κι ἀκόμα, πῆραν μαζὶ τοὺς καὶ τὰ μικρὰ παιδιά τοὺς γιὰ νὰ τὰ εὐλο-

γήση. Ἐφτασαν σὲ κάποια ὥρα, πού ὁ Κύριος ἦταν κατάκοπος. Οἱ

Αὐτῶν εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν . . .

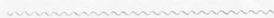
μαθητές του, γνωρίζοντας τὴν κόυραση τοῦ Κυρίου, ἐμπόδιζαν τὰ παι-

δάκια νὰ πλησιάσουν : Φύγετε, ἔλεγαν σ' ἐκεῖνα καὶ στὶς μητέρες τους, ὁ Κύριος εἶναι πολὺ κουρασμένος τώρα !.

Ἡ Ἰησοῦς ὁμοῦς εἶπε : Ἀφήστε τὰ παιδάκια· μὴ τὰ ἐμποδίζετε ν' ἔρθουν σ' ἐμέ· αὐτῶν εἶναι ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Τὰ παιδάκια πλησίασαν· ὁ Κύριος τὰ χაῖδεψε, τὰ κάθισε στὰ γόνατά του, τὰ ὕψωσε στὰ χέρια, τ' ἄφερε ὡς τὴν καρδιά του, ὡς τὸ μέτωπό του... τὰ φίλησε καὶ τὰ εὐλόγησε !

Πόσο ἀγαπάει ὁ Χριστὸς τὰ καλὰ παιδάκια καὶ πόσο ὥραϊα ἔδειξε τὴν ἀγάπη του !

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΤΩΝ

Υ' ΤΑ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΦΡΙΚΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

§ 36. Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

α' Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, μὰ ἅπ' τὶς πὶδ με-
γάλες γιορτές τους· τὴ γιορτιαζαν ἅπ' τὰ χρόνια τοῦ Μωϋσῆ, γιὰ
ἀνάμνηση τῆς ἐξόδου των ἅπ' τὴν Αἴγυπτο. Ἐξί μέρες πρὸ τῆς
γιορτῆς αὐτῆς ὁ Χριστὸς με τοὺς μαθητὲς του ἦταν στὴ Βηθανία,
ποὺ ἀνάστησε τὸ Λάζαρο.

Ἦταν τώρα τρία δλοκλήρα χρόνια, ποὺ ὁ Κύριος ἀκούραστα μι-
λοῦσε, δίδασκε, βοηθοῦσε, θεράπευε, θαυματοουργοῦσε! Ὁ κόσμος
σ' ὅλη τὴν Παλαιστίνη μιλοῦσε μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ ἔργο του, γιὰ
τὴ διδασκαλία του, γιὰ τὰ θαύματά του! Καὶ μόνο οἱ Γραμματεῖς καὶ
οἱ Φαρισαῖοι καίγονταν ἅπ' τὴ ζήλεια τους καὶ κιτρίνιζαν ἅπ'
τὸ σαράκι τοῦ φθόνου!

Δὲ βρίσκουν ἥσυχία οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι· καὶ δὲν ἔχουν
ὕπνο, ὅσο βλέπουν τὸν κόσμον νὰ τοὺς ἐγκαταλείπη καὶ νὰ τρέχη πλάι
στὸ φτωχὸ καὶ ταπεινὸ *Ναζωραῖο*!

Καὶ σχεδιάζαν καὶ μελετοῦσαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὴν
ἐξόντωση, τὸ *θάνατο τοῦ Ἀθώου*!

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ἦταν τὸ θαῦμα, ποὺ τοὺς ξέσχιζε τὰ
προσχήματα· βλέπουν τὸν κόσμον νὰ παρακολουθεῖ καὶ νὰ δοξάζῃ τὸ
Μεσσία του! ὁ φθόνος τοὺς γίνηκε ἀκράτητος! ἡ κακία τοὺς δὲν κρύ-
βεται πιὰ! Ὅλα τοὺς τὰ συμβούλια ἓνα σκοπὸ ἔχουν: *πῶς θὰ φο-*
νευτῇ Αὐτός!

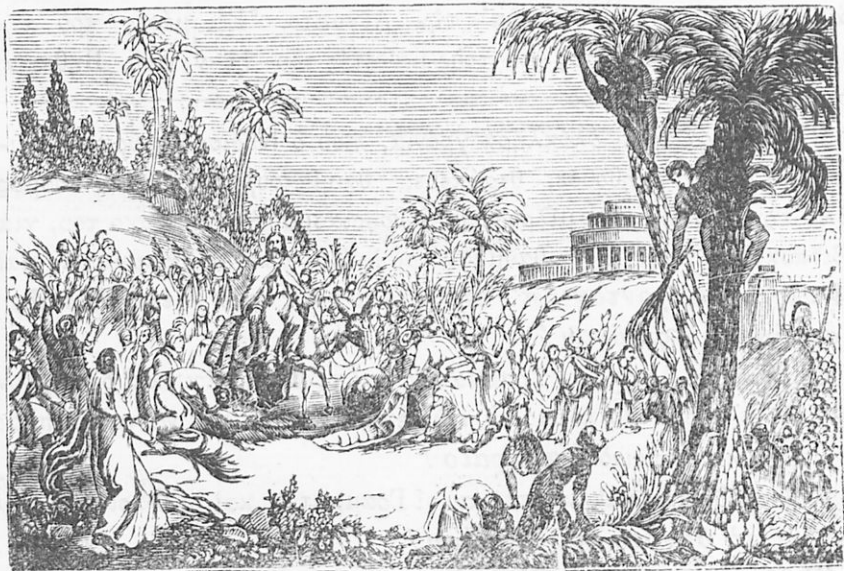
Γνωρίζει καλὰ ὁ καρδιογνώστης Κύριος τὶς σκέψεις καὶ τὰ σχέδια

τῶν ἐχτρῶν του. Δὲ δειλιάζει, δὲν κρύβεται μακριά. Βαλίζει μὲ θάρρος καὶ μ' ἀξιοπρέπεια καὶ τοὺς ἀντικρύζει· καὶ τοὺς παραδίνεται !...

« Ἐτοιμασθῆτε, λέει στοὺς μαθητὲς του· Θὰ πᾶμε στὴν Ἱερουσαλήμ· ἐπεθύμησα νὰ φάγω μαζί σας αὐτὸ τὸ Πάσχα ». Καὶ ξεκίνησαν.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος !

Στὸ δρόμο ἔλεγε πολλὰς συμβουλὰς καὶ ἔδινε πολλὰς ἐδιγίαις στοὺς μαθητὲς του. Κάποια στιγμή τοὺς εἶπε : Ἐκεῖ, στὴν Ἱερουσαλήμ, θὰ μὲ συλλάβουν ! θὰ μὲ θανατώσουν ! καὶ τὴν τρίτη μέρα θάναστηθῶ !

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...

Ἦταν ἀκόμα λίγο μακριὰ ἀπ' τὴν Ἱερουσαλήμ (πλησίον στοῦ μικροῦ χωριοῦ Βηθφαγή) καὶ λέει ὁ Κύριος σὲ δύο του μαθητὲς : Πηγαίνετε πίσω ἀπ' αὐτὸ λόφο. ἐκεῖ θὰ βρῆτε μιὰν ὄνον μὲ τὸν πῶλο της δεμένην· λύστε τὸν πῶλο καὶ φέрте τον ἐδῶ· ἂν σᾶς

ἐμποδίσῃ κανέναν, πέστε του: ὁ Διδάσκαλος ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ. Ἔτσι κι ἔγινε· ἔφεραν τὸν πῶλον· φόρτωσαν τὰ φορέματά τους κι ἐπάνω κάθισε ὁ Κύριος! **Σὲ πῶλον ὄνου καταδέχτηκε νὰ καθίσῃ ὁ βασιλιάς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς!**

Καὶ προχωροῦσαν . . ἐπληροῖζαν στὴν Ἱερουσαλήμ! Ὁ κόσμος, ποὺ ἦταν συγκεντρωμένος στὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ τὴν γιορτὴ τοῦ Πάσχα, ἄκουσε, πῶς καταφτάνει ὁ **Διδάσκαλος τῆς Ναζαρέτ**, ὁ **θαυματουργὸς τῆς Παλαιστίνης**, ποὺ χθὲς ἀκόμα, ἀνάστησε τὸ Λάζαρο;

Καὶ βγαίνουν πολλοὶ - πολλοὶ μαζί· τρέχουν ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ **Θριαμβευτὴ!** νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ **Μεσσία!** Κρατοῦν στὰ χέρια βέργια (κλαδιὰ) φοινίκων καὶ προσφωνοῦν καὶ λένε ὅλοι μαζί: «**Ὡσαννὰ τῷ Υἱῷ Δαυὶδ!** **εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.** **Ὡσαννὰ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ**» (¹).

Ἄλλοι, ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό τους, ἔστρωναν τὰ φορέματά τους στὸ δρόμο γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Χριστός. Ὅλοι μαζί, καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ εἰς μαθητὲς τοῦ Κυρίου ἐπαναλάβαιναν: «**Ὡσαννὰ! εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος!**».

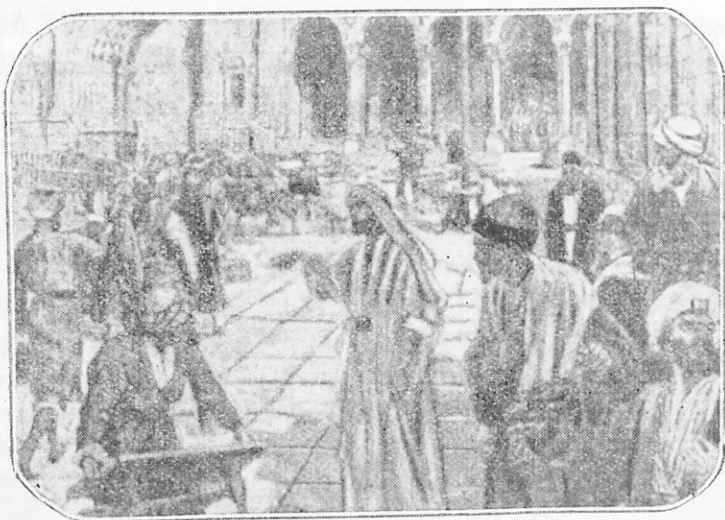
Πολλοὶ ἀπ' τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, ποὺ γιὰ παρατήρηση παρακολουθοῦσαν τὴν ὑποδοχὴ, δὲν κράτησαν τὴ ζήλεια καὶ τὸ φθόνον τους· καὶ φαρμακωμένοι πλησιάζουν τὸν Κύριον καὶ τοῦ λένε: Δὲν τοὺς λὲς νὰ σωπάσουν! Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ μὲ καλωσύνη: **Σᾶς λέω ἀλήθεια!** **ἂν σωπάσουν αὐτοί, θὰ φωνάξουν οἱ λίθοι!** Ὡπισθοχώρησαν οἱ φθονεροί, κινώντας τὸ κεφάλι καὶ τρίζοντας τὰ δόντια...

Ἡ Ἱερουσαλήμ ἐσείστηκε ὅλη ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό· ὅλοι ἔλεγαν, πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ προφήτης, ποὺ κατὰγεται ἀπ' τὴ **Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας!**

Αὐτὴ εἶναι ἡ **θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ** στὰ **Ἱεροσόλυμα.**

(¹) Δηλ. Ἄς γίνῃ σωτηρία διὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαυὶδ. Ἄς εἶναι εὐλογημένος αὐτός, ποὺ ἔρχεται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου· ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

β' Ἐπειτα ὁ Χριστὸς ἐπῆγε στὸ Ναό· τὸν γύρω σὲ ἀθλία κατά-
 σταση· γύρω καὶ στὴν εἴσοδο ἦταν σω-
 "Ο οἶκος μου οἶκος προσευχῆς.
 στή ἀγορά. "Οχι! λέει ὁ Κύριος, τί
 θέλετε ἐδώ; Ἡ Γραφή λέει, πὼς ὁ οἶκος μου εἶναι οἶκος προ-
 σευχῆς· σεῖς τὸν ἐκάματε σπήλαιο ληστῶν; Καὶ τοὺς ἔδιωξε!

Καὶ τοὺς ἔδιωξε ὅλους ἀπ' ἐκεῖ!

Ἀφοῦ ἔφερε τάξη καὶ ἡσυχία, ἄρχισε νὰ διδάσκη τὸ λαὸ καὶ νὰ
 θεραπεύη καὶ νὰ βοηθῇ. Πολλὰ παιδάκια ποὺ τὸν εἶχαν ἰδῇ στὴν
 ὑποδοχή, μαζεύτηκαν γύρω του καὶ ἔψαλλαν: «Ὡσαννά... εὐλογημέ-
 νος ὁ ἐρχόμενος...»

Οἱ Ἀρχιερεῖς τώρα καὶ οἱ Γραμματεῖς βλέπουν ὅλα τὰ θαυμάσια,
 ποὺ κάνει ὁ Κύριος, καὶ πνίγονται ἀπ' τὸ φθόνο τους! Βρίσκουν μιὰ
 ἀφορμὴ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν! Τὸν πλησιάζουν ἀγανακτησμένοι καὶ τοῦ
 λένε: Ἀκοῦς τί φωνάζουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ!...; Κι ὁ Κύριος

ρωτάει : Δὲν ἀναγνώσατε ποτὲ στὶς Γραφές, ὅτι ἀπ' τὸ στόμα
νηπίων καὶ θηλαζόντων θὰ καταρτίσω δοξολογία ;

Ἰωαννὰ εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...

Καὶ τοὺς ἄφηκε κι ἔφυγε ! Πῆρε τοὺς μαθητὲς του καὶ πῆγε νὰ
περάσῃ τὴ βραδιά στὴ Βηθανία.

ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

§ 37. Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τὸ πρῶτ' τῆς Δευτέρας γύρισε πάλι ὁ Χριστὸς μετὰ τοὺς μαθητὰς του ἀπ' τῆ Βηθανία στὴν Ἱερουσαλήμ. Στὸ

Καὶ σεῖς ἂν ἔχετε πίστη...

δρόμο, ἐξαντλημένος ἀπ' τὴ στενοχώρια του, γιὰ τὸ τέλος του, ποὺ τὸβλεπε μπρὸς του, ἔνοιωσε πείνα. Σὰν εἶδε ἀπὸ μακρὺ μιά συκιά, προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ· μὰ ἡ συκιά φύλλα μόνο εἶχε πράσινα καὶ ζωηρά, σῦκο κανένα! Βαρειὰ κατάρρα βγῆκε ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου. Καὶ οἱ μαθητὰς κατὰ-πληκτοὶ βλέπουν τὴ συκιά νὰ ξεραίνεται στὴ στιγμή, ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὴ ρίζα, καὶ νὰ ρίχνη κατὰ γῆς τὰ φύλλα τῆς!

Ὁ Πέτρος, ὁ ζωηρότερος ἀπ' ὅλους, λέει: *Ραββὶ* ⁽¹⁾ *ἰδὲς ἡ συκιά, ποῦ καταράστηκες, ξεράθηκε σύρριζα!* Μὰ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ: *Καὶ σεῖς, ἂν θᾶχτετε πίστη, θὰ κάμετε ὅχι μαναχὰ αὐτό, ποῦ ἔκαμα ἐγὼ στὴ συκιά, ἀλλὰ κι ἂν εἰπῆτε στὸ βουνό, σήκω καὶ πέσε στὴ θάλασσα, θὰ πέση!...*

Οἱ μαθητὰς ἀκολουθοῦν κι ὁ Κύριος φτάνει στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ πηγαίνει κατ' εὐθεῖα στὸ *Ναὸ τοῦ Θεοῦ*. Ἀρχίζει, καθὼς πάντα, νὰ μιλᾷ στὸν κόσμον, ποὺ ἦταν ἐκεῖ συγκεντρωμένος. Σιγὰ σιγὰ συγκεντρώνονται ὅλοι οἱ προσκυνητὰς· τὸν βλέπουν, τὸν ἀκοῦνε, τὸν χαίρουνται, τὸν θαυμάζουν· *κρέμονται ἀπ' τὰ χεῖλη του!...*

Μὰ ἐκεῖ περιφέρουνται καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι τοῦ Λαοῦ. Βλέπουν τὴν ἀφωσίωση τοῦ κό-

⁽¹⁾ *Ραββὶ* : ἑβραϊκὴ λέξις = διδάσκαλος.

σμου· βλέπουν τὴν προσήλωση στὸν *Προφήτη τῆς Ναζαρετ* καὶ ζηλεύουν καὶ φθονοῦν θανάσιμα!...

Στὰ μάτια τους ἐμπρὸς μέσα ἀπ' τὰ χέρια τους νὰ τοὺς παίρνῃ ὁ ἀπλοῦκὸς Ναζωραῖος τὸ λαό! τοὺς εἶναι βαρὺ! Τὸν πλησιάζουν ἀποφασιστικὰ καὶ τὴν ρωτοῦν: *Μὲ ποιὰ ἐξουσία κάνεις ὅλα αὐτά; καὶ ποιὸς σοῦδωκε αὐτὴ τὴν ἐξουσία;* Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ: *Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως, ἂν μοῦ ἀπαντῆστε καὶ σεῖς καθαρὰ σ' αὐτό, πού θὰ σᾶς ρωτήσω.* Λοιπὸν πέστε μου: *τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρομοῦ ἀπὸ ποῦ ἦταν; ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;*

Τί νὰ εἰποῦν τώρα οἱ ἔξυπνοι; *Ἄν ἀπαντοῦσαν, πῶς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη ἦταν ἀπὸ τὸ Θεό, θὰ τοὺς ρωτοῦσε ἀμέσως: καὶ γιατί δὲν ἐπιστέψατε παρὰ τὸν ἐλέγατς ψευδοπροφήτη;* Ἄν ἀπαντοῦσαν, πῶς ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλοίμονό τους! ὁ κόσμος ὅλος τὸν εἶχε γιὰ *μεγάλον προφήτη τὸν Ἰωάννη...* Κι ἀπαντοῦν: *Δὲ γνωρίζουμε!*

Καὶ τώρα τρεῖς φορές ἀλλοίμονό τους! Οἱ δύο λέξεις αὐτὲς τοὺς ἀπογύμνωσαν· τοὺς ἐξευτέλισαν μπρὸς στοὺς ἀκροατὲς τους, πού τοὺς εἶχαν γιὰ σοφοὺς κι ἀλλάνθαστους!...

Ὁ Χριστὸς μὲ διαφορὲς παραβολὰς τοὺς ἀπόδειξε, πῶς ὥς τώρα, φάνηκαν ἀνάξιοι τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ.

Θάφαιρεθῇ ἡ Βασιλεία
τοῦ Θεοῦ ἀπὸ σᾶς!

Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Θεοῦ ἔφτασε στὴν
ἄκρῃ!. Καὶ σᾶς βεβαιώνω, τοὺς λέει ἀπ'

τὴν ἐπίσημη αὐτὴ καθέδρα τοῦ Μωϋσῆ, πῶς σὲ λίγο θάφαιρεθῇ ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ σᾶς καὶ θὰ δοθῇ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔθνος, πού θάξιζῃ τὴ θείκῃ προστασία καὶ σεῖς θὰ καταστραφῆτε ὁλότελα!.

Οἱ παραβολές, πού τοὺς εἶπε ⁽¹⁾ ἦταν τρομερές· τοὺς ἔλεγαν καθάρὰ, πῶς αὐτοὶ δὲν εἶναι ἄξιοι γιὰ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

(1) Παραβολὴς 1) ὁ πατέρας καὶ τὰ δύο παιδιά, πού δὲν ἤθελαν τὰ ἐργάζονται βλ. *Ματθαίου* ΚΑ. 28-32

πού

2) παραβολὴ τοῦ ἀμπελῶνα. βλ. *Ματθαίου*: ΚΑ. 32-42.

τοὺς εἶπε: 3) παραβολὴ τοῦ πλουσίου, πού ἔκαμε θείπνο μέγα βλ. *Ματθαίου*: ΚΒ. 1-15.

Τοὺς καταντρόπιασε μπρὸς σὲ χιλιάδες κόσμο, πρὸ ἦταν συγκεντρω-
μένος ἐκεῖ γιὰ τὴ Μεγάλη Γιορτὴ.

Σκέφτηκαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι νὰ διατάξουν ἀμέ-
σως τὴ σύλληψη τοῦ Κυρίου, μὰ . . . τοὺς ἔλλειψε τὸ θάρρος.

Κι ἔτσι, δειλοὶ καὶ ντροπιασμένοι. Τὸν ἄφηκαν κι ἔφυγαν.

Ἦταν ἀργὰ πιά, κι ὁ Κύριος, δοξαζόμενος ἀπ' τὶς χιλιάδες τῶν
ἀκροατῶν, βγήκε ἀπ' τὸ Ναὸ καὶ προχώρησε ἔξω ἀπ' τὴν Πόλη.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ

§ 38. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΜΙΛΕΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ

Πρῶτ' ὁ Κύριος μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς ἔρχεται πάλι στὴν Ἱερουσα-
λὴμ καὶ πηγαίνει στὸ Ναό. Εἶναι καὶ σήμερα γεμάτος ὁ Ναὸς ἀπ'
τὶς χιλιάδες τῶν προσκυνητῶν. Καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, μὲ τὶς λαμπρό-
τερες φορεσιὰς τοὺς κάνουν ἀτέλειωτες τελετὲς. Οἱ προσκυνητὲς τοῦ
παρακολουθοῦν· παραξενεύονται μὲ τὶς πολλὰς ἐπιδείξεις· θαυμάζουν
τὴν πολυτέλεια καὶ τὸ στολισμὸ τοῦ Ναοῦ!

Ἐξαφνα ἀκούγεται: . . . Ἐκεῖνος! . . . Ἐκεῖνος! . . . Ἦταν ὁ Κύ-
ριος! Σοβαρὸς καὶ μελαγχολικὸς, μὰ καὶ βαρὺς κι ἐπιβλητικὸς παίρ-
νει θέσει μέσα *στοὺς Ναὸ τοῦ Πατέρα του!*

Εἶχαν σκεφτῇ οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν παρουσιάσουν γιὰ ἐπαναστά-
σιν κατὰ τῶν Ρωμαίων· προχωροῦν καὶ τοῦ δείχνουν ἓνα νόμισμα, μὲ τὴν
εἰκόνα τοῦ Καίσαρα, καὶ ρωτοῦν: *Κύριε, πές μας τὴν ἀλήθεια·*
πρέπει νὰ τὰ πληρώνουμε αὐτὰ στὸν Καίσαρα;—Ρωτᾷ ὁ Κύ-
ριος: *τίνος εἶναι ἡ εἰκόνα αὕτη;*—*Τοῦ Καίσαρα ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι·*
Αἱ! ὅ,τι ἀνήκει στὸν Καίσαρα νὰ τὸ δίνετε στὸν Καίσαρα·
κι ὅ,τι ἀνήκει στὸ Θεὸ νὰ τὸ προσφέρνετε στὸ Θεό! συμβου-
λεύει ὁ Κύριος.

Ἄλλος τὸν ρωτᾷ: *Κύριε, ποία εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐντολή;*

Ἀγάπα Κύριο τὸ Θεό σου ἀπ' ὅλη σου τὴν καρδιά, κι ἀπ' ὅλη σου τὴν ψυχή, κι ἀπ' ὅλη σου τὴ σκέψη! ἀπαντάει ὁ Κύριος: Καὶ δεύτερη ὁμοία μὲ τὴν πρώτη, λέει: ἀγάπα τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτό σου! «Αὐτὲς εἶναι οἱ μεγάλες ἐντολές· σ' αὐτὲς τὶς δυὸ ἐντολὲς κρέμονται ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆτες ὅλοι».

Δὲν ἦταν καιρὸς νὰ τοὺς ἀνέχεται πιά ὁ Κύριος! Στρέφεται στὸ λαό, ποὺ τὸν περιστοίχιζε κι ἀρχίζει τρομερὸ κατηγορητήριον κατὰ τῶν Φαρισαίων, μὲ γλῶσσα πύρινη. Ὁ ἥμερος καὶ γλυκὺς Προφήτης τῆς Ναζαρετ ἀλλάζει χαρακτῆρα. Ἐχει μπροστά του τὴν *κακία* δολοφονη καὶ πρέπει νὰ τὴν κεραυνοβολήσῃ:

— Στὴν Καθέδρα τοῦ Μωϋσῆ, τοὺς λέει, ἐκάθισαν οἱ Γραμματεῖς καὶ αἱ Φαρισαῖοι! Λοιπόν, ὅλα, ὅσα σὰς λένε νὰ κάνετε, σὰς συμβουλεύω κι ἐγὼ νὰ τὰ κάνετε καὶ νὰ τοὺς ἀκοῦτε· μὰ μὴ πηγαίνετε ποτὲ σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα, ποὺ κάνουν αὐτοί· γιατί λένε πολλὰ καὶ δὲν ἐκτελοῦν τίποτε!

— Ὅλα, ὅσα κάνουν, δὲν τὰ κάνουν, οὔτε γιὰ τὸ Θεό, οὔτε γιὰ τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ, ἀλλὰ τὰ κάνουν, ἀποκλειστικὰ καὶ μοναχά, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου!

— Αὐτοὶ εἶναι μωροὶ καὶ φιλόδοξοι· θέλουν πάντα τὰ πρωτεῖα καὶ τὶς προτιμήσεις· θέλουν τὶς τιμὲς καὶ τὶς δόξες καὶ παντοῦ ζητᾶν ἐπιδειχτική θέσιν· θέλουν νὰ τοὺς κάνῃ ὁ κόσμος ὑποκλίσεις καὶ νὰ τοὺς φωνάζῃ *Ραββὶ-Ραββὶ*! Μὰ σεῖς ποτὲ νὰ μὴ δεχτῆτε νὰ σὰς λένε *Ραββί*, γιατί ἓνας εἶναι ὁ διδάσκαλός σας, ὁ *Χριστός*! Ὅλοι σεῖς εἰστε ἀδέρφια καὶ Πατέρα ἓναν ἔχετε, τὸ Θεό! Ὅποιος θέλει νᾶναι πρῶτος, αὐτὸς πρέπει νὰ ὑπηρετῇ στὸ γενικὸ καλὸ· καὶ νὰ μὴν εἰστε ποτὲ περήφανοι!

— Καὶ στρέφεται τώρα στοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ τοὺς λέει κατὰ πρόσωπο:

Ἀλλοίμονό σας Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές· ποὺ

Χ. Δημητρακοπούλου: Καινή Διαθήκη. — Έκδ. Β'.

κλείνετε τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, γιατί δὲ μπορεῖτε σεῖς νὰ μπῆτε !

Ἀλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές ! ποὺ : τρώτε τὶς οἰκονομίες τῶν χρηρῶν καὶ τῶν φτωχῶν καὶ κάνετε ψεύτικες προσευχές. Γι' αὐτὸ θὰ τιμωρηθῇτε αὐστηρά !

Ἀλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ! ποὺ γυρίζετε ξηρά καὶ θάλασσα γιὰ νὰ κάμετε ἓνα νὰ πιστέψῃ στὸ Νόμο σας καί, σὰν πιστέψῃ, τὸν κάνετε χειρότερό σας !

Ἀλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές ! πού : πληρώνετε καὶ τοὺς ἐλάχιστους φόρους στὸ Ναὸ τοῦ Κυρίου καὶ δὲν ἔχετε οὔτε ἰδέα τὶ θὰ εἴπῃ δικαιοσύνη, ἐλεημοσύνη, πίστη !

Ἀλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές ! πού : καθαρίζετε ἀπ' ἔξω τὸ ποτήρι καὶ τὸ πιάτο καὶ πίνετε καὶ τρώτε τὸ περιεχόμενό τους, ποὺ εἶναι ἀρπαγὴ καὶ ἀδικία !

« Ὅδηγοὶ τυφλοί, ποὺ διυλίζετε τὸ κουνούπι καὶ καταπίνετε τὴν καμήλα ! »

Ἀλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές ! πού : μοιάζετε μὲ τάφους, ποὺ ἀπ' ἔξω φαίνονται ὠραῖοι καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι γεμᾶτοι κόκκαλα καὶ ἀκαθαρσία !

Ἀλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές ! πού : κάνετε, πὼς λυπᾶστε γιὰ τοὺς φόνους τῶν Προφητῶν ! Κι ὅμως περηφανεύεστε γιατί εἶστε παιδιὰ τῶν Προφητοκτόνων !

« Τώρα λοιπὸν ἔμπρός ! Συμπληρώστε τὸ ἔργο τῶν πατέρων σας ! Χύστε καὶ σεῖς τὸ δικό μου αἷμα ! »

« Φεῖδια ! γεννήματα τῆς ὀχιάς ! πὼς θὰ ξεφύγετε ἀπ' τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ;

Κοιτᾶτε ! σᾶς στέλνω ἀκόμα καὶ ἄλλους σοφοὺς καὶ προφῆτες. Ὅλους θὰ τοὺς φονέψετε ἢ θὰ τοὺς σταυρώσετε !

« Ἡ γενεὰ σας θὰ πληρώσῃ ὅλο τὸ αἷμα, ποὺ χύσατε καὶ θὰ χύσετε ἄδικα .

Καὶ τελευταῖα στρέφεται στὴ δύστηχη Ἱερουσαλὴμ καὶ προλέει τὴν τύχη της : Ἱερουσαλὴμ· Ἱερουσαλὴμ, ποὺ φονεύεις τοὺς Προφῆτες καὶ λιθοβολεῖς τοὺς ἀποσταλμένους τοῦ Θεοῦ ! πόσες φορὲς ἠθέλησα νὰ περιμαζέψω τὰ παιδιὰ σου, ἀκριβῶς καθὼς περιμαζεύει ἡ ὄρνιθα τὰ πουλάκια της, κάτω ἀπ' τὶς φτεροῦγες της, καὶ δὲν ἠθέλησες ! Νά ! ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ οἶκος σου μένει ἔρημος ! Καί, βγαίνοντας ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν ὁ Κύριος, ἀνέβηκε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν μὲ τοὺς μαθητὲς του.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

§ 39. ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Ἐκεῖ, στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὁ Κύριος ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα· δὲ γύρισε στὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅπου οἱ πῖστοι τὸν περίμεναν μ' ἀγάπη καὶ οἱ ἐχτροὶ μ' ἀνυπομονησίαν. Ἐμεινε ὅλη

α' Πῶς ἐπέρασε τὴν ἡμέρα
ὁ Κύριος.

κληρὴ τὴν ἡμέρα ἐκεῖ. Ἦυρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μιλήσῃ στοὺς μαθητὲς του καὶ νὰ τοὺς εἰπῇ πῶς φανερά, τί τοῦμελλε νὰ πάθῃ καὶ τί τοὺς ἐπερίμενε καὶ αὐτοὺς ἀργότερα.

Τότε τοὺς εἶπε τὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων⁽¹⁾ τότε τοὺς προεῖπε, πῶς θὰ γίνῃ ἡ μέλλουσα κρίσις καὶ πῶς θὰ ξανάρθῃ ὁ Ἰδιος στὸν κόσμον νὰ κρίνῃ δικαίους καὶ ἀδίκους !⁽²⁾

Καὶ τὴ νύχτα τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἔμεινε ὁ Κύριος ἐκεῖ, ἐπάνω στὸ βουνό. Ἔτσι πέρασε ὁ Κύριος τὴν ἡμέρα αὐτή. Ἀλλὰ τί ἔκαναν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ διάφοροι Πρεσβύτεροι ἀπὸ τὸ ἀπόγεμα τῆς Τρίτης ; Τί ἔκαναν ἔπειτα

ἀπ' τὶς βαρεῖες κατηγορίαι, ποὺ τοὺς ἀπάγγειλε ὁ Κύριος ;

(1) καὶ (2) Βλέπε : Εὐαγγ. *Ματθαίου* : ΚΕ'. 1—13 καὶ ΚΕ'. 31—46.

Ούτε λίγα, ούτε μικρά ήταν ὅσα τοὺς κατηγορήσε ὁ Κύριος ! Τοὺς ξεσκέπασε ! τοὺς ξεγύμνωσε μπρὸς στὰ μάτια τοῦ Λαοῦ. Κι ὁ Λαὸς εἶδε πόσο ἀνάξιους ὁδηγούς καὶ ταπεινοὺς ὑποκριτὲς εἶχε γιὰ δασκάλους καὶ ὁδηγούς του ! Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δὲν εἶχαν τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουν τὸ Λαό. "Αν ὁ Λαὸς τοὺς ἀποδοκίμαζε, ποῖα θάταν ἡ θέση τους ;... Φοβοῦνται πολὺ τὴν ὀργὴν τοῦ Λαοῦ !... Τί κάνουν λοιπόν ;

Συγκεντρώνουνται οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι, μαζεύονται οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι στὴν αὐλὴ τοῦ Ἀρχιερέα **Καϊάφα** καὶ συνεδριάζουν ὅλη τὴ νύχτα καὶ χύνουν τὸ δηλητήριο

τῆς μαύρης ψυχῆς τους κατὰ τοῦ Ἰησοῦ· καί, τίς πρωῒνές ὥρες τῆς Τετάρτης, καταλήγουν στὴ φοβερὴ ἀπόφαση : **«νὰ συλλάβουν τὸν Κύριο καὶ νὰ τὸν φονέψουν ! Τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο !»**

Τὴν ἐπομένη (Τετάρτη πρωῒ) ἀρχίζουν οἱ γιορτὲς τοῦ Πάσχα. Ὁ λαὸς ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη πατροπαράδοτη γιορτὴ του. Αὐτοὺς, ἓνα μόνο τοὺς ἀπασχολεῖ : **πῶς νὰ συλλάβουν τὸν Κύριο καὶ πῶς νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἀπόφαση, ποὺ πῆραν !**

Αὐτοὺς δὲν τοὺς συγκινοῦν οὔτε γιορτὲς οὔτε τίποτε ! Πρέπει νὰ λείψῃ ὁ **Ναζωραῖος !**

Ποῦ νὰ τὸν εὑρουν τώρα ; πῶς νὰ τὸν συλλάβουν ;

Βρέθηκε ὁ βδελυρὸς μαθητής· βρέθηκε ὁ ἄναντρος ὁπαδός... βρέθηκε ὁ προδότης φίλος· βρέθηκε ὁ φιλάργυρος **Ἰούδας !... ὁ Ἰσκαριώτης !...**

Λησμονεῖ ὁ προδότης τίς ὥραιες διδασκαλίες τοῦ Κυρίου· ξεχνάει τὰ θαύματά Του ! φθονεῖ τὴ δόξα Του ! διψάει γιὰ τὸ χρῆμα ! διψάει ὁ φιλάργυρος Ἰούδας ! καί... **προδίνει τὸ Διδάσκαλό του !**

Καὶ τρέχει... πηγαίνει στὸ ἄνομο συμβούλιο τῶν ἐλεεινῶν Ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων... καὶ τοὺς λέει : **τί μοῦ δίνετε νὰ σᾶς τὸν παραδώσω χωρὶς θόρυβο ;** Ἐκεῖνοι χάρηκαν καὶ τοῦ ὑποσχέθηκαν **τριάκοντα ἀργύρια !**

"Ετσι ἔκλεισε ἡ μέρα τῆς Τετάρτης !

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

§ 40. Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Ἡ μέρα αὐτὴ ἦταν μεγάλη μέρα γιὰ τοὺς Ἰουδαίους. Ὑστερα ἀπ' τὴ δύση τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἀρχίζει ἡ μεγάλη τους γιορτὴ.

Πῶς ξεμέρωσε ἡ Μεγάλῃ Πέμ-
πτη γιὰ τοὺς Γραμματεῖς
καὶ Φαρισαίους.

Γιὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς
χαρὰ ἦταν, πὼς βρέθηκε ὁ προδότης! Δὲν

ἔχουν ἀκόμα τὸ Ναζωραῖο στὰ χέρια, μὰ τί σημαίνει! Ὁ προδότης φά-
νθηκε ἀποφασισμένος νὰ τοὺς τὸν παραδώκῃ· δὲ ζήτησε καὶ σπουδαῖα
πράγματα, γιὰ νὰ φοβηθῇ μὴ τοῦ ἀθετήσουν τὴν πληρωμὴ. Ἔτσι ξη-
μέρωσε γιὰ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς ἡ μέρα τῆς Πέμπτης.

Ὁ λαὸς δὲν ἔχει πάρει εἶδησι γιὰ τὸ κακούργημα, ποὺ σχεδιά-
σαν οἱ Ἀρχηγοὶ του. Τρέχει, φωνίζει καὶ
ἐτοιμάζει τ' ἀρνὶ του· κάνει τίς προμήθειες
του καὶ περιμένει τὴ δύση τοῦ ἡλίου, γιὰ

Πῶς ξεμέρωσε ἡ Μεγάλῃ Πέμ-
πτη γιὰ τὸ λαό.

ν' ἀρχίσῃ τὴ γιορτὴ του.

Ἡ αὐγὴ ἤρε τὸν Κύριο στὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν. Εἶχε εἰπῇ ἀπ' τὴν
Κυριακὴ στοὺς μαθητὲς του, πὼς ἐπιθυμοῦσε
νὰ γιορτιάσουν αὐτὸ τὸ Πάσχα στὴν Ἰε-
ρουσαλήμ· καὶ γι' αὐτὸ ἦρθαν ἐδῶ!

Πῶς ξεμέρωσε ἡ Μεγάλῃ Πέμ-
πτη γιὰ τὸν Κύριο.

Μὰ τὰ πράγματα ἄλλαξαν· ὁ Κύριος τοὺς μίλησε γιὰ τὸ τέλος του!
τοὺς ἔδωκε ὁδηγίες καὶ τοὺς σύστησε θάρρος!

Ὅμως ἡ γιορτὴ ἀρχίζει· θυμοῦνται τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Κυρίου τοὺς
καὶ τὸν ρωτοῦν: Κύριε ποῦ θέλεις νὰ ἐτοιμάσουμε γιὰ τὸ Πάσχα;

Κι ὁ Κύριος ἐπιφορτίζει δυὸ μαθητὲς του, τὸν Πέτρο καὶ τὸν
Ἰωάννη ν' ἀναλάβουν αὐτὴ τὴ φροντίδα. Πηγαίνετε, τοὺς λέει,
στὴν Πόλιν· ἐκεῖ θὰ παντήσετε ἄνθρωπο, ποὺ θὰ βαστάῃ μιὰ

στάμνα νερό· ἀκολουθήστε τον, ὅπου θὰ πηγαίνει καὶ ρωτή-
στε τὸν οἰκοδεσπότη· ὁ Κύριος ρωτᾷει, ποὺ εἶναι τὸ κατὰ-
λυμα, ποὺ θὰ φάη τὸ Πάσχα μαζί μὲ τοὺς μαθητές του·
Ἐκεῖνος θὰ σᾶς δείξῃ ἓνα σπίτι ἀνώγειο στρωμένο· ἐκεῖ
ἐτοιμάστε !.

Ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης ἔφυγαν· ἔλα τὰ ἡῶραν καθὼς τοὺς προ-

Ἀρχίζει νὰ πλύνῃ τὰ . . . πόδια τῶν μαθητῶν του !...

εἶπε ὁ Κύριος κι ἐτοίμασαν τὸ Δεῖπνο ! Τὸ βράδυ - στὴν ἐπίσημη] ὥρα,
ποὺ ἄρχιζε ἡ γιορτὴ - ἦταν ἔλα ἔτοιμα !

Ἦρθε κι ὁ Κύριος μὲ τοὺς ἄλλους δέκα μαθητές του κι ἐκάθισαν
στὸ τραπέζι. Κι ὁ Ἰούδας εἶναι μαζί. Κρύβει τὴν κακὴ του σκέψη·
δὲν τὸν ταράζει ἡ προδοτικὴ του ὑπόσχεση ! παρακολουθεῖ, γιὰ νὰ ὤρῃ
τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ τὴν ἐκτελέσῃ !

Εἶναι ἡρεμος καὶ μαλακὸς ὁ Κύριος !

Ἐπειτα σηκώνεται ἀπ' τὸ κάθισμά του, ζώνει στὴ μέση του μιὰ

Ὁ Κύριος δίνει μεγάλο παράδειγμα στοὺς μαθητὲς του.

πετοσέτα, παίρνει μιὰ λεκάνη μὲ νερὸ κι ἀρχίζει . . . νὰ πλύνῃ τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του ! Αὐτοὶ τὸν βλέπουν καὶ τὰ χάνουν

στ' ἀληθινά ! Δὲν ἔχουν τὴ δύναμη ν' ἀρνηθοῦν ! Φτάνει στὸν Πέτρο.

Ἀρνιέται ἐκεῖνος μὲ μεγάλη ἐπιμονή : *Μὰ Κύριε, λέει, Σὺ θὰ μοῦ πλύνῃς τὰ πόδια ; ποτὲ δὲ θὰ γίνῃ αὐτό !*

Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ : *Ἄν δὲ πλύνω τὰ πόδια σου, Πέτρο, δὲν ἔχεις μέρος μαζί μου στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν !* Ἐμπρὸς στὴν ἀπειλὴ αὐτὴ ὑποχωρεῖ ὁ Πέτρος καὶ κραυγάζει : *Κύριε, ὅχι μόνο τὰ πόδια μου, ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια μου καὶ τὴν κεφαλὴ μου νίψε !*

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ λέει ὁ Κύριος : *Εἴδατε τί ἔκαμα ; Σεῖς μὲ ὀνομάζετε Κύριό σας καὶ Διδάσκαλό σας, γιατί ἀληθινὰ εἶμαι Κύριος καὶ Διδάσκαλός σας.* Ἄν λοιπὸν ἐγώ, ὁ Κύριος καὶ Διδάσκαλός σας, ἔπλυνα τὰ πόδια σας, καὶ σεῖς ὀφείλετε νὰ πλύνετε τὰ πόδια ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου. Διότι σᾶς ἔδωκα παράδειγμα, γιὰ νὰ φέρεστε μεταξύ σας, καθὼς ἐφάρθηκα ἐγὼ σὲ σᾶς. *Κι ἀπ' αὐτὸ θὰ καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι, πὼς εἶστε μαθητὲς δικοί μου, ἂν ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας !*

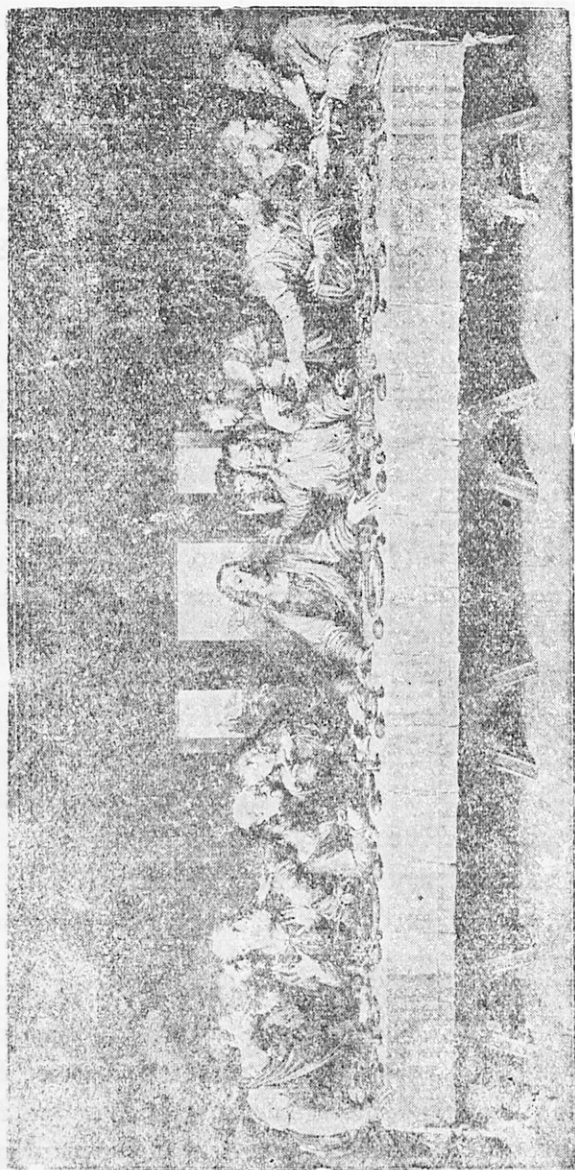
Βλέπει ὁ προδότης τὸ θεῖο παράδειγμα ! αἰσθάνεται τὰ ἅγια χέρια νὰ τοῦ πλύνουν τὰ πόδια του, τὰ μολυσμένα ἀπ' τὸν κακὸ δρόμο, ποὺ βάδισαν τὴν περασμένη νύχτα, καὶ μόλα ταῦτα... μένει ἀσυγκίνητος !

Παίρνει θέσῃ τώρα ὁ Κύριος στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ καὶ οἱ δώδεκα μαθητὲς κάθονται γύρω του. Μὲ πα-

Λάβετε φάγετε... Πίστε
ἐξ αὐτοῦ πάντες.

ράπονο πόνου λέει ὁ Κύριος : *Εἶχα σφοδρὴ ἐπιθυμία νὰ φάγω μαζί σας αὐτὸ*

τὸ Πάσχα, προτοῦ νὰ πάθω ! Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ, ποὺ τρώγω μαζί σας !

Μήπως είμαι ἐγὼ Ραββί ;... — Σὺ τὸ εἶπες...

Παίρνει ἔπειτα τὸν ἄρτο στὰ χέρια του, σηκώνεται ὄρθιος, τὸν ὑψώνει πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὸν εὐλογεῖ· ἔπειτα τὸν κόβει καὶ τὸν δίνει στοὺς μαθητὲς τοῦ λέγοντας : «*Λάβετε, φάγετε· αὐτὸ εἶναι τὸ Σῶμα μου !*»

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο πῆρε τὸ ποτήρι γεμάτο οἶνο, τὸ εὐλόγησε καὶ εἶπε· «*Πίετε ἀπ' αὐτὸ ὅλοι· αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμα μου !*».

Αὐτὸ νὰ κάνετε γιὰ ἀνάμνησὴ μου !

Ἐπειτα λέει ὁ Κύριος : Ἐνός λέγω ! ἕνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ προδώκῃ !

Σὰν κεραυνὸς ἔπεσαν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου σταυτιὰ τῶν μαθητῶν του ! Ταράχτηκαν πολὺ· ἔβλεπε ὁ Μήπως εἶμαι ἐγὼ Ραββί ; ἕνας τὸν ἄλλο· καὶ ἔγιναν περίλυποι !

Ὅλοι τώρα ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπ' τὸν ἄλλο, ρωτοῦσαν : «*Μήπως εἶμαι ἐγὼ Κύριε ; — Μήπως εἶμαι ἐγὼ Κύριε ;*» Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔδινε καμμιά ἀπάντησιν !

Ὁ Πέτρος κάνει νόημα στὸν Ἰωάννη, πὺν καθόταν πλησίον τοῦ Κυρίου—καὶ ἦταν ὁ πὺν ἀγαπημένος μαθητὴς του—νὰ τὸν ρωτήσῃ. Ὁ Ἰωάννης γέρνει τὸ κεφάλι του στὸν Κύριο καὶ ρωτᾷ : «*Κύριε ποὺς εἶναι αὐτός ;*» Καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ : *Εἶναι κεῖνος, πὺν θὰ τοῦ δώκω ἐγὼ τὸ ψωμί, ἀφοῦ τὸ βουτήξω στὸ ζωμό. Στὸ μεταξὺ αὐτὰ ρωτοῦσε καὶ ὁ Ἰούδας : «Μήπως εἶμαι ἐγὼ Ραββί ;*». Ὁ Κύριος ἀμέσως ἀπαντᾷ «*Σὺ τὸ εἶπες !*» Καὶ... βουτᾷ λίγο ψωμάκι στὸ ζωμό καὶ τὸ δίνει στὸν Ἰούδα λέγοντας : «*Ὅ, τι σκοπεύεις νὰ κάνῃς, κάνε το τὸ γρηγορώτερο !*»

Τὸ ἄρπαξε ὁ μαῦρος Ἰούδας καὶ τὸ ἔφαγε· σὰν νὰ μπῆκε ὁ Σατανὰς μέσα του... φεύγει ! καὶ... τρέχοντας φτάνει στοὺς Γραμματεῖς καὶ στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ὁδηγεῖ, πὺν καὶ πὺς νὰ συλλάβουν τὸν Κύριο !...

§ 41. Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΤΗ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ

Εἶναι προχωρημένη ἡ νύχτα τῆς Πέμπτης. Ὁ Ἰούδας ὁ ἀπαίσιος
 Οἱ δύο ἀντίθετοι δρόμοι. προδότης, παίρνει τὸν ἕνα δρόμο καὶ
 κανονίζει τὴ σύλληψιν τοῦ Κυρίου μὲ
 τοὺς μιαροὺς ἀρχηγούς.

Ὁ Κύριος, μετὰ τὸ Δεῖπνο, παίρνει τοὺς μαθητὲς του καὶ ἔρχεται
 ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν.

Ἔχουμε δύο δρόμους νὰ ἰδοῦμε· τὸ δρόμο, ποὺ πῆρε ὁ Ἰούδας καὶ
 τὸ δρόμο, ποὺ πῆρε ὁ Κύριος

Ἄς ἀκολουθήσουμε πρῶτα τὸ δρόμο, ποὺ πῆρε ὁ Κύριος.

Στὸ δρόμο προχωροῦσαν ἀμίλητοι. Ὁ Κύριος στενοχωρημένος· οἱ
 μαθητὲς ντροπιασμένοι γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ συμμαθητῆ τους!

Ὁ Κύριος λύνει πρῶτος τὴ σιωπὴ· συγκεντρώνει πλησίον τοὺς
 μαθητὲς του καὶ τοὺς λέει : *Αὕτῃ τῇ νύχτῃ ὅλοι θὰ σκανδαλι-
 στήτε ἐξ αἰτίας μου· μὰ νὰ μὴ δειλιάσετε !.* Ὁ Πέτρος ἀποκρί-
 νεται : *Κύριε, καὶ ὅλοι ἂν σκανδαλιστοῦν, ἐγὼ δὲ θὰ σκανδαλι-
 στῶ.* Καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντάει : *Πέτρε, Πέτρε ! αὕτῃ τῇ νύχτῃ,
 προτοῦ φωνάξῃ ὁ ἀλέκτορας, τρεῖς φορὲς θὰ μὲ ἀπαρνηθῇς !...*

— *Κι ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ πεθάνω μαζί σου, Κύριε, δὲ θὰ σὲ
 ἀπαρνηθῶ ! ἀπαντάει ὁ Πέτρος· θὰ σ' ἀκολουθήσω καὶ στὴ φυ-
 λακὴ καὶ στὸ θάνατο !...*

Ὁ Κύριος ἔδινε σ' ὅλο τὸ δρόμο διάφορες συμβουλὲς στοὺς μαθη-
 τὲς του : *Νὰ πιστεύουν στὸ Θεὸ καὶ σ' Αὐτόν· Νάχουν θάρ-
 ρος σ' ὅ,τι τοῦ συμβῇ κ.λ.π.* Καὶ ἔτσι πέρασαν τὸ χεῖμαρρο τῶν
Κέδρων καὶ ἔφτασαν σ' ἕνα κῆπο, ποὺ λεγόταν *Γεθσημανῇ*. ⁽¹⁾

² Ἦταν νύχτα πολλή.

Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς τοὺς λέει : Ἐγὼ θὰ προχωρήσω νὰ προσευχηθῶ.

(1) = Ἐλαιοτριβεῖο.

Πῆρε μαζί του μόνο τούς τρεῖς, πὺ ἀγαπημένους μαθητές του, τὸν Πέτρο τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ προχώρησε. Ἦταν λυπημένοι ! ἦταν πικραμένοι γιὰ τὴν κακία τῶν ἐχτρῶν του ! Ἐκεῖ, καθὼς προχωροῦσαν, τοὺς λέει : **Εἶναι περίλυπη ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου ! Μείνετε δὼ· ἀγρυπνήστε καὶ προσευχηθῆτε !**. Καὶ προχώρησε λίγο πὺ πέρα.

Ἐκεῖ, ἔπεσε κάτω μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ, καὶ προσευχήθηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια : **Πατέρα Ἀγιε, ἂν εἶναι δυνατό, ἄς φύγη ἀπὸ μένα τὸ ποτήρι αὐτὸ τοῦ θανάτου. Ὅμως, Πατέρα μου, ἄς γίνῃ ὅπως θέλεις Σὺ, κι ὅχι ὅπως θέλω ἐγώ !**.

Μετὰ τὴν προσευχὴ αὐτὴ γύρισε στοὺς τρεῖς μαθητές του καὶ τοὺς ἡύρε... κοιμισμένους ! τοὺς ξύπνησε καὶ τοὺς λέει μὲ παράπονο : **Κοιμᾶστε κι ἀναπαύεστε ; Δὲ μπορέσατε οὔτε μιὰν ὥρα ν' ἀγρυπνήστε μαζί μου ; Ξυπνήστε καὶ προσευχηθῆτε γιὰ νὰ μὴ μπῆτε σὲ πειρασμό !**

Κι ἔφυγε !.. πῆγε πάλι καὶ προσευχήθηκε λέγοντας : **Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατό, ἄς φύγη ἀπὸ μένα τὸ ποτήρι αὐτὸ τοῦ θανάτου ! ὅμως, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά Σου !**.

Καὶ γύρισε πάλι· καὶ πάλι ἡύρε τοὺς μαθητές του νὰ κοιμοῦνται· τοὺς ξύπνησε καὶ τοὺς εἶπε τὰ ἴδια λόγια· κι ἔφυγε... πάλι..

Πῆγε καὶ τρίτῃ φορὰ νὰ προσευχηθῇ, καὶ εἶπε τὴν ἴδια προσευχὴ. Μὰ αὐτὴ τῇ φορὰ τὸν ἔπιασε τρόμος κι ἀγωνία ! Ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε ἀπ' τὸ πρόσωπό του, σὰν χοντρές σταγόνες αἷμα !

Ἐνῶ βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, Ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ τοῦδωκε δύναμη !

Ξαναγύρισε στοὺς μαθητές του μὲ θάρρος κι ἀπόφαση νὰ ὑποφέρῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα του ! νὰ ὑποφέρῃ τὸ μαρτύριό του !

Ἦρε τοὺς μαθητές του πάλι νὰ κοιμοῦνται ! **Κοιμᾶστε, τοὺς λέει, κι ἀναπαύεστε ; Σηκωθῆτε, ἔφτασε ὁ προδότης μου !...**

Ἐνώθησαν μὲ τοὺς ἄλλους μαθητές... καὶ ὅλοι μαζεμένοι περίμεναν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου τῆς Γεθσημανῆ.

«Πατέρα Ἁγίε, ἂν εἶναι δυνατό...»

Ἄς γυρίσουμε τώρα κατὰ τὸ δρόμο τοῦ Ἰούδα. Ὁ παράνομος

Ἰούδας, φεύγοντας ἀπὸ τὸ Μυστικὸν
Ὁ δρόμος τοῦ προδότη.

Δεῖπνο, ἔτρεξε στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ

στοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς λέει : **Μπορεῖτε αὐτὴ τὴ νύχτα νὰ συλλάβετε τὸν Ἰησοῦ !**

Εἶχαν περάσει λίγες ὥρες, ποὺ ἄρχισε ἡ Μεγάλῃ Γιορτῇ τοῦ λαοῦ
τοὺς ! Αὐτοὶ δὲν ἔνοιωσαν γιορτῇ ! γι' αὐτοὺς γιορτῇ φάνηκε ἡ εἴδηση
τοῦ Ἰούδα !

Ἀμέσως τοῦδωκαν στρατιῶτες ὀπλισμένους μὲ μαχαίρια, μὲ
ξύλα καὶ μὲ ὅπλα· τοῦδωκαν κι ἄλλους ἀκόλουθους καὶ ὑπηρέτες,
ποὺ κρατοῦσαν φανοὺς καὶ λαμπάδες, γιατί ἦταν νύχτα. Ἐπειδὴ κα-
νένας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες καὶ ἀπ' τὸν ἄλλο ὄχλο, ποὺ ἀκολουθοῦσε,
δὲ γνώριζε τὸν Κύριο, τοὺς εἶπε ὁ μικρὸς προδότης : **Αὐτόν, ποὺ
θὰ φιλήσω, αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς ! Αὐτὸν νὰ συλλάβετε !**

Προχωρεῖ ἡ ἄνομη συνοδεία μὲ ὁδηγὸ τὸν παράνομο Ἰούδα....
προχωρεῖ... Βλέπουν τὰ φῶτα μέσα στὴ νύχτα ὁ Κύριος καὶ οἱ μαθη-
τές του ἀπ' τὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆ... Δίνει θάρρος ὁ Κύριος στοὺς
φοβισμένους μαθητές !...

Ἐφτασε ἡ συνοδεία τῶν ἀνέμων στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου ! Ὁ Κύριος

μὲ θάρρος προβάλλει καὶ ρωτᾷ : **Ποιὸν**

Ἡ συνάντηση τῆς Ἀλήθειας
καὶ τῆς Κακίας.

ζητᾷτε ; - « Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον »,

ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. « **Ὑγὼ εἶμαι !** »,

ἀπαντᾷ ὁ Κύριος· καὶ ρωτᾷ : σὺν νὰ ἤμουν ληστής ἤρθατε ἐναντίο
μου μὲ μαχαίρες καὶ μὲ ξύλα ; ἐγὼ κάθε μέρα μαζί σας ἤμουν στὸ Ναὸ
κι ἐδίδασκα· δὲ μπορούσατε νὰ μὲ συλλάβετε ; Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ὡπι-
σθοχώρησαν οἱ κακοὶ κι' ἔπεσαν κάτω ! Πάλι σηκώθηκαν καὶ πάλι
ρωτᾷ ὁ Κύριος : « **Ποιὸν ζητᾷτε** » ; - « **Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον** »,
ἀποκρίνονται κεῖνοι. Σᾶς εἶπα, λέει ὁ Κύριος, πὼς **ἐγὼ εἶμαι**· ἂν
ζητᾷτε μένα, ἀφήστε ἐλεύθερους τοὺς ἄλλους (γιατὶ οἱ στρατιῶτες ἄρ-

χισαν νὰ πιάνουν τοὺς μαθητές). Στὸ μεταξὺ πλησιάζει κι ὁ Ἰούδας
καὶ λέει: «*Χαῖρε Ραββί*»... καὶ φιλεῖ τὸν Κύριο !.. Ὁ Κύριος ρωτᾷει

Χαῖρε Ραββί !..

μέ παράπονο: «*Ἰούδα, με φίλημα προδίνεις τὸ Διδάσκαλό σου !..;*»

Κι ἄμέσως συνέλαβαν τὸν Κύριο καὶ τὸν ἔδεσαν ! Ὁ Πέτρος, βλέποντας τὸν Κύριό του δεμένο, σὺρνει τὸ μαχαίρι του καὶ κόβει τὸ δεξιὸν αὐτοῦ, ἐνδὲς *Μάλχου*, δούλου τοῦ Ἀρχιερέα. Ὁ Κύριος παρατηρεῖ αὐστηρὰ τὸν Πέτρο: *Πέτρε, βάλε τὴ μάχαιρά σου στὴ θήκη της. ὅποιος δίνει μάχαιρα, μάχαιρα θὰ λάβῃ !.* τοῦ λέει. Κι ἔπιασε τὸ αὐτὶ τοῦ Μάλχου, τὸ ἔβαλε στὴ θέση του ... καὶ ... τὸν ἐθεράπευε ...

⁷ Ἦταν ἀκόμα βαθειὰ νύχτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευή.

§ 12. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΡΟ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου σκορπίστηκαν ἀπ' τὸ φόβο τους. Οἱ στρατιῶτες ὠδήγησαν τὸν Κύριο δεμένο στὸν Ἀρχιερέα *Ἄννα*, ποῦ εἶχε σχεδιασμένη τὴ σύλληψή του, στὴ συνεδρίαση

⁸ Ἡ πρώτη πρόχειρη ἀνάκρισις τοῦ Κυρίου.

ποῦ ἔκαμν τὴ Μεγάλῃ Τετάρτῃ.

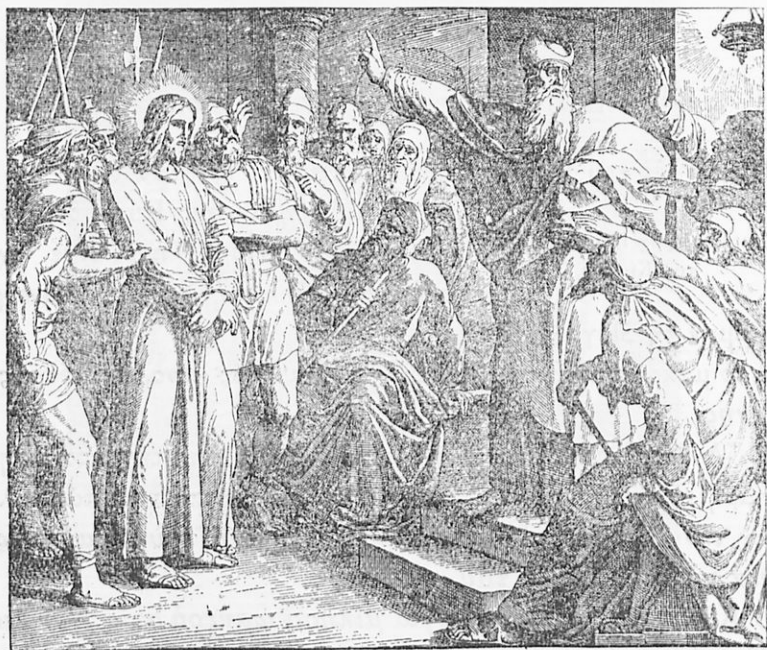
⁹ Ἀπὸ μακρυὰ παρακολουθοῦσαν δύο μαθητὲς μόνο, ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης.

¹⁰ Ὁ Ἄννας, ὁ παμπόνηρος αὐτὸς γέροντας, ξαίρει τὴν ἀπόφαση, ποῦ ἔχει πάρῃ τὸ ἄνομο συνέδριό τους· μὰ ὅμως προσποιέται, πὼς θέλει νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ρωτᾷ τὸν Κύριο *γιὰ τοὺς μαθητὲς του καὶ γιὰ τὴ διδασκαλία του.*

¹¹ Ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ: *ἐγὼ μίλησα φανερὰ σὺς Συναγωγὰς καὶ δὲν εἶπα τίποτε κρυφά ! Τί με ρωτᾷς ;* Ρώτησε *κεῖνους, ποὺ ἄκουαν !.* Τότε, ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Ἀρχιερέα Ἄννα, ἔρράπισε τὸν Κύριο, λέγοντας: *ἔτσι ἀποκρίνεσαι στὸν Ἀρχιερέα ;* Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέει: *Ἄν ἐμίλησα κακὰ, μαρτύρησε γιὰ τὸ κακὸ αὐτό· ἂν ἐμίλησα σωστά, γιατί με δέρνεις ;*

Είδε δ' Ἄννας, πὼς δὲ θὰ τοῦδινε ἄλλη ἀπάντησις ὁ Κύριος καὶ τὸν στέλνει στὸν **Καϊάφα**, ποὺ ἦταν ὁ Ἀρχιερέας τῆς χρονιάς ἐκείνης.

Εἶναι νύχτα ἀκόμα. Δὲν ἐπιτρέπεται ἀπ' τὸ Νόμο τους νὰ συνεδριάσῃ τὸ **Ἀνώτατο Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων**. Ὅμως αὐτοὶ βρῖσκουν, πὼς **μπορεῖ νὰ συνεδριάσῃ, ἐξαιρετικὰ αὐτὴ τῇ νύχτᾳ, καὶ νὰ δικάσῃ!..** γιατί...
κινδύνευε ὁ λαὸς ἀπ' τὸ Χριστό!..

Ἄν ἐμίλησα σωστὰ γιατί μὲ δέρνεις ; !

Προσκαλεῖται λοιπὸν ὅλη τῇ νύχτᾳ ἕκτακτα καὶ βιαστικὰ τὸ συνέδριο. Κι ὁ **κατηγορούμενος Χριστὸς** στέκεται τώρα **μπρὸς στὸ ἄνομο συνέδριο!...**

Μὰ πῶς νὰ γίνη δίκη; ποῦ εἶναι οἱ μάρτυρες; Ἦσαν στή στιγμή
δυὸ ψευτομάρτυρες, ποὺ λένε: *Τὸν ἀκούσαμε νὰ λέῃ· κρεμίστε τὸ
Ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν ξανασηκώσω!*...

Καὶ ρωτᾷ ὁ Καϊάφας: Ἀκούς τί σοῦ καταμαρτυροῦν; Μὰ
ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπαντᾷ!.

Σηκώνεται ὄρθιος ὁ Καϊάφας καὶ λέει στὸν Ἰησοῦ: *Σ' ἐξορκίζω
στοῦ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ποὺ ξῆ, νὰ μᾶς εἰπῇς, σὺ εἶσαι ὁ Χριστός,
ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ;*

«*Σὺ τὸ εἶπες!*» ἀπαντᾷ ὁ Κύριος! Ἀλλὰ σᾶς βεβαιώνω,
πὼς σὲ λίγο θὰ ἰδῇτε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ νὰ κάθεται στὰ δεξιὰ
τοῦ Πατέρα του!.

Ἐσχιζοῦν τὰ ροῦχα τοῦ ὁ μικρὸς Ἀρχιερέας, καὶ στρέφεται στοῦ
ἄνομο συνέδριο καὶ λέει: Ἐβλαστήμησε! Εἶπε, πῶς εἶναι γιὸς τοῦ
Θεοῦ! Τί ἀνάγκη ἔχουμε γιὰ μάρτυρες; Καὶ ρωτᾷ: *Ποιὰ εἶναι ἡ
γνώμη σας;*—«*Εἶναι ἔνοχος θανάτου!*» ἀπαντᾶν μὲ μιὰ φωνή
ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ παράνομοι ἀνώτεροι δικαστὲς τῶν Ἰουδαίων!

Ἐφυγαν οἱ δικαστές! Ἦταν ἀκόμα νύχτα! Ὁ Χριστὸς ἀπόμεινε
στή διάθεση τῶν δούλων καὶ τῶν στρατιωτῶν!

Οἱ στρατιῶτες ἔσυραν τὸν Κύριο στοῦ προαύλιου τοῦ Δικαστηρίου·
μαζεύτηκαν δίπλα τοῦ στρατιώτες, δοῦλοι, κλητῆρες κι ὅλοι τὸν ὕβρι-
ζαν! τὸν ἔφτυναν στοῦ πρόσωπο! τὸν ἔχτυποῦσαν κρυφὰ καὶ τοῦλεγαν:
Προφῆτεψε, Χριστέ, ποῖος εἶναι αὐτὸς ποὺ σ' ἐχτύπησε:

Ὁ Κύριος μὲ θεϊκὴ ὑπομονὴ βαστοῦσε τοὺς πόνους καὶ ὑπόφερε τὰ
μαρτύριά Του!

§ 44. Η ΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης παρακολουθοῦσαν, καθὼς εἶπαμε, ἀπὸ
μακριὰ γιὰ νὰ ἰδοῦν τί θ' ἀπογίνη.

Χ. Δημητρακοπούλου: Κινητὴ Διαθήκη. — Ἔκδ. Β'

§ 46. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Ὁ Ἰούδας ὅλη τὴ νύχτα ἦταν μέσα στὸ δικαστήριον ἢ στὰ πλαῖνὰ γραφεῖα. Εἶδε τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Πρεσβύτερους νὰ καλοῦνται γρήγορα καὶ νὰ καταφτάνουν ! τοὺς εἶδε νὰ παίρνουν τὴ θέσιν τους στὸ δικαστήριον· ἄκουσε τοὺς ψευτομάρτυρες· ἄκουσε *τὴ βαρεῖα καταδίκη!*

Εἶναι ἀκόμα ὁ πιστὸς φίλος τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Γραμματέων, ἂν καὶ πληρώθηκε· αὐτοὶ κρατᾷ ἀκόμα σχέση μαζί του· γιατί αὐριο... ἀσφαλῶς δὲ θὰ τὸν γυνωρίζουν!

Περνάει ἐλεύθερα ὁ Ἰούδας στὰ ἰδιαίτερα γραφεῖα τῶν Ἀρχιερέων. ἀκούει τὰ σχέδιά τους!... νὰ μαζευτοῦν πρωτ-πρωτῇ, νὰ συνεδριάσουν καὶ νὰ τὸν στείλουν ἀμέσως στὸν Πιλάτο, *γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ τὸν φονέψουν ἀμέσως!*...

Τάκουει ὅλα ! Συλλογίζεται τὸ κακόν, ποῦ ἔκαμε. Μετανοεῖ ! Ὁμοῦ περιμένει καὶ τὴν πρωϊνὴν συνεδρίασιν... Ἀκούει τώρα τὴν ἴδιαν ἀπόφασιν καὶ βλέπει τὸ συνέδριον σύσσωμον νὰ ἐδηγῇ τὸν Κύριον στὸν Πιλάτον... Ἀπελπίζεται ! Τρέχει τοὺς Ἀρχιερεῖς, πηγαίνει στοὺς Πρεσβύτερους ! *Ἀμάρτησα, τοὺς λέει, σᾶς παράδωκα αἷμα ἀθῶον!*...

Εἶναι τώρα ἀργά ! Ποὺς τάκουει αὐτά ; Τί θέλεις ἀπὸ μάς ; τοῦ λένε κείνοι. Σὺ νᾶχης τὴν ἁμαρτία γιὰ ὅ,τι ἔκαμες !

Ὁ Ἰούδας πετάει μέσῃ στὸ *Ναὸ τὰ τριάκοντα ἀργύρια*, τὴν τιμὴ τοῦ Θεοῦ, ποῦ τὸν ἐτίμησε ὁλος ὁ κόσμος, καὶ ἀπελπισμένος ἐπῆγε καὶ κρεμάστηκε σὲ ἓνα δέντρο !...

Οἱ Ἀρχιερεῖς ἔπειτα μάζεψαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια καὶ ἔκαμαν συμβούλιον, γιὰ νὰ ἴδωσιν τί νὰ τὰ κάμουν. Ἀποφάσισαν νὰ μὴ τὰ βάλουν στὸ Ταμεῖον τοῦ Ναοῦ, ἐπειδὴ ἦταν *τιμὴ αἵματος*, καὶ ἀγόρασαν τὸν ἄγρον ἐνὸς κεραμέα, γιὰ νὰ θάψουν ἐκεῖ τοὺς ξένους (πράμα, ποῦ τὸ εἶχε προφητέψῃ ὁ Ἡσαΐας).

§ 47. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

Προχωροῦν οἱ στρατιῶτες μὲ τὸν Κύριο ἀνάμεσά τους, δεμένο καὶ κακοποιημένο *φριχτὰ καὶ ἀξιολύπητα* !

Ὁ Πιλάτος ἐξετάζει τὴν ὑπόθεσιν.

Ἀκολουθεῖ δολόκληρο τὸ Συνέδριο !

Φτάνουν στὴν εἴσοδον τοῦ *Πραιτωρίου*

(τοῦ Διοικητηρίου - ποῦ ἦταν καὶ κατοικία τοῦ Πιλάτου). Στέλλουν μέσα τοὺς στρατιῶτες μὲ τὸν Κύριο. Αὐτοὶ νόμιζαν, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ μποῦν ἐκεῖ... γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν... Ἔχουν Πάσχα... οἱ ἄνθρωποι !

Ὁ Πιλάτος ἐδέχτηκε μὲ καλωσύνη τὸν Κύριο· εἶχε ἀκουσμένα πολλὰ γιὰ τὶς διδασκαλίας του καὶ γιὰ τὰ θαύματά του !

Ἐπειτα βγῆκε καὶ ἐρώτησε τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους· *Τί κακὸ ἔκαμε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ;* — Ἀπαντοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι καὶ οἱ Γραμματεῖς : *Ἄν δὲν ἔκανε κανένα κακὸ, δὲ θὰ τὸν ὠδηγούσαμε σὲ Σέ !* - Τότε, λέει ὁ Πιλάτος : *λάβετε τον σεῖς καὶ κρίνετέ τον σύμφωνα μὲ τὸ νόμο σας !*. Τὸ συνέδριο ἀπαντᾷ : *Ἐμεῖς τὸν ἐκρίναμε καὶ τὸν ἡύραμε ἔνοχο θανάτου, γιὰτὶ ἐρέθιζε τὸν ὄχλον καὶ τοὺς ἔλεγε νὰ μὴ πληρώνουν φόρους στὸν Καίσαρα· καὶ ἔλεγε ἀκόμα, πὼς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ! Καὶ γιαντὸ εἶναι ἄξιος θανάτου· ἐμεῖς δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ θανατώσουμε κανένα !*

Ὁ Πιλάτος γυρίζει μέσα στὸ Γραφεῖο του καὶ ρωτᾷ τὸν Κύριο : *Ἀλήθεια ;* Εἶσαι σὺ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ; Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ. *Σὺ λέγεις, πὼς εἶμαι βασιλεὺς· μὰ ἡ δική μου βασιλεία δὲν εἶναι σ' αὐτὸ τὸν κόσμον !*

Κι ἄλλες συζητήσεις ἔκαμε ὁ Πιλάτος μὲ τὸν Κύριο. Ἐπέστηκε, πὼς ἀπὸ φθόνο, καὶ μόνο ἀπὸ φθόνο καὶ κακία, τὰ ἔκαναν αὐτὰ οἱ Ἰουδαῖοι. Ἐνισχύθηκε στὴ σκέψη του αὐτὴ καὶ ἀπ' τὴ γυναῖκα του, ποῦ τοῦ μῆνυσε κείνη τὴ στιγμὴ : *Δὲν ὑπάρχει ναμμιὰ*

διαφορὰ μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ δικαίου Ἐκείνου· Πολλὰ εἶδα ἀπόψε στὰ ὄνειρά μου γι Αὐτόν !..

Βγαίνει λοιπὸν ὁ Πιλάτος καὶ τοὺς λέει : Ἐγὼ δὲ βρίσκω καμμιὰ αἰτία σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο !

Μὰ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς ἐφώνηζαν : *Ἀρχισε ἀπ' τῆς Γαλιλαίας καὶ ἀναστατώνει τὸ λαό, διδάσκοντας σ' ὅλη τὴν Ἰουδαία !*
 Ὁ Πιλάτος ζητάει νὰ βγάλῃ τὴν εὐθύνη ἀπ' ἐπάνω του.
Γαλιλαία ! ἄκουσε ὁ Πιλάτος...

καὶ νόμισε, πὼς ἤρε τὴν εὐκαιρία ν' ἀπαλλαγῇ ! Ἡ Γαλιλαία ἦταν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἡρώδης. Ὁ Ἡρώδης, ἔτυχε αὐτὲς τὲς ἡμέρες νὰ βρίσκεται στὴν Ἱερουσαλήμ. Τὸν ἔστειλε λοιπὸν στὸν Ἡρώδη.

Ὁ Ἡρώδης εἶχε ἀκουσμένα πολλὰ γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ εὐχαριστῆθηκε, ποὺ τὸν εἶδε. Περὶμενε νὰ ἰδῇ καὶ ν' ἀκούσῃ πιὸ πολλά. Μὰ ὁ Κύριος δὲν τοῦδωκε καμμιάν ἀπάντησιν ! Ἦταν ἐμπρὸς καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ κατηγοροῦσαν ἔντονα τὸν Κύριο, περιμένοντας νὰ ὑπογράψῃ ὁ Ἡρώδης τὴν θανατικὴν ποινή !

Ὁ Ἡρώδης ἐχλεύασε τὸν Κύριο ὅσο μπορούσε· τόσο αὐτός, ὅσο καὶ οἱ στρατιῶτες του· ἔπειτα τὸν ἔντυσε μιὰ κόκκινη βασιλικὴ χλαμύδα, τὸν ἐμαστίγωσε καὶ τὸν ἔστειλε πάλι στὸν Πιλάτο.
 Κι ὁ Ἡρώδης δὲ βρίσκει αἰτία γιὰ θάνατο.

Ἡ περιπέτεια αὐτῇ τοῦ Χριστοῦ ὠφέλησε τὸν Ἡρώδη καὶ τὸν Πιλάτο, γιὰτὶ τοὺς ἔκανε φίλους, ποὺ πρῶτα ἦταν ἐχτροί. Καὶ στὴν ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ ἀκόμα, συμφιλίωνε τοὺς ἐχτροὺς ὁ Κύριος !

Ὁ Πιλάτος τότε καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐλεεινοῦ Συνεδρίου καὶ τοὺς λέει : Ἰδατε ; ἀνάκρινα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο μπρὸς σας καὶ δὲν ἤρα καμμιά αἰτία· μὰ οὔτε καὶ ὁ Ἡρώδης ἤρε τίποτε· οἷς ἔστειλα σ' αὐτὸν μαζί μὲ τὸν κατηγορούμενο ! Τώρα ἀφοῦ τὸν δεῖρω θὰ τὸν ἀπολύσω ! . - « Ὅχι, Ὅχι » φώναζαν ἐκεῖνοι !...

Τότε ὁ Πιλάτος ἐσκέφτηκε τὸ ἐξῆς· στέλνει καὶ φέρνει ἀπ' τῇ φυλακῇ τὸ *Βαραββᾶ*, ἓνα τρομερὸ κακοῦργο, ποὺ ἦταν καταδικασμένος σὲ θάνατο· τὸν στένει πλάϊ στὸ Χριστὸ καὶ λέει στοὺς Ἰουδαίους, ποὺ ἦταν τώρα ἀμέτρητοι μαζεμένοι στὴν αὐλὴ τοῦ Πραιτωρίου· Ἐαίρετε, πῶς εἶναι παλιὰ συνήθεια, κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, νὰ χαρίζη ὁ Ἡγεμόνας τὴ ζωὴ σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς καταδικασμένους σὲ θάνατο. Ποιὸν θέλετε λοιπὸν ἀπ' τοὺς δυὸ νὰ σᾶς ἀπολύσω; τὸ *Βαραββᾶ* ἢ τὸν

Τὸ Βαραββᾶ ἢ τὸν Ἰησοῦ;

Ἰησοῦ; Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἔλο τὸ συνέδριο φώναξαν· Τὸ *Βαραββᾶ*, τὸ *Βαραββᾶ*!!...

Πάλι τοὺς ρώτησε ὁ Πιλάτος, γιατί ἤθελε ν' ἀπολύσῃ τὸ Χριστό! Κι αὐτοὶ πάλι κραύγασαν· Τὸ *Βαραββᾶ*, τὸ *Βαραββᾶ*!— Τὸν Ἰησοῦ τί νὰ τὸν κάνω; εἶπε ὁ Πιλάτος « Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν! » ἐφώναξαν οἱ Ἰουδαῖοι. Καὶ τρίτῃ φορὰ ρώτησε ὁ Πιλάτος:

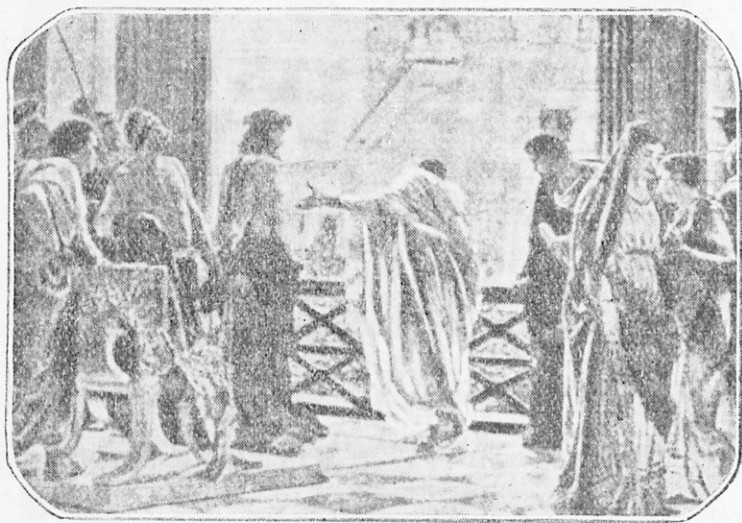
*Ἐγώ, εἶπε, δὲ βροῖσκω καμμιὰ αἰτία σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο!
τί κακὸ ἔκαμε; Μὰ κείνοι φώναζαν δυνατώτερα· «Ἄρον, ἄρον,
σταύρωσον αὐτόν!»*

Τότε ὁ Πιλάτος πῆρε τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ἐμαστίγωσε καὶ τὸν πα-
ράδωκε στοὺς στρατιῶτες. Ἐκεῖνοι

Ἰδε ὁ ἄνθρωπος!...

ἔπλεξαν ἓνα ἀκάνθινο στεφάνι καὶ τοῦ

τὸ φόρεσαν τοῦδωκαν κι ἓνα καλάμι στὸ χέρι. Κι ἔτσι, καθὼς ἦταν, μὲ
τὴν κόκκινη χλαμύδα, μὲ τὸ στεφάνι, καὶ μὲ τὸ καλάμι γιὰ σκῆπτρο,

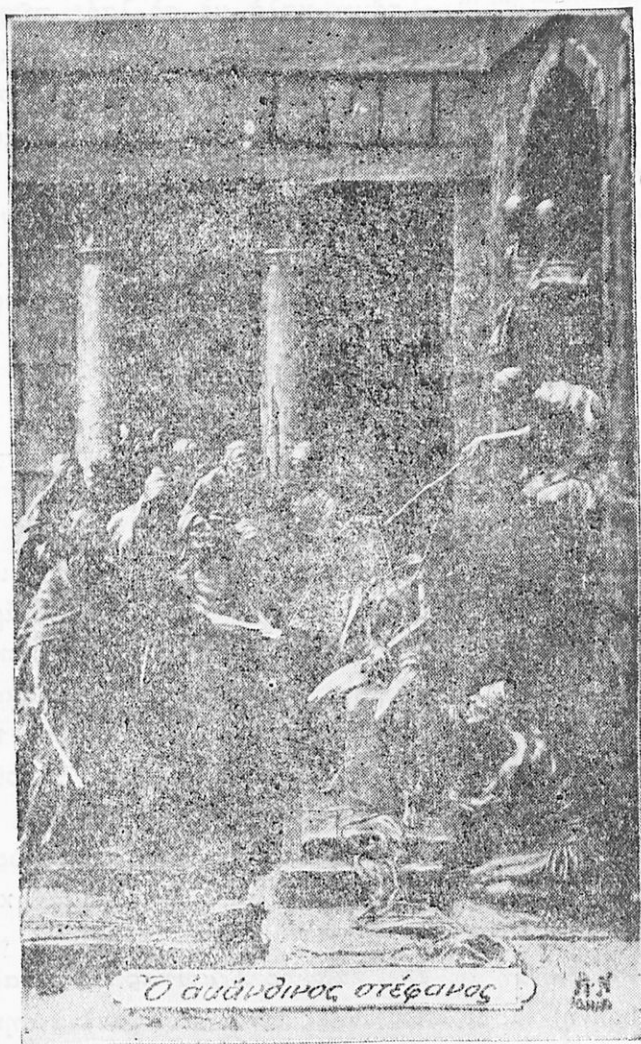

Ἰδε! ὁ ἄνθρωπος!...

τὸν ἐχλεύαζαν καὶ τοῦλεγαν: *Χαῖρε, ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων!..*
Καὶ τὸν ἔφτυναν!..καὶ τὸν ἐρράπιζαν!..καὶ τὸν περιφρονοῦσαν!...

Παίρνει ὁ Πιλάτος τὸν Κύριο, καθὼς ἦταν ματωμένος, ἐξευτε-
λισμένος, ἀξιολύπητος, καὶ τὸν παρουσιάζει στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ
στοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς λέει: «Ἰδε ὁ ἄνθρωπος!...». — «Ἄρον,
ἄρον, σταύρωσον αὐτόν!», ἐκραύγαζαν ἐκεῖνοι.

Λέει ὁ Πιλάτος : Τὸ Βασιλιά σας νὰ σταυρώσω ;
Ἀπαντοῦν οἱ Ἰουδαῖοι : Δὲν ἔχουμε ἄλλο βασιλιά, παρὰ τὸν

Καίσαρα. Ἄν ἀπολύσης αὐτόν, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα !

Βλέποντας ὁ Πιλάτος, πὼς τίποτε δὲν ὠφελεῖ καὶ πὼς περισσότε-
 ρος θόρυβος γίνεται, καὶ θέλοντας νὰ
 Ὁ Χριστὸς παραδίνεται γιὰ νὰ
 σταυρωθῇ!...

ἔπλυνε τὰ χέρια του λέγοντας: *Εἶμαι*
ἀθῶος ἀπ' τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ δικαίου! Σεῖς νὰ ὀψεστε!

Οἱ Γραμμαεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ ἦταν ὡς τώρα ἔξω φρενῶν,
 γιατί εἶχαν τὸ φόβο μὴ τοὺς ξεφύγῃ ὁ Ἰησοῦς!, στὴ στιγμὴ γίνονται
 ἔξω φρενῶν ἀπ' τὴ χαρά τους καὶ φωνάζουν: *Τὸ αἷμα του ἅς εἶναι*
πάνω στὰ κεφάλια τὰ δικὰ μας καὶ τῶν παιδιῶν μας!...

Τότε ὁ Πιλάτος ἀπόλυσε τὸ Βαραββᾶ, τὸ δὲ Κύριο τοὺς τὸν πα-
 ράδωκε γιὰ νὰ σταυρωθῇ!...

Ἦταν ἀκόμα οἱ πρωῒνές ὥρες τῆς Παρασκευῆς.

§ 48. Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἄμα ἔδωκε ὁ Πιλάτος τὴν ἄδειαν νὰ σταυρωθῇ ὁ Χριστός, τὸν
 παράλαβαν εἰ στρατιῶτες κι ἄρχισαν νὰ
 Ὁ βαρὺς σταυρὸς στοὺς ὤμους
 τοῦ Ἀθώου!...

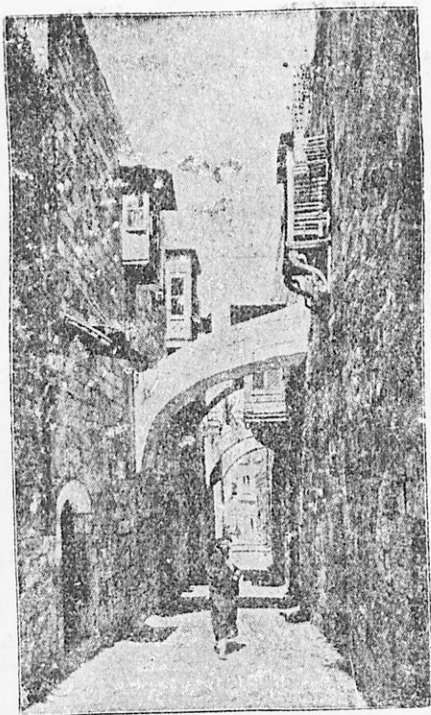
Ἔπειτα τοῦβγαλαν τὴν κόκκινη χλα-
 μύδα, τοῦ φόρεσαν τὰ δικὰ του φορέματα, τὸν ἐφόρτωναν τὸ βαρὺ
Σταυρό του καί... πήραν τὴν ὁδὸ Γολγοθᾶ!... Τὸν ὠδηγοῦσαν στὸν
 τόπο τῆς Σαυρώσεως!

Στὸ δρόμο ὁ Κύριος ἀπόκαμε ἀπ' τὸν κόπο, ἀπ' τοὺς πόνους,
 ἀπ' τοὺς ἐξευτελισμοὺς κι ἀπ' τίς προσβολές, ποὺ τοῦκαμαν! κι ἔπρεσε...
 λιπόθυμος!

Ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπ' ἐκεῖ κάποιοι *Σίμωνας Κυρηναῖος* (ἀπ'
 τὴν πόλιν Κυρήνη) καὶ οἱ στρατιῶτες τὸν ἀγγάρεψαν νὰ σηκώσῃ καὶ
 νὰ μεταφέρῃ τὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου!

Ἀκολουθοῦσαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ πολλὸς ὄχλος

Ἰουδαίων· μαζί τους ἦταν καὶ πολλοὶ πιστοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ ἔκλαιγαν γιὰ τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου· ὁ Κύριος τὶς ἀντίκρυσε καὶ τοὺς λέει : *Μὴ κλαῖτε γιὰ μένα, θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ· κλαίγετε γιὰ τὴν τύχη τῇ δικῇ σας καὶ τῶν παιδιῶν σας !.*

Πῆραν τὴν ὁδὸ Γολγοθᾶ...

Τέλος ἔφτασαν στὸ λόφο Γολγοθᾶ (ἢ Κρανίου τόπο, καθὼς τὸν ἔλεγαν) ποὺ σταύρωναν τοὺς κακούργους !...

Ἐκεῖ οἱ στρατιῶτες ἐσταύρωσαν τὸν Κύριο καὶ ἔστησαν τὸ
Σταυρὸ τοῦ στῆ Γῆ! Τὴν ἴδια ὥρα ἐσταύ-
ρωσαν καὶ δυὸ ληστὲς καὶ ἔστησαν τοὺς
σταυροὺς τοὺς δεξιὰ καὶ ἀριστερά· καὶ

Ὁ Ἀθῶς σταυρῶνται στὸ
μέσο δυὸ κακούργων !...

στὸ μέσο ἦταν ὁ Σταυρὸς μὲ τὸν Ἰησοῦ !

Ὁ Πιλάτος ἔγραψε καὶ μιὰ ἐπιγραφὴν μὲ γράμματα Ἑβραϊκὰ-Ἑλ-

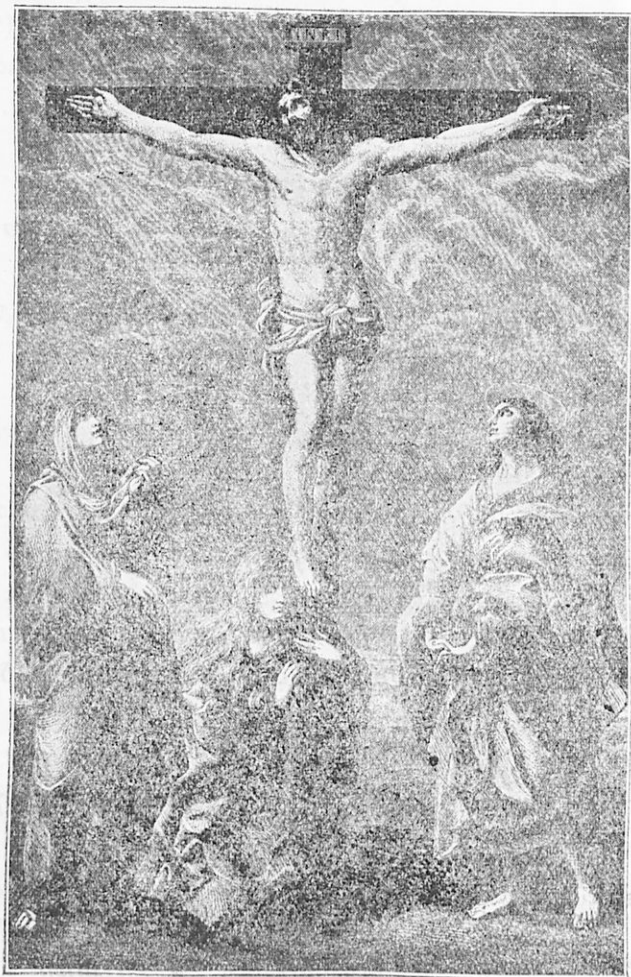

Ἀπόκανε ἀπ' τοὺς πόνους... καὶ ἔπεσε...

ληνικά-Ρωμαϊκά, ποὺ ἔλεγε : « Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς
τῶν Ἰουδαίων (I. N. B. I.) » καὶ ἔστειλε νὰ τὴν κολλήσουν ἐπάνω στὸ
Σταυρὸ.

Μὰ οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων δὲν τὴν ᾔθελαν ἔτσι τὴν
ἐπιγραφὴν ᾔθελαν νὰ φαίνεται ἡ ἀφορμὴ, γιὰ τὴν ὁποία τὸν ἐσταύ-
ρωσαν. Ἐπῆγαν λοιπὸν στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν : « Μὴ γράφεις » ὁ

βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων» ἀλλὰ γράψε κεῖνο, ποὺ εἶπε ὁ ἴδιος :

Κι ἔστησαν τὸ Σταυρό...

«Βασιλεὺς εἶμαι τῶν Ἰουδαίων». Ὁ Πιλάτος, θυμωμένος, τοὺς ἔδωξε ! «Ὅ,τι ἔγραψα, ἔγραψα», τοὺς λέει !

Οἱ στρατιῶτες, ποὺ σταύρωσαν τὸν Κύριο, μοιράστηκαν τὰ φορέ-
ματά του καὶ γιὰ τὸ χιτῶνα του ἔβα-
λαν κλῆρο καὶ τὸν ἐπῆρε ἕνας⁽¹⁾.
Ὁ Κύριος συχωράει τοὺς σταυ-
ρωτὲς του !...

Τώρα, ὁ Κύριος τοῦ Κόσμου, ὁ Κύ-
ριος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς κρεμόταν στὸ Σταυρό !... γυμνός,
ματωμένος, πονεμένος !...

Κι ὅμως δὲν ἐγόγγυζε ! κι ὅμως δὲν ἔλεγε κατάρες ! Τ' ἀντίθετο !
Ὑψωσε τὰ μάτια του στὸν Οὐρανὸ καὶ εἶπε : *Πατέρα, συχώρεσέ*
τους, δὲν ξαίρουν τί κάνουν !...

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι στάθηκαν γύρω ἀπ' τὸ Σταυρὸ
τοῦ Κυρίου καὶ ἔλεγαν περιπαιχτικά : *"Αλλους ἔσωσες, τὸ ἑαυτό*
σου δὲ μπορεῖς νὰ τὸν σώσης ;" *Ἄν εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ βασιλεὺς*
τοῦ Ἰσραὴλ, κατέβα τώρα ἀπ' τὸ Σταυρὸ σου, γιὰ νὰ ἰδοῦμε
καὶ νὰ πιστέψουμε καὶ μεῖς !

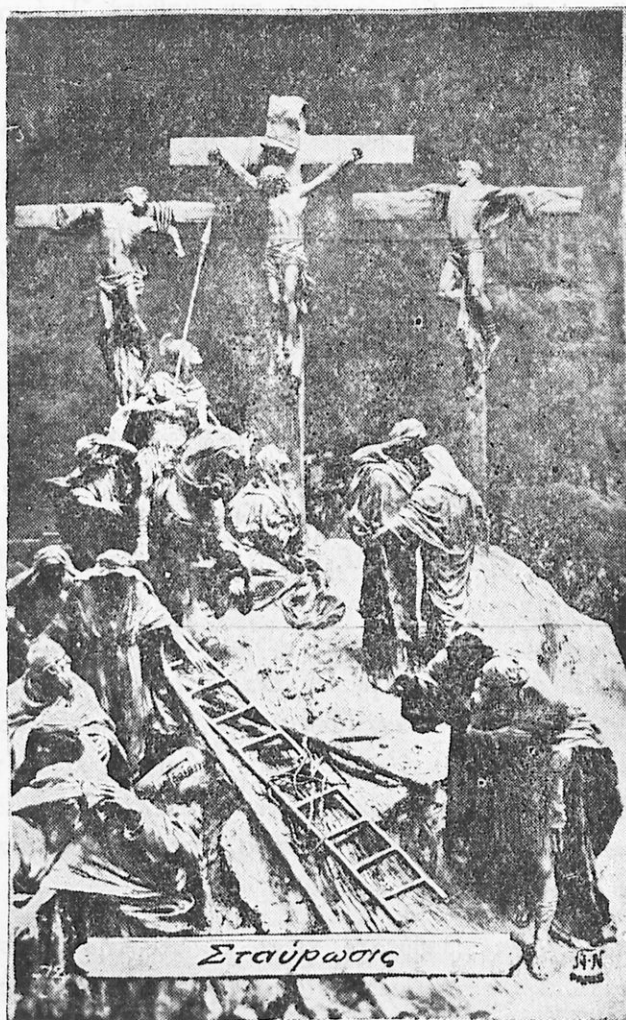
Κι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ληστές, ποὺ σταυρώθηκαν μαζί, βλαστημοῦσε
καὶ ἔλεγε : *"Ἄν εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, σῶσε τὸν ἑαυτό σου καὶ*
σῶσε καὶ μᾶς !... Ὁ ἄλλος ὅμως τοῦ κάνει δυνατὴ ἐπίπληξη καὶ
τοῦ λέει : *Δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό, ποὺ λὲς αὐτά ; Καὶ μεῖς μὲν,*
δίκαια ὑποφέρουμε γιὰ ὅσα κάναμε· αὐτὸς ὅμως δὲν ἔκανε
κανένα ἄτοπο ! Ἐπειτα στράφηκε πρὸς τὸν Κύριο καὶ τοῦ λέει :
«Μνήσθητί μου, (θυμήσου με) Κύριε, ὅταν ἔρθῃς στὴ βασιλεία
σου !» Κι ὁ Κύριος τοῦ ἀποκρίθηκε : *Ἀλήθεια σοῦ λέγω ! ἀπὸ*
σήμερα εἶσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο !...

Εἶπαμε, πὼς παρακολούθησαν τὸ μαρτύριο τοῦ Κυρίου καὶ πολλές
γυναῖκες. Ἀπ' αὐτὲς ἡ *Μαρία ἡ*

Μητέρα ! νὰ υἱός σου !

Μαγδαληνή, ἡ Σαλώμη καὶ ἡ Μα-
ρία τοῦ Κλωπᾶ συνώδευαν καὶ συγκρατοῦσαν τὴ *Μητέρα* τοῦ
Κυρίου ! Εἶναι ἀπερίγραπτη καὶ ἀνείπωτη ἡ θλίψη τῆς· βλέπει τὸ γιό

(1) Τὸ εἶχε προφητέψει ὁ Ἡσαΐας.

Μνήσθητί μου Κύριε! ...

της γυμνός, κατάδικο, κρεμασμένο! Ποῦ ναῦρη παρηγοριά; Ἀντικρύ-
ζει ὁ Κύριος σὲ μιὰ στιγμή τῇ μητέρα του νὰ σπαράζῃ ἀπ' τὸν πόνο!

βλέπει πλάι της και τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ Ἰωάννη νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα!...καὶ φωνάζει: *Μητέρα, νὰ ὁ γιὸς Σου!* καὶ τῆς δείχνει τὸν Ἰωάννη· καὶ στὸν Ἰωάννη λέει: *Ἰωάννη, νὰ ἡ μητέρα σου!*—Ἀπ' ἐκείνη τὴν ὥρα πῆρε ὁ Ἰωάννης τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου στὸ σπίτι του καὶ τὴν περιποιόταν σὰν ἀληθινὴ Μητέρα του!

Ἦταν τώρα μεσημέρι ἀκριβῶς, τῆς Παρασκευῆς. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε ψηλὰ στὸν Οὐρανὸ καὶ μὲ μάτι αὐστηρὸ ἔβλεπε τὸ κακούργημα, ποὺ ἔκαμαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς! Τώρα...ἔφριξε κι αὐτὸς κι ἔκρυψε τὶς ἀκτῖνες του! Βαθὺ σκοτάδι γίνηκε...ποὺ κράτησε τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες!..

Οἱ πόνοι τοῦ Χριστοῦ γίνηκαν ἀνυπόφοροι! Σὲ μιὰ στιγμὴ φώναξε! *Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μ' ἐγκατέλειπες;* Αὐτὰ τὰ εἶπε στὴν ἑβραϊκὴ γλῶσσα: «*Ἥλί, Ἥλί, λαμὰ σαβαχθανί*».—Μερικοὶ ἀπ' τοὺς κακοὺς Ἰουδαίους, ποὺ στέκονταν ἀκόμα κεῖ, ἔλεγαν μὲ περιφρόνηση: Τὸν Ἥλία, τὸν προφῆτη φωνάζει νὰ τὸν σώσῃ!. Ἐπειτα ὁ Κύριος εἶπε: «*Διψῶ*!». Ἀμέσως ἓνας στρατιώτης ἔτρεξε κι ἔφερε *χολὴ καὶ ξεῖδι* καὶ μ' ἓνα καλάμι καὶ σπόγγο προσπάθησε νὰ βάλῃ στὸ στόμα τοῦ Κυρίου! Ὁ Κύριος, μόλις ἐγεύθηκε λίγο, τὸ ἀηδίασε καὶ δὲν τὸ δέχθηκε! Ἐπειτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴ του καὶ μὲ φωνὴ μεγάλη φώναξε: «*Τετέλεσται! Πατέρα, στὰ χέρια Σου παραδίνω τὸ πνεῦμα μου!*» Καί...Ἀπέθανε!

Τὸ σκοτάδι γίνηκε βαθύτατο κεῖνη τῇ στιγμῇ! Φοβερὸς σεισμὸς ἔσεισε ὅλη τὴ Γῆ! πολλὰς καταστροφὰς γίνηκαν στὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ στὴν πόλη!...

Ὁ Ἐκατόνταρχος μὲ τοὺς στρατιῶτες, ποὺ φύλαγαν τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, ἅμα εἶδε ὅλα αὐτά, τρόμαξε καὶ εἶπε: «*Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀλήθεια εἶναι Υἱὸς Θεοῦ!*». Καὶ πολλοὶ Ἰουδαῖοι, ποὺ

ἦταν ἀκόμα καὶ πάνω, γύρισαν κατατρομαγμένοι στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ χτυποῦσαν στὰ στήθη τους γιὰ τὸ κακό, ποὺ ἔκαμαν !

Ἦταν τώρα ἀπόγεμα τῆς Παρασκευῆς· ἔπειτα ἀπ' τὴ δύση τοῦ ἡλίου θάρχιζε ἡ μέρα τοῦ **Σαββάτου**.
 Μὲ λόγῃ κέντησαν τὴν πλευρά Του !...

Τὸ Σάββατο ἦταν πάντα μεγάλη μέρα γιὰ τοὺς Ἰουδαίους· σήμερα βέβαια ἦταν καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀπ' τὶς ὀκτὼ ἡμέρες τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα.

Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίσημοι δὲν ἤθελαν νὰ μένουν τὰ πτώματα στοὺς σταυροὺς τέτοια ἐπίσημη μέρα. Πῆγαν λοιπὸν στὸν Πιλάτο καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ διατάξῃ νὰ συντρίψουν τὰ σκέλη τῶν σταυρωμένων, γιὰ νὰ πεθάνουν μιὰ ὥρα γρηγορώτερα καὶ νὰ πάρουν τὰ πτώματά τους ἀπ' τοὺς σταυροὺς. Ὁ Πιλάτος ἔστειλε μερικοὺς στρατιώτες. Ἐκεῖνοι πῆγαν καί, τῶν μὲν δυὸ ληστῶν, ἐσύντριψαν τὰ σκέλη, μὰ τὸν Κύριο δὲ τὸν ἐπείραξαν γιὰτὶ ἦταν νεκρός ! Μόνο ἓνας στρατιώτης, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ἂν πράγματι ἦταν νεκρός, ἐκέντησε μὲ τὴ **λόγχῃ** του τὴν πλευρά τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀμέσως ἔτρεξε **αἷμα καὶ νερό**.⁽¹⁾

(1) Τὰ γεγονότα τῆς μεγάλης Παρασκευῆς τὰ γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στὴν **δουκία** τῆς Μεγάλης Πέμπτης πρὸς τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Τότε φάλλεται καὶ τὸ τροπάριο :
 «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν Γῆν κρεμάσας. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς. Ψευδῇ ποροφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἥλοις προσηλώθη ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Δόγῃ ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμεν Σου τὰ Πάθη Χριστέ. Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἑνδοξὸν Σου Ἀνάστασιν».

§ 49. Η ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πρὶν νὰ τελειώσῃ ἀκόμα ἡ μέρα τῆς Παρασκευῆς, ἐπῆγγε στὸν
 Ἡ Ζωὴ κατεβαίνει στὸν Τάφο!
 Πιλάτο ἓνας κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Χρι-
 στοῦ, ὁ σεβάσιμος βουλευτὴς Ἰωσήφ
 ἀπ' τὴν Ἀριμαθαία, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πάρῃ
 τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσῃ.

Ὁ Πιλάτος τοῦδωκε τὴν ἄδεια· ὁ Ἰωσήφ ἀγόρασε ἓνα καθαρὸ

Κατέβασε ἀπ' τὸ Σταυρὸ τὸ Ἅγιο Σῶμα...

σινδόνι, ἀγόρασε μύρα καὶ ἄρώματα καὶ μαζί μ' ἄλλον κρυφὸ μαθητὴ,
 τὸ Νικόδημο, πῆγε νὰ κάμῃ τὸ μεγάλο του καθήκον. Κατέβασε
 ἀπ' τὸ Σταυρὸ τὸ Ἅγιο Σῶμα, τὸ ἄλειψε μὲ τὰ μύρα καὶ μὲ τὰ

ἄρώματα καὶ τὸ ἐνταφίασε σ' ἓναν τάφο, ποῦ εἶχε σκαλισμένο στὸ ρίζωμα ἐνδὲς βράχου γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ἐπειτα προσκύνησαν τὸ Ἅγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου μαζί μὲ τὸ Νικόδημο, κύλισαν ἓνα μεγάλο λίθο καὶ ἐκλείσαν τὴ θύρα τοῦ μνημείου!

Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καὶ ἡ Σαλώμη παρακολούθησαν καὶ εἶδαν ποῦ κήδεψαν τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου.

Ὅλα τέλειωσαν! καὶ εἶναι ἀκόμα Παρασκευὴ (1).

ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟ

§ 50. Οἱ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΣΦΡΑΓΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΒΑΖΟΥΝ ΦΡΟΥΡΑ

Ἰκανοποιημένοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων ἀπ' τὴν ἄγρια ἐκδίκησή τους, θὰ νόμιζε κανεὶς, πὼς πέρασαν ἡσυχῇ βραδιά! Ὅχι! Ἐχουν ἀνησυχίες τρομερές!... Ἡ συνείδησή τους τοὺς βαρύνει τρομερά! Ἐπειτα, τὰ τόσα σημεῖα, ποῦ γίνηκαν ἔκαναν πολὺ κόσμον νὰ χτυπήσῃ στὸ στήθος του καὶ νὰ λέγῃ: «**Κακὸ ποὺ γίνηκε!** Ἀλήθεια αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν Υἱὸς Θεοῦ!». Μὰ καὶ ἄλλη ἀφορμὴ τάραζε τὴν ψυχὴ καὶ τὴ σκέψη τῶν Ἀρχηγῶν αὐτῶν τοῦ λαοῦ! Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους, καὶ τῶν Ρωμαίων καὶ τῶν Ἰουδαίων τὰ

(1) Στὴν τελετὴ τῆς Ἀποκαθηλώσεως, ποὺ τὴν γιορτάζει μὲ μεγάλη ἐπισημότητα ἡ Ἐκκλησία τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, φάλλουν καὶ τὰ τροπάρια:

«Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρῷ εἰλίσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.»

«Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρὸν ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε τὴν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι, Σέ, Χριστέ, ἐκήδευσεν καὶ τῷ πόθῳ ἡπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, σῶμα τὸ ἀκήρατον σου περιπτύξασθαι ὅμως συστελλόμενος φόβῳ, χείρων ἀνεβόᾳ σου Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, Φιλάνθρωπε!»

πτώματα ἔπρεπε ἢ νὰ μείνουν στοὺς σταυροὺς καὶ νὰ σπαραχτοῦν ἀπ' τὰ ὄρνια, ἢ νὰ πεταχτοῦν σὲ μιὰν ἀτιμωτικὴ κοιλάδα ! Τώρα τί ἔγινε ; Ὁ Πιλάτος ἐπέτρεψε στὸν Ἰωσήφ νὰ ἐνταφιάσῃ τὸν Κύριο !.

Θυμοῦνται οἱ κακοὶ αὐτοὶ μελετητὲς τῆς Γραφῆς, πὼς ὁ Κύριος εἶπε, ὅταν ἐζοῦσε: «*Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι !*»

Πῶς νὰ ἡσυχάσουν οἱ κακοῦργοι ; Χίλιες πονηρὲς σκέψεις στριφογυρίζουν στὸ σκοτισμένο τους μυαλό ! Χίλιες ὑπόνοιες κάνει ἡ διαστρεμμένη τους ψυχὴ ! Πῶς θὰ ξημερώσῃ ! Πότε θὰ φωτίσῃ ;

Ἔτσι τοὺς ἡῦρε τὰ πρωτὶ τοῦ Σαββάτου ! Τρέχουν πάλι πρωτὶ στὸν Πιλάτο ! Πρωτὶ σὰν καὶ χθὲς ! Χθὲς ἤθελαν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐξόντωση τοῦ Μεγάλου Ἀθώου· σήμερα τί θέλουν

Σφραγίζουν τὸν τάφο καὶ τοποθετοῦν *φρουρά...

πρωτὶ-νύχτα στὸ Πραιτώριο ; Ἐπειτα χθὲς δὲν τοὺς πρόσβαλε ὁ Πιλάτος λέγοντας: «*ὅ,τι ἔγραψα, ἔγραψα !*» — Τί θέλουν τώρα ; καὶ μὲ ποιά μοῦτρα τὸν ξυπνοῦν σήμερα πάλι πρωτὶ ;

Θέλουν οἱ ἀναιδεῖς ν' ἀσφαλιστοῦν τώρα... ἀπ' τὸ Νεκρὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου ! Καὶ νεκρὸ τὸν τρέμουν !

Θυμηθῆκαμε, λένε, πὼς ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπε, ὅταν ἀκόμα ζοῦσε ; «*Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι !*» Δόσε διαταγὴ λοιπὸν ν' ἀσφαλιστῇ ὁ τάφος, ὥς τὴν τρίτη μέρα. Φοβούμαστε μήπως πᾶνε οἱ μαθητὲς του τὴ νύχτα καὶ τὸν κλέψουν καὶ ποῦν στὸ λαό, πὼς ἀναστήθηκε ! καὶ τότε θᾶνε «*ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρότερη ἀπ' τὴν πρώτη !*»

Λυπόντουσαν οἱ ψεῦτες καὶ ὑποκριτὲς τὸ λαό, μὴν παραπλανηθῇ !.. Τὴν ἔπαθε, ἔλεγαν, μιὰ φορὰ ὁ καϊμένος ὁ λαός, ποὺ τὸν ἐπίστεψε γιὰ Μεσσία ! τώρα νὰ τὴν ξαναπάθῃ καὶ νὰ τὸν πιστέψῃ γιὰ Θεό ; Ὡ !.. αὐτὸ τοὺς φαίνεται πολὺ !

Ὁ Πιλάτος ἀπὸ χθὲς, ποὺ εἶδε τὴ μοχθηρίαν τους, τοὺς ἔχει ἀηδιάσει. Καὶ τώρα, οὔτε νὰ τοὺς ἀντικρύσῃ θέλει. Πηγαίνετε τοὺς λέει, ἔχετε φρουρά, ἀσφαλίστε ὅπως ξαίρετε..

Μπρὸς στὸ ἄνομο συμφέρον ἔτους, τί τοὺς ἦταν κάθε προσβολή ;
 ἴποτε !—Φεύγουν γρήγορα· παίρνουν στρατό· τρέχουν στὸν Τάφο·
 φραγίζουν, οἱ ἀνόητοι!..., τὴ θύρα τοῦ μνημείου καὶ τοποθετοῦν φρουρά!
 Καὶ ἐπιστρέφουν ἡσυχαι...

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

§ 51. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Εἶναι τώρα πολλή νύχτα τῆς Κυριακῆς. Κοιμοῦνται οἱ Γραμμα-
 τισμένοι καὶ οἱ Σοφοὶ τῶν Ἰου-
 δαίων· κοιμοῦνται κάπου κρυμμένοι καὶ

οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου, φοβισμένοι καὶ πονεμένοι !...

Καὶ μόνο *τρεῖς γυναῖκες* βρίσκονται μὲ θάρρος καὶ μ' αὐτοθυ-
 ρία ! Μόνο τρεῖς γυναῖκες ἀποφασίζουν ν' ἀνοίξουν δρόμο, μέσα σ' ὅλα
 τὰ ἐμπόδια, νὰ περιφρονήσουν ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ ν' ἀνεδοῦν
 ὡς ἐκεῖ, στὸν Τάφο τοῦ Κυρίου, *γιά ν' ἀλείψουν τὸ Νεκρὸ μὲ
 μύρα*, καθὼς συνείθιζαν νὰ κάνουν οἱ Ἰουδαῖοι στοὺς νεκροὺς τους τὴν
 τρίτη μέρα.

Ποιὲς ἦταν οἱ γυναῖκες αὐτές ;—Ποιὲς ἄλλες θάταν παρὰ κεῖνες,
 ποὺ εἶχαν τὸ θάρρος ν' ἀκολουθήσουν ὡς τὸ Σταυρό· ποὺ εἶχαν τὴν
 περιέργεια νὰ παρακολουθήσουν τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ Νικόδημο καὶ νὰ
 ἴδουν «*ποῦ ἔθηκαν τὸν Κύριο !...*». *Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ
 ἦταν, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμῃ !*

Αὐτὲς ἀγόρασαν μύρα καὶ ἀρώματα καὶ ξεκίνησαν γιά τὸ μεγάλο
 τοὺς *καθῆκον*, πρὶν ἀκόμα νὰ ξεχωρίσῃ ἡ νύχτα ἀπ' τὴν ἡμέρα !

Μὲ τίς πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου βρέθηκαν ἐκεῖ ! Σ' ὅλο τὸ δρόμο
 συλλογίζονταν: *Ποιὸς θὰ μᾶς ἀποκυλίσῃ τὸ λίθο ἀπ' τὴ θύρα
 τοῦ μνημείου ;*. Καὶ ἦταν τόσο μεγάλος ! Καὶ ἦταν τόσο βαρὺς !

Λέγοντας αὐτά, ἀντίκρυσαν τὸ μνημεῖο ! Καί ... τί βλέπουν ! ὁ λίθος εἶναι ἀποκυλισμένος ἀπ' τὴν θύρα ! οἱ στρατιῶτες ἄφρονι κι ἀμίλητοι κάθονται σὰν ἀπολιθωμένοι !.. καὶ δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ τίς ρωτήσουν ποῦ πηγαίνουν !

Μπαίνουν στὸ μνημεῖο !.. Ὁ Τάφος εἶναι ἀνοιχτός...καὶ Νεκρὸς
δὲν ὑπάρχει μέσα ! Μόνον ἓνα νεανί-
σκο, ἓναν *"Ἀγγελο !* βλέπουν νὰ κάθε-
ται στὰ δεξιὰ τοῦ Τάφου ! κι ἀκοῦν νὰ τοὺς λέη : *Μὴ φοβάστε !*
Τὸν Ἰησοῦ ζητᾶτε τὸ Ναζωραῖο, τὸ Σταυρωμένο ;—Ἀνέστη !
Δὲν εἶναι ἐδῶ ! Ἰδέτε ὁ τόπος, ποῦ τὸν εἶχαν βάλει ! Πηγαί-
νετε νὰ εἰπῇτε στοὺς μαθητὲς του, πὼς Ἀνέστη καὶ πὼς θὰ
συναντηθοῦν στὴ Γαλιλαία !.

Βγῆκαν οἱ γυναῖκες ἀπ' τὸ μνημεῖο κι ἔτρεχαν μὲ φόβο καὶ μὲ χαρὰ νὰ βροῦν τοὺς φοβισμένους καὶ πονεμένους Μαθητὲς καὶ νὰ τοὺς ἀναγγεῖλουν τὴ *μεγάλη εἰδση !*

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης, τρέχουν, ἀκράτητοι ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό τους, στὸ Μνημεῖο· μαζί τους ἀκολουθοῦν καὶ οἱ τρεῖς γυναῖκες. Ὁ Ἀγγελος τοὺς δίνει τὴν ἴδια πληροφορία : « *Ἀνέστη !*
δὲν εἶναι ἐδῶ ! » καὶ φεύγουν οἱ δυὸ μαθητὲς. Ἀκολουθοῦν οἱ γυναῖ-
κες ἀργά ... ἀργά ... Καὶ μόνο ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ μένει πιὸ πίσω·
λίγο... Προχωρεῖ ... ἀργὰ ... ἀργότερα, σὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ φύγῃ ...
καὶ κλαίει ... κλαίει ... Ἐξαφνα βλέπει κάποιον πλάϊ της, ποῦ τὸν περνάει γιὰ κηπουρό, κι ἀκοῦει νὰ τὴ ρωτᾷ ! *Γυναῖκα, γιατί κλαῖς ;*
Τί ζητᾷς ;—Κλαίω, ἀπαντᾷ ἡ Μαρία, γιατί πῆραν τὸν Κύριό μου
καὶ δὲν ξαίρω ποῦ τὸν ἔβαλαν !... «*Μαρία !*» ἀκοῦει... κι ἀναγνωρίζει
τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου, τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ ! καί... τὸν βλέπει ὁλό-
σωμο !—«*Διδάσκαλέ μου*», φωνάζει ἡ Μαρία κι ὁρμάει νὰ πέσῃ στὰ
πόδια του νὰ τὸν προσκυνήσῃ ! *"Οχι !, "Οχι !*, λέει ὁ Κύριος· *Μὴ*

μ' ἐγγίξης! Πήγαινε στοὺς μαθητές μου κι ἀνάγγειλέ τους

Ἀνέστη !

τὴν εὐχάριστη εἶδηση !—Καὶ γίνεκε ἄφαντος ... ὁ Κύριος !

Σὲ λίγο ἡ Ἱερουσαλὴμ ἦταν κατάφωτη ἀπ' τὸν δόξαμπρο ἥλιο τῆς Κυριακῆς καὶ καταπλημμυρισμένη ἀπ' τὴν εἰδηση : «ὁ Χριστὸς Ἀνέστη !».

Ἡ Ἱερουσαλὴμ σειέται ἀπ' τὴν εἰδηση !

Οἱ στρατιῶτες τῆς «κουστωδίας» ποὺ φρουροῦσε τὸν Τάφο, κατέβηκαν κατατρομαγμένοι καὶ ἀνάγγειλαν σ' ὅλη τὴν πόλη, πὼς : τὴ νύχτα γίνηκε σεισμός δυνατὸς καὶ ἄγγελος Κυρίου, γεμᾶτος λάμψη καὶ ὠραιότητα, κατάλευκος, σὰν τὸ χιόνι, ἀποκύλισε τὸ λίθο· καὶ ὁ Χριστὸς ὁλόσωμος ἀναστήθηκε! Κι ἐμεῖς, ἔλεγαν, ἀπ' τὴ λάμψη καὶ ἀπ' τὸν τρόμο μας ἐπέσαμε σὰ νεκροί !...

Ἡ Ἱερουσαλὴμ σειέται καὶ βουτίζει ἀπ' τὴν εἰδηση· καὶ ὅλοι τρέχουν καὶ ἀγωνίζονται νὰ ἰδοῦν τοὺς στρατιῶτες καὶ ν' ἀκούσουν ἀπ' τὸ στόμα τους τὸ τί γίνηκε !...

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς εἶναι σασιτισμένοι· πηγαίνουν καὶ ἔρχονται, ἔρχονται καὶ πηγαίνουν !

Ἐσυκοφάντησαν τὴν Ἀνάστασίν Του !

Πῶς νὰ σταματήσουν τὴν εἰδηση; Πῶς νὰ κλείσουν τὰ μύρια στόματα, ποὺ ἄλλα ψιθυρίζουν, ἄλλα φωνάζουν : «ὁ Χριστὸς Ἀνέστη !».

Ἦσαν τὴ λύση!... Τ' ἀργύρια πάλι στὴ μέση!... Ἀργύρια τοὺς τὸν πρόδωκαν; Ἀργύρια θὰ συκοφαντήσουν τὴν Ἀνάστασίν του!... Ἐκάλεσαν τοὺς στρατιῶτες· τοὺς ἐγέμισαν τίς φοῦχτες ἀργύρια καὶ τοὺς λένε : Πέστε ... πὼς τὴ νύχτα σᾶς πῆρε ὁ ὕπνος καὶ οἱ μαθητὲς του ἤρθαν καὶ ἔκλεψαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ !...

Τὸ δέχτηκαν αὐτὸ οἱ στρατιῶτες ... μὰ δὲν ἀπομακρύνονταν... κάτι τοὺς ἤρθε στὸ νοῦ ... κάποια ἀντίρρηση εἶχαν... «Τί θέλετε;» ρωτοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς;—Οἱ στρατιῶτες λένε : «Κι ἂν ἀκουστῇ αὐτὸς ὁ λόγος;»—«Μὴ φοβᾶσθε», τοὺς ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι, «ἐμεῖς θὰ πείσουμε τὸν Ἡγεμόνα νὰ σᾶς ἀφήνῃ ἀνενόχλητους !».

Κι ἔφυγαν οἱ στρατιῶτες· καὶ εἶπαν κάπου αὐτὰ τὰ λόγια ...
καὶ τὰ κυκλοφόρησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς ... καὶ τὰ πι-
στεύουν οἱ Ἰουδαῖοι !...

Τὰ πιστεύουν αὐτοί... Ὅμως τὰ ἑκατομμύρια τῶν πιστῶν κατασπά-
ζονται σήμερα μεταξύ τους μὲ τό :

« Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
θανάτῳ θάνατον πατήσας,
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος ! »

Καὶ ψάλλουμε ὅλοι μαζί :

« Ἀναστάσεως ἡμέρα ! Λαμπρυνθῶμεν Λαοί,
Πάσχα Κυρίου Πάσχα !
ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶς διεβίβασεν
ἐπιρίκειον ἄδοντας »

Κι ἀναγνωρίζουμε τὴν ἡμέρα τοῦ λυτρωμοῦ μας ψάλλοντας.

« Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται
Πάσχα καιρὸν, ἅγιον, Πάσχα μυστικόν·
Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα Χριστὸς ὁ Αυτρωτής·
Πάσχα ἁμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν Πιστῶν·
Πάσχα τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν·
Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς ».

§ 52. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ

Τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς δυὸ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου ξεκίνησαν γιὰ τοὺς Ἑμμαοὺς. ⁽¹⁾ Στὸ α' Ὁ Κύριος φανερώνεται σὲ δυὸ πιστοὺς του. δρόμο, καθὼς ἦταν φυσικό, μιλοῦσαν γιὰ τὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν! Καθὼς προχωροῦσαν τοὺς ἔφτασε κι ἐθαδίζε μαζί τους τρίτος ἄνθρωπος, ἄγνωστός τους· ἐπῆρε κι αὐτὸς μέρος στὴ συζήτηση κι ἔδειχνε, πὼς δὲν εἶχε εἶδησιν ἀπ' τὰ γεγονότα. Περύεργο, τοῦ λένε οἱ ἄλλοι δυό! ὁ ἓνας μάλιστα, ποὺ λέγοταν Κλεόπας ⁽²⁾, τοῦ λέει: Μονάχα σὺ θὰ εἶσαι, ποὺ κατοικεῖς στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ δὲν ἔμαθες τίποτε· δὲ θὰ εἶναι κι ἄλλος σὰν καὶ σένα!.

Ὁ τρίτος ἐπίμενε: *Μὰ τί; Τί εἶναι; Τί γίνηκε;* Κι ἄρχισαν οἱ δυὸ νὰ διηγοῦνται τὰ σχετικὰ μὲ τὸ ἔργο καὶ τὰ πάθη τοῦ Κυρίου, τὰ σχετικὰ μὲ τίς ἐλπίδες, ποὺ εἶχαν ν' ἀναστηθῇ τὴν τρίτη μέρα· τοῦλεγαν ἀκόμα τὰ σχετικὰ μὲ τίς πληροφορίες τῶν γυναικῶν γιὰ τὴν ἀνάστασιν· κι ἀκόμα, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιτόπιο (στὸ τάφο τοῦ Κυρίου) μετάβαση τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἰωάννη!. Τᾶλεγαν ὅλα καὶ τὸν πληροφοροῦσαν μὲ λεπτομέρειες· μὰ ἔδειχναν, πὼς εἶχαν ἀμφιβολία γιὰ τὴν Ἀνάστασιν, γιὰτὶ δὲν τὸν εἶχαν ἰδῇ ἀκόμα.

Πῆρε κι ὁ ἄγνωστος τὸ λόγο κι ἄρχισε νὰ τοὺς μιλῇ κι αὐτὸς γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τοὺς ἐξηγῇ καὶ νὰ τοὺς ἐρμηνεύῃ ὅλα, ὅσα ἦταν γραμμένα γι' αὐτὸν στὰ βιβλία τῶν Γραφῶν, ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Μωϋσῆ ὡς τοὺς τελευταίους προφῆτες! Καὶ τοὺς ἀπόδειχνε, πὼς ὅλα ὅσα γίνηκαν, ἦταν ἀπὸ τότε γραμμένα...

Τοὺς εὐχαρίστησαν καὶ τοὺς ἔδωκαν θάρρος κι ἐλπίδες ὅλα κεῖνα, ποὺ τοὺς ἀνάπτυξε ὁ ἄγνωστος συνοδοιπὸρός τους. Στὸ μεταξὺ ἔφτασαν στοὺς Ἑμμαοὺς. Ὁ ἄγνωστος τοὺς εὐχαρίστησε γιὰ τὴ συντροφιά τους

(1) Ἑμμαοὺς: χωριὸ 11 χιλιόμετρα Β. τῆς Ἱερουσαλὴμ· ἔχει καὶ θερμὴς πηγές.

(2) Βλ. Λουκᾶ ΚΔ'. 18.

καὶ ἤθελε νὰ φύγῃ λέγοντας, πῶς θὰ προχωρήσῃ πρὸ μακρυά. Οἱ δὲ ἐπίμεναν νὰ μείνῃ μαζί τους, σὲ φιλική τους κατοικία, γιατί καὶ κουρασμένοι ἦταν ὅλοι τους καὶ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη. Ὁ ἄγνωστος ὑποχώρησε, στὴν ἐπιμονή τους, κι ἔμεινε.

Ἐκεῖ, ποὺ κάθισαν στὸ δείπνο, ὁ ἄγνωστος ἐπῆρε τὸν ἄρτο... τὸν εὐλόγησε... τὸν ἔκοψε καὶ τὸν ἐμοίρασε ! Ἐκεῖνοι τότε... ἀνοιξαν τὰ μάτια τους... κι... ἀναγνώρισαν τὸν Κύριο !... Μά... στὴ στιγμή ὁ Κύριος γίνηκε ἄφαντος !

Κι ἔλεγαν οἱ δὲ : *Ἀλήθεια ! Δὲν αἰσθανόταν ἡ καρδιά μας ὑπερβολικὴ ἀγαλλίαση, καθὼς μᾶς μιλοῦσε στὸ δρόμο καὶ καθὼς μᾶς ἐρμήνευε τὶς Γραφές ;...*

Σηκώθηκαν ἀμέσως καὶ γύρισαν στὴν Ἱερουσαλὴμ. Ἐπῆγαν καὶ ἤρραν τοὺς ἑντεκα μαθητές. Αὐτοὶ τοὺς λένε ἀμέσως ὁ *Κύριος ἀνέστη !* Μὰ δὲν τοὺς ἄφηκαν οἱ δὲ νὰ προχωρήσουν καὶ τοὺς διηγῆθηκαν τί τοὺς γίνηκε στὸ ταξίδι τους· τοὺς εἶπαν, πῶς ὁλόκληρες δὲ ὥρες ἐδάδιζαν μαζί μὲ τὸν Κύριο· τοὺς εἶπαν, πῶς τὸν ἀναγνώρισαν τὴν ὥρα, ποὺ μοίραζε τὸν ἄρτο· πῶς ἔγινε ἄφαντος !...

Τέλειωσαν οἱ δὲ τὴν ἀφήγησή τους καὶ οἱ μαθητές ὅλοι, γιὰ πολλὴν ὥρα ἔμειναν ἐκστατικοί ! Ἐπειτα β' Εἰρήνη ὑμῖν ! ἄρχισαν νὰ τὰ σχολιάζουν ὅλα αὐτά.

Θύρες καὶ παράθυρα ἦταν κατὰκλειστα καὶ μέσα τὸ φῶς ἦταν ἀδύνατο ! μιλοῦσαν σιγά ! ὁ φόβος τῶν Ἰουδαίων τοὺς πλάκωνε βαρειά !

Ἐξαφνα ὁ Κύριος στάθηκε ἀνάμεσά τους ! *«Εἰρήνη ὑμῖν»*, τοὺς λέει ! Ἐκεῖνοι φοβήθηκαν ! ἐτρόμαξαν ! ἐνόμισαν, πῶς ἐβλεπαν φάντασμα !

Γιατί εἴστε παραγμένοι ; τοὺς λέει ὁ Κύριος ! τί πράματα εἶναι αὐτά, ποὺ σκέπτεστε ; *Ἰδέτε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου· ἰδέτε τὴν πλευρά μου !* Αὐτοὶ ἀπ' τὸ φόβο... κι ἀπ' τὴ χαρά τους... ἀπιστοῦσαν ἀκόμη. . δὲν ἐπίστευαν οὔτε τὰ ἴδια τους τὰ μάτια !... *«Ἐχετε τίποτε φαγώσιμο ;»* τοὺς λέει ὁ Κύριος. Αὐτοὶ πρόσφεραν ψιγτὸ ψάρι

καὶ κηρήθρα ἀπὸ μελίσσια· καὶ ἔφαγε ἐνώπιό τους ὁ Κύριος ! Ἐπειτα τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς εἶπε ! *Καθὼς ἔστειλε ὁ Πατέρας μου ἐμέ, ἔτσι καὶ ἐγὼ στέλνω σᾶς. Πηγαίνετε νὰ διδάξετε ὅλα τὰ ἔθνη!*

Τοὺς ἐφύσησε στὸ πρόσωπο καὶ τοὺς εἶπε : *Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιο· ὅποιον συχωρῆστε τὶς ἁμαρτίες, εἶναι συχωρεμένες. Ὅποιον δὲν τὶς συχωρῆστε, θὰ εἶναι ἀσυχώρητος !*

Καὶ πάλι εἶπε *«Εἰρήνη ὑμῖν»* καὶ ἔγινε ἄφαντος :

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Ὁ Θωμᾶς, ποὺ λεγόταν καὶ Δίδυμος, ἓνας ἀπ' τοὺς δώδεκα μαθητὲς τοῦ Κυρίου, δὲν ἔτυχε νὰ εἶναι γ' Καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός !
παρὼν τὴν ὥρα, ποὺ παρουσιάστηκε ὁ Κύριος.

Ἄμα ἦρθε, τοῦλεξαν οἱ δέκα μ' ἀσυγκράτητη χαρά : *«εὐοράκαμεν τὸν Κύριο !»* (εἶδαμε τὸν Κύριο ! εἶδαμε τὸν Κύριο !). Μὰ ὁ Θωμᾶς εἶπε : *Ἄν δὲν ἰδῶ στὰ χέρια του τὴν τρύπα τῶν καρφιῶν, ἂν δὲ βάλω τὸ δάχτυλό μου στὴν τρύπα τῶν καρφιῶν, καὶ ἂν δὲ βάλω τὸ χέρι μου στὴν πλευρά του, δὲ θὰ πιστέψω !...*

Ἐπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου πάλι ἦταν συγκεντρωμένοι στὸ ἴδιο μέρος· καὶ ὁ Θωμᾶς ἦταν μαζί τους. Τότε πάλι ἔξαφνα καὶ ἀνεξήγητα στάθηκε στὸ μέσο τους ὁ Κύριος ! *«Εἰρήνη ὑμῖν» !* τοὺς λέει. Στρέφεται ἔπειτα στὸ Θωμᾶ καὶ τοῦ λέει : *Ἐλα Θωμᾶ ! Φέρε τὸ δάχτυλό σου καὶ ἰδὲς τὰ χέρια μου ! καὶ φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλε το στὴν πλευρά μου ! Καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός !*

«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου !» ξεφώνησε μὲ χαρὰ ὁ Θωμᾶς καὶ χύθηκε στὰ πόδια τοῦ Κυρίου νὰ τὸν προσκυνήσῃ ! Ὁ Κύριος τοῦ εἶπε : *Θωμᾶ, ἐπειδὴ μὲ εἶδες ἐπίστευες ! Εὐτυχισμένοι θὰ εἶναι, ὅσοι πιστέψουν, δίχως νὰ μὲ ἰδοῦν !*

§ 53. Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἐπὶ 40 ἡμέρες, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, ἔμεινε ἀκόμῃ στῇ Γῇ ὁ Κύριος. Στὸ διάστημα αὐτὸ πολλὰς φορὰς παρουσιαζόταν τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς ἔδινε συμβουλὰς καὶ ὁδηγίες γιὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ. Πρὸ παντὸς καὶ πάντοτε τοὺς ἔλεγε νὰ ἔχουν

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θὰ τοὺς
ἔδινε δύναμιν καὶ φῶτισιν.

Σύννεφο ὀλόλαμπρο καὶ φωτοβόλο τὸν ἀνάλαβε...

ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην· τοὺς ἐβεβαίωνε, πῶς καὶ ἂν δὲν τὸν βλέπουν ἀνάμεσά τους νὰ χαίρουν, πῶς πάντοτε θὰ στέκεται πλησίον αὐτῶν καὶ θὰ τοὺς δίδῃ δύναμιν καὶ θάρρος.

Τὴν τελευταίαν μέραν πῆρε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωκε τὰς τελευταίας συμβουλὰς, τοὺς ἔκανε τὰς τελευταίας ὁδηγίας· τοὺς ἐσύστησε νὰ μὴ φύγουν μακρύτερα ἀπὸ

τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νὰ περιμένουν τὸ *Ἅγιο Πνεῦμα*, πὺν θὰ τοὺς ἔδινε δύναμη καὶ φώτιση στὸ ἔργο τους.

Ἐπειτα ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ τοὺς εὐλόγησε! Στὴ στιγμή
ἐκαίνη σύννεφο δόξαμπρο καὶ φωτο-
Ἐκλήφθη! ἔβλεπε τὸν ἀνάλαβε καὶ τὸν ἔφερε στὰ
δεξιὰ τοῦ Πατέρα του καὶ Πατέρα καὶ Θεοῦ ὅλων μας. *Ὁ Κύριος*
ἀνελήφθη στοὺς Οὐρανοὺς!...

Οἱ μαθητὲς ἀτένιζαν στὸν Οὐρανὸ μὲ θαυμασμό· παρακολουθοῦσαν
τὴν *Ἀνάληψη* μ' ἐκπληξή! ἐσύρνοντο κι αὐτοὶ ὥς ἐκεῖ μὲ τὸ νοῦ
καὶ τὴν καρδιά! Ἐκαίνη τὴ στιγμή εἶδαν ἐμπρὸς τοὺς δυὸ ἄντρες,
ὀλόλευκα ντυμένους, λαμπροὺς καὶ φωτεινοὺς, πὺν τοὺς εἶπαν:

Ἄντρες Γαλιλαῖοι· τί στέκεστε καὶ βλέπετε στὸν Οὐρανό!
Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, πὺν τὸν βλέπετε ν' ἀνεβαίνει στὸν Οὐρανό,
ἔτσι θ' ἄρῃ καὶ πάλι στὴ Γῆ μὲ Δόξα!...

Οἱ μαθητὲς ἐπροσκύνησαν καὶ γύρισαν στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ γιορτιάζουμε τὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς
Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου 40 μέρες μετὰ τὸ Πάσχα (ἡμέρα Πέμπτη)
καὶ ψάλλουμε τὸ τροπάριο:

«*Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν,*
χαροποιήσας τοὺς μαθητάς
τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος·
βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας,
ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ,
ὁ Αυτοκράτης τοῦ Κόσμου!...».

§ 54. Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Λίγον καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὸ Πάθος του, ὁ Κύριος συχνὰ μιλοῦσε στοὺς Μαθητὲς του γιὰ ὅσα ἔμελλε νὰ ὑποφέρει.

Μεταμορφώθη !...

Κάποτε, πήρε τρεῖς ἀπ' τοὺς μαθη-
τές του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ ἀνέβηκε στὸ θαυ-
μάσιο κι ὁμορφο βουνὸ **Θαβώρ**, γιὰ νὰ προσευχηθῇ. Ἐκεῖ, μπρὸς
σ' αὐτοὺς, **μεταμορφώθη** ! Τὸ Ἅγιο πρόσωπό του ἔλαμπε σὰν τὸν
ἥλιο· τὰ φορέματά του γίνηκαν λευκὰ σὰν τὸ φῶς !

Παρουσιάστηκαν τότε στὰ δεξιὰ καὶ στὰ ἀριστερά του ὁ **Μωϋσῆς**
καὶ ὁ **Ἡλίας** καὶ συνομιλοῦσαν μαζί Του.

Τότε ἦρθε στὸ νοῦ τοῦ Πέτρου νὰ πείσῃ τὸν Κύριο νὰ μείνουν ἐκεῖ,
γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς κινδύνους, ποὺ τὸν ἀπειλοῦσαν στὴν Ἱερουσαλήμ·
καὶ λέει : **Κύριε, καλὸ εἶναι νὰ μείνουμε ἐδῶ· θέλεις νὰ κάμουμε**
μιὰ σκηνὴ γιὰ Σέ, μιὰ γιὰ τὸ Μωϋσῆ καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἡλία ;

Ἐνῶ μιλοῦσε ἀκόμη ὁ Πέτρος, μιὰ φωτεινὴ νεφέλη ἐσκέπασε τὸ
θεσπέσιο **ἐκεῖνο ὄραμα** καὶ ἀκούστηκε φωνή... ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ :
« Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτὸν ν' ἀκούετε ! »

Φόβος καὶ τρόμος ἔπιασε τοὺς τρεῖς μαθητὲς· ἔπεσαν στὴ γῆ καὶ
ἐκάλυψαν τὰ μάτια τους μὲ τὰ χέρια τους !

Σὲ λίγο τοὺς ἐπλησίασε ὁ Κύριος καὶ τοὺς λέει : **Μὴ φοβᾶστε ...**
σηκωθῆτε ! Οἱ μαθητὲς ἐσηκώθηκαν· ἀνοίξαν τὰ μάτια τους καὶ δὲν
εἶδαν ἄλλον, παρὰ μοναχὰ τὸν Κύριο !..

Ἄμα κατέβαιναν ἀπ' τὸ Θαβώρ, τοὺς ἐσύστησε ὁ Κύριος νὰ μὴν
εἰποῦν σὲ κανέναν ὅ,τι εἶδαν προτοῦ ν' ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν !

Ἡ ἐκκλησία μας γιορτιάζει τὴ **Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος**
στὶς 6 Αὐγούστου.⁽¹⁾

(1) Τότε ψάλλουμε τὸ τροπάριο :

« Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς Σου τὴν
δόξαν Σου, καθὼς ἠδύνατο. Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς Σου τὸ
αἰδιον. Προεβίβας τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα Σοι ».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ σύντομη αὐτὴ περίληψη τοῦ ἐρχομοῦ, τῆς ἀνατροφῆς, τῶν θαυμάτων, τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν Θείων Παθῶν τοῦ Θεανθρώπου, πρέπει πολλὰ νὰ μᾶς ἐδίδαξε!

Πρέπει νὰ μᾶς ἔγινε «ὁ μόνος καὶ ἀληθινὸς σύμβουλος, ὁ ἀλάνθαστος καὶ σταθερὸς ὁδηγὸς τῆς ζωῆς μας».

Ἀφήνουμε τὰ τόσα διδάγματα τῆς διδασκαλίας του· γιατί φάνηκαν στὰ καθέκαστα.

Ἀλλὰ ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου;

Ἡ ἀπλότητα τοῦ μεγαλείου τῆς θείας του ἐνανθρωπίσεως· ἡ ἡσυχία καὶ ἀθόρυβη παιδική του ζωὴ· ἡ εἴσοδος τοῦ Θριαμβευτοῦ στὴν Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ πώλου ὄνου· πρέπει νὰ μᾶς ἐδίδαξαν, πῶς: «Ἐκεῖνος, ποὺ ἔχει πραγματικὴ ἀξία δὲν εἶναι ὑπερήφανος».

Ἡ πιστὴ ἐκτέλεσις τοῦ θελήματος τοῦ Πατρὸς καὶ Θεοῦ· ἡ μέχρ' ἐθανάτου - θανάτου δὲ Σταυροῦ, Ὑπακοή του· ἡ παρτοτεινὴ προσήλωση τοῦ Πνεύματός του καὶ τῆς Καρδίας του πρὸς Αὐτόν· ἡ ἐπίκλησὴ του πρὸ παντὸς θαύματος· ἡ εὐχαριστία του ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἐπιτυχία· πρέπει νὰ μᾶς ἐδίδαξαν τό: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου».

Ἡ ἀπρόσκλητος προστασία του στοὺς ἀρρώστους καὶ στοὺς πάσχοντας· ἡ βοήθειά του στοὺς ἀναξιοπαθοῦντας· ἡ προφύλαξις καὶ ἡ καλωσύνη του πρὸς Ἰουδαίους καὶ ἄλλοεθνεῖς· πρὸς ὅλο τὸν κόσμον, καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀκόμη· πρέπει νὰ μᾶς ἔκαμαν πίστη· ἀληθινὴ τό: «Ἀγάπα τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτόν σου».

Τὸ θάρρος τῆς διδασκαλίας του μέσα στὴν ὀργανωμένη ἐχθροπάθεια· τὸ ἐλεύθερο κήρυγμά του πρὸς τοὺς θεωρούμενους ἀληθινοὺς ἐριμνηστεὺς τοῦ Νόμου· ὁ δοῖμὺς καὶ καυστικὸς ἔλεγχός του γιὰ τὴν ὑπόστατί τους, τὴν γεμάτη ψεῦδος καὶ ὑποκρισία· πρέπει νὰ μᾶς ἔδωκαν γιὰ κανόνα τῶν σχέσεων καὶ τῆς ζωῆς μας τό: **«Ναὶ. ναὶ ἢ Ὅχι, ὅχι»**. Συμβιβασμοὶ δὲ χωροῦν.

Ἡ προθυμία σὲ κάθε πρόσκληση· ἡ πιστὴ τήρηση τῶν νόμων· τὸ πλύσιμο τῶν ποδιῶν τῶν μαθητῶν του· πρέπει νὰ μᾶς ἔμαθαν, πώς: **«Δὲ θὰ εὐδοκιμήσουμε, ὅπου δὲ θέτουμε πρόθυμα τὸν ἑαυτὸ μας στὴν ἐξυπηρέτηση τῶν ἄλλων καὶ τοῦ γενικοῦ καλοῦ»**.

Ἡ ὑπομονή, μὲ τὴν ὁποία ὑπόφερε τ' ἀνήκουστα μαρτύρια· τοὺς ἐμπτυσμούς· τὰ μαστιγώματα· τὰ ραπίσματα· τὸ ἀκάνθινο στεφάνι καὶ πρὸ παντὸς τὸν ἀτιμωτικὸ θάνατο· πρέπει νὰ μᾶς ἐδίδαξαν, πώς: **«Χωρὶς ὑπομονὴ δὲ θὰ νοιώσουμε ποτὲ καμμιά εὐτυχία· δὲ θὰ χαροῦμε καμμιά χαρά»**.

Ἡ συγχώρηση τῶν ἁμαρτωλῶν· «τὸ ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι» τῶν τυφλῶν καὶ τῶν παραλύτων· τὸ «ἀπὸ σήμερον εἶσαι μετ' ἐμοῦ στὸν Παράδεισο» τοῦ ληστοῦ· τὸ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ «ἄφες αὐτοῖς Πάτερ»· πρέπει: **«Νὰ μᾶς ἐνέπνευσαν θάρρος γιὰ νὰ μετανοοῦμε εἰλικρινῶς»**.

Καὶ τὴ Ζωοφόρο Ἀνάστασή Του· πρέπει νὰ τὴ βλέπουμε σάν: **«Στεφάνωμα κάθε ἐντιμῆς προσπάθειας»**· πρέπει: **«Νὰ τὴν θεωροῦμε ἐλπίδα καὶ ὑπόσχεση καὶ γιὰ τὴ δική μας Ἀνάσταση»**.

**Μόνο ἂν αὐτὰ μᾶς γίνουν πίστη
θὰ νοιώσουμε ἀληθινὴ ζωή!...**

Ἡ Παλαιστίνη εἶναι μιὰ Χώρα στὸ δυτικὸ μέρος τῆς Ἀσίας καὶ βρέχεται ἀπ' τὴ Μεσόγειο Θάλασσα.

Εἶναι ἡ Χώρα, ποὺ ἔλαβε πολλὰ καὶ διάφορα ὀνόματα· ὠνομάσθηκε *Γῆ Ἑβραίων*, *Γῆ Ἰσραήλ*, *Γῆ Ἐπαγγελίας*, *Γῆ Ἰούδα*, *Γῆ Ἰεχωβᾶ* (Γῆ Θεοῦ), *Ἀγία Γῆ*.

Γενικὰ εἶναι ἡ Χώρα, στὴν ὁποία ἀναφέρονται τὰ γεγονότα τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης.

Γιὰ τοὺς χριστιανοὺς ἔχει μεγάλη σημασία· ἐκεῖ ὁ *Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς* ἐγεννήθη σὰν ἄνθρωπος, ἀνατράφη, ἐθαυματουργήσε, ἐδίδασκε, μεταμορφώθη, ἐσταυρώθη, Ἀνέστη! ἀνελήφθη!

Φυσικὴ κατάσταση τῆς Παλαιστίνης.

α') Ὅρη:

Ὁ Λίβανος (ὕψος 3 000 μ.) Οἱ Ἀραβες ποιητὲς λένε, πὼς στὴν κορυφὴ του ἔχει τὸ χειμῶνα, στοὺς ὄμους του τὴν ἀνοιξη, στοὺς κόλπους του τὸ φθινόπωρο, καὶ κοντὰ στὰ πόδια του κοιμᾶται τὸ θέρος. Χωρίζεται σὲ δύο· *Λίβανος* - *Ἀντιλίβανος*. Εἶναι κατάφυτα καὶ τὰ δύο ὄρη ἀπὸ κυπαρίσσια, πλατάνια, βελανιδιές, κέδρα, ποὺ μοσχοβολοῦν, καὶ ἀπὸ ἀρωματικὰ χόρτα.

Ὁ Κάρμελος ἢ Κάρμηλος (ὕψος 1300 μ.) ἂν καὶ πετρώδης ὁμῶς εἶναι πολὺ εὐφορὸς· ἔχει πολλὰ σπῆλαια (σπήλαιον Προφ. Ἡλία).

Θαβὼρ (ὕψος 707 μ.) ὄρος κατάφυτο ἀπὸ ἄνθη καὶ μικρὰ δέντρα, εἶναι πολὺ ὁμορφο· ὑψώνεται σιγὰ-σιγὰ μέσα ἀπὸ μιὰ πεδιάδα· εἶναι στρογγυλὸ καὶ ὠραῖο· ἔχει πολλὰ νερά.

Τὸ ὄρος τῶν *Ἐλαιῶν*. Μισὴ ὥρα ἔξω ἀπ' τὴν Ἱερουσαλὴμ

Τὸ ὄρος *Ἐρμών*.

Τὸ ὄρος *Σολομών* πλησίον τοῦ ὄρους *Γαριζίν*.

Λόφος *Σιών*.

Λόφος *Γολγοθᾶ*.

Πεδιάδες: Τοῦ *Ἰορδάνου*· ἡ *Μπάβ*, ἡ *Χεβρών*.

Φάραγγες: *Ἐλὼν καὶ Γαβαὼν.*

Ἔρημοι: *Ἰούδα* (διαμονὴ Ἰωάννου Προδρομοῦ) καὶ ἡ ἔρημος *Ἰεριχώ* (παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείου).

Ποταμοί: *Ἰορδάνης* (320 χιλιόμετρα μῆκος, μὲ πολλοὺς ἐλιγμοὺς καὶ 27 καταρράκτες), *Χείμαρρος τῶν Κέδρων.*

Θάλασσες: *Ἡ Μεσόγειος Θάλασσα.*

Λίμνες: *Ἡ λίμνη τῆς Γαλιλαίας* (μ. 25 χλμ., πλ. 10 χλμ. 200 μ. χαμηλότερα ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης). Στὴν Καινὴ Διαθήκῃ βρίσκεται μὲ πολλὰ ὀνόματα: *Θάλασσα Γαλιλαίας, Λίμνη Γεννησαρέτ, Θάλασσα Τιβεριάδος.*

Ἀσφαλτίτις Λίμνη ἢ Νεκρὰ θάλασσα (μ. 50 χλμ. πλ. 13 χλμ.) μὲ νερὸ καθαρὸ καὶ διαυγέστατο, ἀλλὰ πικρὸ καὶ ἀρμυρὸ. τίποτε δὲ ζῇ μέσα σ' αὐτὴ· οὔτε στίς ὄχθες τῆς φυτρώνει τίποτε.

Κλίμα: *εὐκρατο, ὑγιεινὸν.*

Προϊόντα: *δημητριακά, κρασί, σῦκα, λάδι, κτηνοτροφικὰ* (ἡ Γῆ ἀπ' τὴν ὁποία κατὰ τὴν Ἀγία Γραφὴν ἔτρεχε μέλι καὶ γάλα). Κάτοικοι: *ἡσυχοὶ καὶ ἀγαθοί*, δὲν κουράζονται πολὺ, γιὰτὶ ἡ Χώρα εἶναι εὐφορῇ.

Πολιτικὴ Διαίρεση.

α') Στὰ χρόνια, πὺν ἀναφέρεται ἡ Π. Διαθήκῃ ἦταν χωρισμένη σὲ 12 περιφέρειες, γιὰ τὶς 12 φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ.

β') Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σολομῶντος ἐχωρίσθηκε σὺν *Βασίλειο Ἰούδα* καὶ σὺν *Βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ.*

γ') Στὰ χρόνια τοῦ Χρ. στοῦ ἀνήκε οὗτοι Ρωμαῖοι καὶ ἦταν χωρισμένη σὲ τέσσαρες ἐπαρχίες: *Γαλιλαία, Σαμάρεια, Ἰουδαία, Περαία*

δ') Σήμερα ἀνήκει στὴν Τουρκία, ἀλλὰ διοικεῖται ἀπ' τοὺς Ἀγγλοὺς, μὲ κυβέρνησιν μικτὴ ἀπὸ Ἰουδαίους καὶ Ἀγγλοὺς.

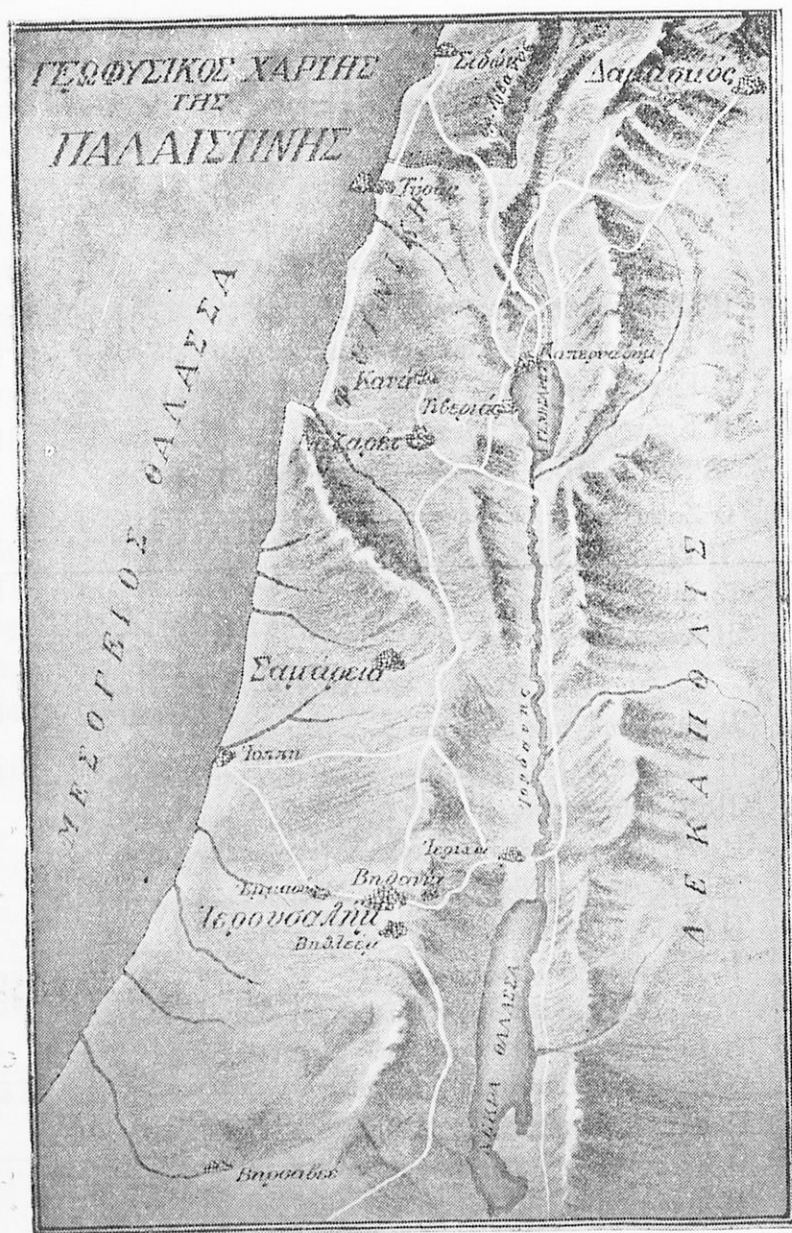
Πόλεις τῆς Γαλιλαίας: *Βησθαϊδά, Γεννησαρέτ, Θέσβη, Κανά, Καπερναούμ, Ναζαρέτ, Ναϊν.*

Πόλεις τῆς Σαμαρείας: *Σαμάρεια, Σεβάστεια, Σιχάρ.*

Πόλεις τῆς Ἰουδαίας: *Αἰριμαθαία, Βηθλεέμ, Βηθανία, Γαβαὼν, Ἐμμαούς, Ἱερουσαλήμ, Ἰεριχώ.*

Πόλεις τῆς Περαιᾶς: *Βησθαϊδά, (πατρίδα, Ἀνδρέα Πέτρου, Φιλίππου).*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
Εἰσαγωγή	3
Α' Τὰ σχετικά μετὲ τῆ Θεοτόκου.	
§ 1. Ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου	5
§ 2. Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου	6
§ 3. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου	7
§ 4. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου	9
Β' Τὰ σχετικά μετὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο.	
§ 5. Ὁ Ζαχαρίας	10
§ 6. Ἡ Γέννησις τοῦ Ἰωάννη	11
§ 7. Τὸ ἔργον τοῦ Ἰωάννη	12
§ 8. Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Προδρόμου	13
Γ' Ἡ Ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.	
§ 9. Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ	15
§ 10. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ	18
§ 11. Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων	19
§ 12. Ὁ Ἡρώδης καὶ ἡ φυγὴ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον	22
§ 13. Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ναζαρέτ	23
§ 14. Ὁ Ἰησοῦς στὸ Νὰθ τοῦ Σολομώντος	25
§ 15. Ἡ Βάπτισις τοῦ Χριστοῦ	27
Δ' Τὸ Θεῖον ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.	
§ 16. Ἡ ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ	29
α'. Τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ.	
« 17. Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας	32
§ 18. Ὁ Χριστὸς ξανακάνει εὐτυχισμένη μίαν ἄτυχον Μητέρα	34
§ 19. Ἡ Ἀνάστασις τῆς κόρης τοῦ Ἰακώβου	35

§ 20.	Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν	38
§ 21.	Ὁ Χριστὸς θεραπεύει ἓνα παράλυτο στὴν Καπερναοὺμ	39
§ 22.	Ὁ Ἐκκτόνταρχος τῆς Καπερναοὺμ καὶ ὁ Χριστὸς.	41
§ 23.	Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἱεριχῶ.	42
§ 24.	Ὁ χορτασμός 5.000 ἀνθρώπων μὲ πέντε ἄρτους καὶ δύο ψάρια	44
§ 25.	Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου στὴ Βηθεσδά.	45
§ 26.	Ἡ κατάπαυση τῆς τρικυμίας	47
§ 27.	Ὁ Χριστὸς θεραπεύει ἓναν, ποὺ γεννήθηκε τυφλός.	47
§ 27 ⁽¹⁾	Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Λάζαρος	50
§ 28.	Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος	54
§ 29.	Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα	55
 <i>β' Οἱ παραβολὲς τοῦ Χριστοῦ.</i>		
§ 30.	Ἡ παραβολὴ γιὰ ἓναν ἀνόητο πλούσιον	59
§ 31.	Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου.	60
§ 32.	Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων	62
§ 33.	Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη	63
§ 34.	Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ	66
§ 35.	Ὁ Χριστὸς εὐλογεῖ τὰ μικρὰ παιδιὰ	70
 <i>γ' Τὰ ἅγια καὶ φρικτὰ πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.</i>		
<i>Ἡ Ἁγία καὶ μεγάλη Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου Κυριακὴ τῶν Βαθῶν</i>		
§ 36.	Ἡ θριγκωτική εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα <i>Μεγάλῃ Δευτέρᾳ</i>	73
§ 37.	Ἡ πρώτη ἐπίθεση τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Πρεσβυτέ- ρων κατὰ τοῦ Χριστοῦ	78

(1) Ἀπὸ ἀπροσεξία μετρήθηκε πάλι § 27 στὸ καίμενο.

ΕΣΟΤΕΣΟΣΟΟ

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Μεγάλη Τρίτη

- § 38. Ὁ Ἰησοῦς μιλεῖ κατὰ τῶν Φαρισαίων 80

Μεγάλη Τετάρτη

- § 39. Τὸ Ἀνώτατο Συμβούλιο καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα 83

Μεγάλη Πέμπτη

- § 40. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος 85

- § 41. Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ στὴ Γεθσημανῇ 90

- § 12 (1) Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου 95

- § 44. Ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου 97

Μεγάλη Παρασκευὴ

- § 45. Ἡ πρωτὴν Συνεδρίασις τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Πρεσβυτέρων· Τρίτη καταδίκη τοῦ Κυρίου 99

- § 46. Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα 100

- § 47. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου 101

- § 48. Ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ 106

- § 49. Ἡ ταφή τοῦ Χριστοῦ 114

Μέγα Σάββατο

- § 50. Οἱ Ἀρχιερεῖς σφραγίζουν τὸν τάφο τοῦ Κυρίου καὶ βάζουν φρουρά 115

Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως

- § 51. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ 117

- § 52. Ὁ Ἰησοῦς φανερώνεται στοὺς μαθητὲς του 122

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ 124

- § 53. Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Ἰησοῦ 125

- § 54. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ 127

Ἐπίλογος 128

- Σύντομη γεωγραφικὴ περιγραφή τῆς Ἀγίας Γῆς 130

(1) Στὸ καίμενο ἀπὸ ἀπροσεξία τυπώθηκε 12.

0020561023

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ ΙΩ. Ν. ΣΙΔΕΡΗ

ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΣΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ

1. ΤΑ ΕΡΗΚΕΥΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η. ΜΑΘΗΤΗ Γ. ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Κ. ΜΑΘΗΤΗ Γ. ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΕΚΔΕΛΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΔΕΛΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΣΤ. ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΠΕΡΙΚΟΝΕΣ Β' ΚΑΙ Γ' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

ΠΟΙΝΗΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΣ

Η. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΕΛΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η. ΕΚΔΕΛΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Κ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η. ΕΚΔΕΛΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η. ΕΚΔΕΛΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η. ΕΚΔΕΛΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η. ΕΚΔΕΛΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η. ΕΚΔΕΛΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η. ΕΚΔΕΛΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η. ΕΚΔΕΛΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η. ΕΚΔΕΛΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ ΙΩ. Ν. ΣΙΔΕΡΗ

ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΣΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ

I. "ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ,,

II. ΔΙΑΘΗΚΗ Γ' Δημοτικού Χ. Δημητρακοπούλου.

K. ΔΙΑΘΗΚΗ, Δ. Δημοτικού Χ. Δημητρακοπούλου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, Ε. Δημοτικού Χ. Δημητρακοπούλου.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ, ΣΤ. Δημοτικού Χ. Δημητρακοπούλου.

ΚΑΤΗΧΗΣΗ ΣΤ' Δημοτικού Χ. Δημητρακοπούλου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ Ε' καί ΣΤ' Χ. Δημητρακοπούλου.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ-ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ του Δ. Σχολείου Χ. Δημητρακοπούλου.

II. ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

ΗΠΕΡΩΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ, ιστορία Γ. Δημοτικού Δ. Παπαϊωάννου
—Μ. Δώρου

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ, ιστορία Δ. Δημοτικού Δ. Παπαϊωάννου
—Μ. Δώρου

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ, ιστορία Ε. Δημοτικού Δ. Παπαϊωάννου
—Μ. Δώρου

Η ΝΕΑ ΕΛΛΑΔΑ, ιστορία ΣΤ. Δημοτικού Δ. Παπαϊωάννου
—Μ. Δώρου

III. ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ, Γ. ΚΑΙ Δ. Δ. Κυριακοπούλου.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ, Ε. ΚΑΙ ΣΤ. Δ. Κυριακοπούλου.

IV. ΦΥΣΙΚΑ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, Γ. καί Δ. Δ. Κυριακοπούλου.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, Ε. Δ. Κυριακοπούλου.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ΣΤ. Δ. Κυριακοπούλου.

